

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 68

Dimecres, 7 de novembre de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 43 i 44, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 43

Pressupost

de pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per a l'any 2002 (tram. 230-00003/06) (p. 3)

Designació

de diputats interventors per al període pressupostari del 2002 (tram. 231-00003/06) (p. 10)

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2001
(tram. 232-00006/06) (p. 10)

Resolució

sobre la situació de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00010/06) (p. 13)

Sessió núm. 44.1

Manifestació de condol

per l'assassinat del senyor José Maria Lidón Corbi, magistrat de l'Audència Provincial de Biscaia
(tram. 401-00031/06) (p. 15)

Report

de la Diputació Permanent al Ple del Parlament (tram. 395-00035/06) (p. 15)

Projecte de llei

de creació del Col·legi de Pedagogs i Pedagogues de Catalunya (tram. 200-00037/06) (p. 16)

Projecte de llei

de meteorologia (tram. 200-00030/06) (p. 19)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 39/1988, del 28 de desembre, reguladora de les finances locals, d'actualització de la taxa per a la utilització privativa o els aprofitaments especials constituïts en el sòl, el subsòl o el vol de les vies públiques municipals (tram. 270-00034/06) (p. 34)

→

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per a l'equiparació en deures i drets dels treballadors autònoms i els treballadors que cotitzen pel règim general (tram. 270-00038/06) (p. 37)

Proposició de llei

de creació del municipi d'Arties (Vall d'Aran) (presa en consideració) (tram. 202-00096/06) (p. 40)

Proposició de llei

de creació del municipi d'Arties e Garòs (Vall d'Aran) (presa en consideració) (tram. 202-00097/06) (p. 42)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre si considera garantida la governabilitat en aquest període de sessions (tram. 317-00307/06) (p. 48)

al president de la Generalitat sobre la incidència a Catalunya i a les universitats catalanes del Projecte de Llei orgànica d'universitats (tram. 317-00309/06) (p. 49)

al president de la Generalitat sobre els temes que ocupen la seva agenda política (tram. 317-00312/06) (p. 51)

al president de la Generalitat sobre la política del Govern pel que fa a construccions escolars (tram. 317-00316/06) (p. 52)

al president de la Generalitat sobre els efectes del nou marc legal estatal en el sistema universitari català (tram. 317-00318/06) (p. 53)

al Consell Executiu sobre l'execució de mesures de protecció dels menors (tram. 310-00204/06) (p. 54)

al Consell Executiu sobre els acords institucionals relatius als menors delinqüents establerts amb l'Ajuntament de Barcelona en el període 1999/2001 (tram. 310-00205/06) (p. 55)

al Consell Executiu sobre els programes de suport a les persones amb una situació administrativa irregular a Catalunya (tram. 310-00206/06) (p. 56)

al Consell Executiu sobre la millora del procés de regularització de les persones estrangeres a Catalunya (tram. 310-00207/06) (p. 57)

al Consell Executiu sobre la denegació d'expedients de regularització d'immigrants a Catalunya (tram. 310-00208/06) (p. 58)

Proposició de llei

de reforma del text refós de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya pel que fa a l'activitat de les caixes d'estalvi foranes (tram. 202-00110/06) (p. 60)

Proposició de llei

sobre els acords territorials per a l'ocupació (tram. 202-00119/06) (p. 66)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 2/1979, del 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional, perquè els magistrats nomenats a proposta del Senat ho siguin en representació de les comunitats autònomes (presa en consideració) (tram. 270-00018/06) (p. 73)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei 39/1999, del 5 de novembre, per a promoure la conciliació de la vida familiar i la laboral de les persones treballadores, amb la finalitat d'introduir un permís de paternitat en els supòsits de part (presa en consideració) (tram. 270-00045/06) (p. 80)

Control del compliment

de la Resolució 267/VI del Parlament de Catalunya, sobre el desenvolupament i el compliment de la Llei 2/1995, de la iniciativa legislativa popular (tram. 340-00409/06) (p. 84)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 43

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per a l'any 2002. Tram. 230-00003/06. Comissió de Govern Interior. Debat i votació del dictamen de la Comissió de Govern Interior.

2. Diputats interventors per al període pressupostari del 2002. Tram. 231-00003/06. Comissió de Govern Interior. Designació.

3. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2001. Tram. 232-00006/06. Comissió de Govern Interior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.3r del Reglament).

4. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats. Tram. 234-00010/06. Sra. Maria Jesús Fanego Lorigados. Debat i votació del dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció i tot seguit se'n reproduïxen els acords, conformement a l'article 61.3 del Reglament del Parlament.)

———— **Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per a l'any 2002** (tram. 230-00003/06)

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 7 de novembre de 2001, ha debatut el Dictamen de la Comis-

sió de Govern Interior relatiu al Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per al 2002.

Finalment, el Ple del Parlament, d'acord amb el que estableix l'article 46.2.segon del Reglament, ha aprovat el

PRESSUPOST DEL PARLAMENT DE CATALUNYA I DEL SÍNDIC DE GREUGES PER AL 2002

1. S'aprova el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya (servei 01 de la secció 01) per al 2002 per un total de 32.992.599,53 d'euros amb el detall que figura en el document annex número 1.

2. S'aprova el Projecte de Pressupost del Síndic de Greuges per al 2002 (servei 02 de la secció 01) per un total de 2.347.673,48 d'euros amb el detall que figura en el document annex número 2.

3. Es proposa d'incorporar al text articulat de la Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2002 les disposicions addicionals següents:

Primera: La Comissió de Govern Interior del Parlament ha d'incorporar els romanents de crèdit de la secció 01 del pressupost per al 2001 als mateixos capítols del pressupost per al 2002.

Segona: Les dotacions pressupostàries de la secció 01 s'han de lliurar en ferm i periòdicament a nom del Parlament, a mesura que aquest les demani.

Tercera: La Comissió de Govern Interior del Parlament pot acordar transferències de crèdit entre conceptes de la secció 01 sense limitacions, la qual cosa ha de fer avinent al Departament d'Economia, Finances i Planificació.

Palau del Parlament, 8 de novembre de 2001

La secretària primera
Carne Valls i Llobet

El president del Parlament
Joan Rigol i Roig

PRESSUPOST PER AL 2002

01. PARLAMENT DE CATALUNYA

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

		Total concepte	Total article
CAPÍTOL I. REMUNERACIONS DEL PERSONAL			
ARTICLE 10. ALTS CÀRRECS			5.862.272,07
100	Retribucions bàsiques i altres remuneracions		
100.0001	Assignacions diputats	5.862.272,07	
ARTICLE 11. PERSONAL EVENTUAL			391.859,89
110	Personal eventual		
110.0001	Retribucions bàsiques	274.061,52	
110.0002	Altres remuneracions	117.798,37	
ARTICLE 12. FUNCIONARIS			6.265.551,19
120	Retribucions personals		
120.0001	Retribucions bàsiques	4.517.206,98	
121	Retribucions complementàries		
121.0001	Retribucions complementàries	1.748.344,21	
ARTICLE 13. PERSONAL LABORAL TEMPORAL			171.288,45
131	Personal laboral temporal		
131.0001	Retribucions bàsiques	129.217,60	
131.0002	Retribucions complementàries	42.070,85	
ARTICLE 15. INCENTIUS RENDIMENT I ACTIVITATS EXTRAORDINÀRIES			127.414,57
150	Incentius al rendiment		
150.0001	Productivitat	82.338,66	
151	Activitats extraordinàries		
151.0001	Gratificacions per serveis extraordinaris	45.075,91	
ARTICLE 16. ASSEGURANCES I PRESTACIONS SOCIALS			3.067.565,78
160	Quotes Socials		
160.0001	Seguretat Social personal	1.388.337,96	
160.0002	MUFACE	13.222,27	
160.0004	Altres règims de previsió social	31.853,64	
160.0005	Seguretat Social diputats	985.659,85	
160.0006	Classes passives diputats i personal	30.050,61	
160.0007	Assegurances personal i diputats	408.688,23	
160.0008	Seguretat Social exdiputats	601,01	
161	Prestacions Socials		
161.0002	Prestació compl.cessament i jubilació diputats	54.091,09	
161.0003	Prestació protecció maternitat personal	54.091,09	
161.0004	Subsidis jubilació funcionaris	18.030,36	
161.0005	Pla de pensions funcionaris	82.939,67	
TOTAL CAPÍTOL I		15.885.951,95	15.885.951,95

		Total concepte	Total article
CAPÍTOL II. DESPESES DE BÉNS CORRENTS I DE SERVEIS			
ARTICLE 20. LLOGUERS			526.713,34
200			
200.01	Lloguer de béns mobles	60.101,21	
200.02	Lloguer de fotocopiadores i fax	90.151,82	
200.03	Lloguer equipament informàtic	162.500,00	
200.04	Leasing i renting nous cotxes	65.510,32	
201			
201.0001	Lloguer de béns immobles	55.293,11	
201.0002	Lloguer locals	27.045,54	
209			
209.0001	Canon: Bar-Restaurant	66.111,33	
ARTICLE 21. CONSERVACIÓ I REPARACIÓ			877.477,67
210			
210.0001	Despeses de manteniment de l'immobilitzat material	453.764,14	
210.0002	Conservació sistema informàtic	137.030,76	
210.0003	Conservació aire condicionat	84.141,69	
210.0004	Conservació parc mòbil	16.227,33	
210.0005	Conservació sistema alimentació elèctrica ininterrompuda	12.020,24	
210.0006	Conservació centraleta electrònica	15.025,30	
210.0007	Conservació altra maquinària i equip	96.161,94	
210.0010	Conservació sistemes de seguretat	51.086,03	
210.0011	Conservació sistema electrònic de votació	12.020,24	
ARTICLE 22. MATERIAL. SUBMINISTRAMENTS I ALTRES			3.155.105,10
220	Material d'oficina		
220.0001	Material ordinari no inventariable	210.354,24	
220.0002	Premsa. revistes. llibres i altres publicacions	168.283,39	
220.0003	Material informàtic no inventariable	30.050,61	
221	Subministraments de béns i serveis		
221.0001	Electricitat	120.202,42	
221.0002	Aigua	12.020,24	
221.0005	Carburants	24.040,48	
221.0006	Vestuari	54.091,09	
221.0009	Altres subministraments	31.252,63	
221.0010	Enregistrament i so	48.080,97	
221.0011	Conveni ENDESA-ENERGIA	60.101,21	
222	Comunicacions		
222.0001	Telefòniques	150.253,03	
222.0002	Postals	30.050,61	
222.0005	Informàtiques	120.000,00	
222.0006	Altres	30.050,61	
223			
223.0001	Transports	39.065,79	
224			
224.0002	Primes d'assegurances de parc mòbil	18.030,36	
224.0003	Primes d'assegurances d'edifici, mobles i maquinària	42.070,85	
225			
225.0001	Tributs	12.020,24	
226	Despeses diverses		
226.0002	Atencions protocol·làries i representatives	240.404,84	
226.0006	Hospital Clínic	15.025,30	
226.0007	Formació i promoció del personal	97.964,97	
226.0008	Altres despeses diverses	42.070,85	

		Total concepte	Total article
227	Treballs realitzats per altres empreses		
227.0001	Neteja i sanejament	492.829,93	
227.0007	Estudis i treballs tècnics	96.161,94	
227.0008	Connexions bases dades i altres serveis informàtics	30.050,61	
227.0009	Serveis agències de notícies	69.116,39	
227.0019	Publicacions obligatòries	174.293,51	
227.0020	Publicacions voluntàries	222.374,48	
227.0021	Serveis d'assistència al Ple i megafonia	168.283,39	
227.0022	Serveis externs del pla de prevenció de riscos laborals	6.010,12	
227.0055	Serveis informàtics	300.500,00	
ARTICLE 23. INDEMNITZACIONS PER RAÓ DE SERVEI			2.853.605,47
230			
230.0001	Dietes. locomoció i trasllats	126.212,54	
230.0002	Conveni amb RENFE i peatges autopistes	72.121,45	
231			
231.0001	Altres indemnitzacions	30.050,61	
231.0002	Indemnització als diputats	2.396.836,27	
232			
232.0001	Ajuts menjador	174.293,51	
233			
233.0001	Fons d'acció social	15.025,30	
233.0002	Ajut formació fills funcionaris	39.065,79	
TOTAL CAPÍTOL II		7.412.901,57	7.412.901,57
CAPÍTOL IV. TRANSFERÈNCIES CORRENTS			
ARTICLE 48. A FAMÍLIES I INSTITUCIONS SENSE FINALITAT DE LUCRE			5.159.688,92
481			
481.0001	Assignacions als grups parlamentaris	5.159.688,92	
TOTAL CAPÍTOL IV		5.159.688,92	5.159.688,92
CAPÍTOL VI. INVERSIONS REALS			
ARTICLE 61. INVERSIONS EN EDIFICIS I ALTRES CONSTRUCCIONS			2.303.995,70
611			
611.0001	Obres condicionament de l'edifici	2.303.995,70	
ARTICLE 62. INVERSIONS EN MAQUINÀRIA. INSTALLLACIONS I UTILLATGE			1.029.533,73
621			
621.0001	Programa microfilmació d'ariu	12.020,24	
622			
622	Sistema de seguretat	65.510,32	
623			
623.0001	Altra maquinària	140.636,83	
623.0002	Telefonia	60.101,21	
623.0003	Audiovisuals	751.265,13	

	Total concepte	Total article
ARTICLE 64. INVERSIONS EN MOBILIARI I ESTRIS		180.303,63
641		
641.0001 Adquisició de mobiliari	180.303,63	
ARTICLE 65. INVERSIONS EN EQUIP DE PROCÉS DE DADES		942.086,47
651		
651.0001 Pla informàtic	942.086,47	
ARTICLE 67. INVERSIONS ALTRE IMMOBILITZAT MATERIAL		66.111,33
671		
671.0001 Adquisició de llibres	66.111,33	
TOTAL CAPÍTOL VI	4.522.030,86	4.522.030,86
CAPÍTOL VII.		
ARTICLE 78		6,01
781		
781.0001 Equipament informàtic grups	6,01	
TOTAL CAPÍTOL VII	6,01	6,01
CAPÍTOL VIII. ACTIUS FINANCERS		
ARTICLE 83		12.020,24
831		
831.0001 Bestretes	12.020,24	
TOTAL CAPÍTOL VIII	12.020,24	12.020,24
TOTAL PRESSUPOST 2002	32.992.599,55	32.992.599,55

PRESSUPOST PER AL 2002

01. PARLAMENT DE CATALUNYA

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

	Total concepte	Total article
CAPÍTOL I. REMUNERACIONS DEL PERSONAL		
ARTICLE 10. ALTS CÀRRECS		256.632,17
100		
100.0001 Retribucions bàsiques i altres remuneracions		
100.0001 Retribucions bàsiques	109.384,20	
100.0002 Retribucions complementàries	147.247,97	

		Total concepte	Total article
ARTICLE 11. PERSONAL EVENTUAL			829.396,70
110	Personal eventual		
110.0001	Retribucions bàsiques	677.941,65	
110.0002	Altres remuneracions	151.455,05	
ARTICLE 12. FUNCIONARIS			359.405,24
120	Retribucions personals		
120.0001	Retribucions bàsiques	292.091,88	
121	Retribucions complementàries		
121.0001	Retribucions complementàries	67.313,36	
ARTICLE 13. PERSONAL LABORAL			32.154,14
131	Personal laboral temporal		
131.0001	Retribucions bàsiques	25.543,01	
131.0002	Retribucions complementàries	6.611,13	
ARTICLE 15. INCENTIUS RENDIMENT I ACTIVITATS EXTRAORDINÀRIES			40.808,72
150	Incentius al rendiment		
150.0001	Productivitat	22.838,46	
151	Activitats extraordinàries		
151.0001	Gratificacions per serveis extraordinaris	17.970,26	
ARTICLE 16. ASSEGURANCES I PRESTACIONS SOCIALS			266.969,57
160	Quotes Socials		
160.0001	Seguretat Social personal	255.430,14	
160.0004	Altres règims de previsió social	1.923,24	
160.0007	Assegurances personal i diputats	9.616,19	
TOTAL CAPÍTOL I		1.785.366,54	1.785.366,54
CAPÍTOL II. DESPESES DE BÉNS CORRENTS I DE SERVEIS			
ARTICLE 20. LLOGUERS			54.091,09
200			
200.0001	Lloguer de béns mobles	15.025,30	
201			
201.0001	Lloguer de béns immobles	39.065,79	
ARTICLE 21. CONSERVACIÓ I REPARACIÓ			15.025,30
210			
210.0001	Manteniment de l'immobilitzat material	15.025,30	
ARTICLE 22. MATERIAL. SUBMINISTRAMENTS I ALTRES			404.841,73
220	Material d'oficina		
220.0001	Material ordinari no inventariable	16.527,83	
220.0002	Premsa, revistes, llibres i altres publicacions	9.015,18	
220.0003	Material informàtic no inventariable	2.704,55	

		Total concepte	Total article
221	Subministraments de béns i serveis		
221.0001	Electricitat	17.429,35	
221.0002	Aigua	2.404,05	
221.0005	Carburants	2.103,54	
221.0006	Vestuari	1.202,02	
221.0009	Altres subministraments	1.202,02	
222	Comunicacions		
222.0001	Telefòniques	22.838,46	
222.0002	Postals	9.015,18	
224			
224.0001	Primes d'assegurances	3.606,07	
225			
225.0001	Tributs	1.562,63	
226	Despeses diverses		
226.0002	Atencions protocol·làries i representatives	17.128,84	
226.0003	Publicitat i propaganda	4.808,10	
226.0005	Reunions i conferències	4.507,59	
226.0007	Formació i promoció del personal	4.808,10	
226.0008	Altres despeses diverses	3.005,06	
226.0009	Publicacions	24.040,48	
227	Treballs realitzats per altres empreses		
227.0001	Neteja i sanejament	51.086,03	
227.0002	Seguretat	30.050,61	
227.0005	Custòdia dipòsits i magatzem	1.502,53	
227.0007	Estudis i treballs tècnics	174.293,51	
ARTICLE 23. INDEMNITZACIONS PER RAÓ DE SERVEI			66.712,34
230			
230.0001	Dietes, locomoció i trasllats	36.060,73	
232			
232.0001	Dotació ajuts menjar	21.035,42	
233			
233.0001	Fons d'acció social	3.606,07	
233.0002	Ajut formació fills funcionaris	6.010,12	
TOTAL CAPÍTOL II		540.670,46	540.670,46
CAPÍTOL VI. INVERSIONS REALS			
ARTICLE 61. INVERSIONS EN EDIFICIS I ALTRES CONSTRUCCIONS			601,01
611			
611.0001	Obres condicionament de l'edifici	601,01	
ARTICLE 62. INVERSIONS EN MAQUINÀRIA, INSTALLACIONS I UTILLATGE			1.202,02
623			
623.0001	Altra maquinària	1.202,02	
ARTICLE 64. INVERSIONS EN MOBILIARI I ESTRIS			3.005,06
641			
641.0001	Adquisició de mobiliari	3.005,06	

	Total concepte	Total article
ARTICLE 65. INVERSIONS EN EQUIP DE PROCÉS DE DADES		12.020,24
651		
651.0001 Pla informàtic	12.020,24	
ARTICLE 67. INVERSIONS ALTRE IMMOBILITZAT MATERIAL		1.803,04
671		
671.0001 Adquisició de llibres	1.803,04	
TOTAL CAPÍTOL VI	18.631,37	18.631,37
CAPÍTOL VIII. ACTIUS FINANCERS		
ARTICLE 83		3.005,06
831		
831.0001 Bestretes	3.005,06	
TOTAL CAPÍTOL VIII	3.005,06	3.005,06
TOTAL PRESSUPOST 2002	2.347.673,43	2.347.673,43

Diputats interventors per al període pressupostari del 2002 (tram. 231-00003/06)

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 7 de novembre de 2001, a proposta de la Comissió de Govern Interior i d'acord amb l'article 46.3 del Reglament, ha designat diputats interventors per al període pressupostari del 2002 els Srs. Marcel Riera i Bou, del G. P. de Convergència i Unió, Miquel Iceta i Llorens, del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i Rafel Luna Vivas, del G. P. Popular.

Palau del Parlament, 8 de novembre de 2001

El secretari segon   El president del Parlament
Ernest Benach i Pascual   Joan Rigol i Roig

Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2001 (ram. 232-00006/06)

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 7 de novembre de 2001 ha conegut la liquidació del Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2001, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament ha aprovat la dita liquidació.

Palau del Parlament, 8 de novembre de 2001

El secretari tercer   El president del Parlament
Esteve Orriols i Sendra   Joan Rigol i Roig

PARLAMENT DE CATALUNYA

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 30 DE JUNY DE 2001

Func. Econ.	Descripció	Crèdits inicials	Modificació	Crèdits Definitius	Romanent Crèdit Disponible	Romanent Crèdit Autoritzat	Romanent crèdit comp.	Total Romanent Crèdit	Obligacions Reconegudes Netes	% Obligacions s/press.def.
121 10001	Assignacions diputats	965.000.000	0	965.000.000	507.826.459	0	0	507.826.459	457.173.541	47,38
121 11001	Retribucions bàsiques personal eventual	33.500.000	0	33.500.000	15.543.676	0	0	15.543.676	17.956.324	53,60
121 11002	Altres remuneracions personal eventual	13.000.000	0	13.000.000	7.236.625	0	0	7.236.625	5.763.375	44,33
121 12001	Retribucions bàsiques funcionaris	638.000.000	0	638.000.000	324.938.624	0	0	324.938.624	313.061.376	49,07
121 12101	Retribucions complementàries funcionari	270.000.000	0	270.000.000	179.531.808	0	0	179.531.808	90.468.192	33,51
121 13101	Retribucions bàsiques personal laboral	21.500.000	0	21.500.000	6.880.996	0	0	6.880.996	14.619.004	68,00
121 13102	Retribucions complementàries personal l	7.000.000	0	7.000.000	2.653.864	0	0	2.653.864	4.346.136	62,09

Func. Econ.	Descripció	Crèdits inicials	Modificació	Crèdits Definitius	Romanent Crèdit Disponible	Romanent Crèdit Autoritzat	Romanent crèdit comp.	Total Romanent Crèdit	Obligacions Reconeegudes Netes	% Obligacions s/press.def.
121 15001	Productivitat	13.300.000	0	13.300.000	13.300.000	0	0	13.300.000	0	0,00
121 15101	Gratificacions per serveis extraordinar	7.500.000	0	7.500.000	210.547	0	0	210.547	7.289.453	97,19
121 16001	Seguretat social	231.000.000	0	231.000.000	168.641.291	0	0	168.641.291	62.358.709	27,00
121 16002	Muface	2.200.000	0	2.200.000	1.832.697	0	0	1.832.697	367.303	16,70
121 16004	Altres règims de previsió social	4.600.000	0	4.600.000	2.513.500	0	1.391.000	3.904.500	695.500	15,12
121 16005	Quotes seguretat social diputats	167.000.000	0	167.000.000	118.573.140	0	0	118.573.140	48.426.860	29,00
121 16006	Classes passives diputats i personal	5.000.000	0	5.000.000	4.161.103	0	0	4.161.103	838.897	16,78
121 16007	Assegurances personal i diputats	50.000.000	0	50.000.000	39.234.366	0	0	39.234.366	10.765.634	21,53
121 16008	Seguretat social exdiputats	100.000	0	100.000	100.000	0	0	100.000	0	0,00
121 16102	Prestació complement.cessament i jubila	5.400.000	0	5.400.000	4.502.551	0	0	4.502.551	897.449	16,62
121 16103	Prestació protecció maternitat personal	5.300.000	0	5.300.000	2.410.692	0	0	2.410.692	2.889.308	54,52
121 16104	Subsidis jubilació funcionaris	3.100.000	0	3.100.000	1.993.356	0	0	1.993.356	1.106.644	35,70
121 16105	Pla de pensions funcionaris	12.000.000	1.000.000	13.000.000	310.000	0	0	310.000	12.690.000	97,62
121 20001	Lloguer de béns mobles	14.000.000	0	14.000.000	10.029.486	0	0	10.029.486	3.970.514	28,36
121 20002	Lloguer de fotocopiadores i fax	13.000.000	0	13.000.000	6.858.101	0	1.166.203	8.024.304	4.975.696	38,27
121 20003	Lloguer equipament informàtic	5.250.000	300.000	5.550.000	255.537	0	0	255.537	5.294.463	95,40
121 20004	Leasing i renting nous cotxes	10.900.000	0	10.900.000	86.752	0	8.109.903	8.196.655	2.703.345	24,80
121 20101	Lloguer de béns immobles	5.400.000	0	5.400.000	1.565.527	0	2.132.215	3.697.742	1.702.258	31,52
121 20102	Lloguer locals trasllat museu	9.200.000	0	9.200.000	6.220.398	0	0	6.220.398	2.979.602	32,39
121 20901	Canon: bar-restaurant	10.000.000	0	10.000.000	2.372.036	0	5.713.982	8.086.018	1.913.982	19,14
121 21001	Manteniment immobilitzat material	40.000.000	0	40.000.000	26.203.840	0	6.764.245	32.968.085	7.031.915	17,58
121 21002	Conservació sistema informàtica inform	26.800.000	0	26.800.000	18.740.131	0	6.029.444	24.769.575	2.030.425	7,58
121 21003	Conservació aire condicionat	10.000.000	0	10.000.000	1.930.960	4.000.000	2.781.176	8.712.136	1.287.864	12,88
121 21004	Conservació parc mòbil	2.700.000	0	2.700.000	1.152.284	0	0	1.152.284	1.547.716	57,32
121 21005	Conservació sistema alimentació elèctri	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0	0	2.000.000	0	0,00
121 21006	Conservació centraleta electrònica	2.200.000	0	2.200.000	2.200.000	0	0	2.200.000	0	0,00
121 21007	Conservació altra maquinària i equip	16.200.000	0	16.200.000	3.645.327	0	6.168.093	9.813.420	6.386.580	39,42
121 21010	Conservació sistemes de seguretat	4.700.000	0	4.700.000	3.431.316	0	1.127.340	4.558.656	141.344	3,01
121 21011	Conservació sistema electrònic de votac	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0	0	2.000.000	0	0,00
121 22001	Material ordinari no inventariable	40.000.000	0	40.000.000	27.817.332	0	0	27.817.332	12.182.668	30,46
121 22002	Premsa, revistes, llibres i altres publ	25.000.000	0	25.000.000	8.731.560	2.797.125	5.178.156	16.706.841	8.293.159	33,17
121 22003	Material informàtic no inventariable	5.000.000	0	5.000.000	2.620.581	0	0	2.620.581	2.379.419	47,59
121 22101	Electricitat	36.000.000	0	36.000.000	29.670.142	0	0	29.670.142	6.329.858	17,58
121 22102	Aigua	3.500.000	0	3.500.000	2.966.003	0	0	2.966.003	533.997	15,26
121 22105	Carburants	4.000.000	0	4.000.000	2.360.890	0	0	2.360.890	1.639.110	40,98
121 22106	Vestuari	8.000.000	0	8.000.000	2.927.937	0	116.899	3.044.836	4.955.164	61,94
121 22109	Altres subministraments	5.000.000	0	5.000.000	3.625.615	0	0	3.625.615	1.374.385	27,49
121 22110	Enregistrament i so	5.000.000	0	5.000.000	4.840.504	0	0	4.840.504	159.496	3,19
121 22201	Telefòniques	60.000.000	0	60.000.000	47.679.395	0	0	47.679.395	12.320.605	20,53
121 22202	Postals	5.000.000	0	5.000.000	3.795.800	0	0	3.795.800	1.204.200	24,08
121 22206	Altres despeses comunicacions	4.500.000	0	4.500.000	2.978.051	0	0	2.978.051	1.521.949	33,82
121 22301	Transports	5.000.000	0	5.000.000	1.351.810	0	2.807.200	4.159.010	840.990	16,82
121 22402	Primes d'assegurances de parc mòbil	2.600.000	0	2.600.000	504.238	0	0	504.238	2.095.762	80,61
121 22403	Primes d'assegurances d'edifici, mobles	7.000.000	0	7.000.000	4.088.742	0	0	4.088.742	2.911.258	41,59
121 22501	Tributs	600.000	0	600.000	506.585	0	0	506.585	93.415	15,57
121 22602	Atencions protocol·làries i representativ	40.000.000	0	40.000.000	34.128.309	0	0	34.128.309	5.871.691	14,68
121 22606	Hospital clínic	1.700.000	0	1.700.000	313.283	0	1.008.934	1.322.217	377.783	22,22
121 22607	Formació i promoció del personal	12.000.000	2.000.000	14.000.000	5.229.300	0	2.698.892	7.928.192	6.071.808	43,37
121 22608	Altres despeses diverses	6.000.000	0	6.000.000	4.622.862	0	0	4.622.862	1.377.138	22,95
121 22701	Neteja i sanejament	74.000.000	0	74.000.000	371.479	0	37.193.551	37.565.030	36.434.970	49,24
121 22707	Estudis i treballs tècnics	12.000.000	3.000.000	15.000.000	1.565.824	0	6.340.026	7.905.850	7.094.150	47,29
121 22708	Connexions bases dades i altres serveis	4.500.000	0	4.500.000	2.814.015	0	0	2.814.015	1.685.985	37,47
121 22709	Serveis agències de notícies	12.000.000	0	12.000.000	2.880.610	0	6.960.783	9.841.393	2.158.607	17,99
121 22719	Ppublicacions obligatòries	32.000.000	0	32.000.000	11.111.792	0	2.957.086	14.068.878	17.931.122	56,03
121 22720	Publicacions voluntàries	41.000.000	0	41.000.000	19.012.757	0	12.879.976	31.892.733	9.107.267	22,21
121 22755	Serveis informàtics	71.000.000	0	71.000.000	71.000.000	0	0	71.000.000	0	0,00

Func. Econ.	Descripció	Crèdits inicials	Modificació	Crèdits Definitius	Romanent Crèdit Disponible	Romanent Crèdit Autoritzat	Romanent crèdit comp.	Total Romanent Crèdit	Obligacions Reconeegudes Netes	% Obligacions s/press.def.
121 23001	Dietes, locomoció i trasllats	20.500.000	0	20.500.000	15.222.075	0	0	15.222.075	5.277.925	25,75
121 23002	Conveni amb renfe i peatges autopistes	17.000.000	0	17.000.000	12.238.066	0	0	12.238.066	4.761.934	28,01
121 23101	Altres indemnitzacions	5.000.000	0	5.000.000	2.775.000	0	0	2.775.000	2.225.000	44,50
121 23102	Indemnització ls diputats	364.000.000	0	364.000.000	168.977.109	0	0	168.977.109	195.022.891	53,58
121 23201	Ajuts menjador	32.000.000	0	32.000.000	28.919.089	0	0	28.919.089	3.080.911	9,63
121 23301	Fons d'acció social	2.100.000	0	2.100.000	2.100.000	0	0	2.100.000	0	0,00
121 23302	Ajut formació fills funcionaris	5.500.000	0	5.500.000	5.500.000	0	0	5.500.000	0	0,00
121 48101	Assignacions grups parlamentaris	858.500.000	0	858.500.000	429.253.000	0	0	429.253.000	429.247.000	50,00
126 48101	Assignacions grups parlamentaris	0	200.000.000	200.000.000	0	0	0	0	200.000.000	100,00
121 61101	Obres de condicionament de l'edifici	601.000.000	-55.498.336	545.501.664	231.555.972	64.950.000	181.687.310	478.193.282	67.308.382	12,34
122 61101	Obres de condicionament de l'edifici	0	30.398.005	30.398.005	0	30.398.005	0	30.398.005	0	0,00
121 62101	Programa microfilmació d'arxius	4.000.000	0	4.000.000	4.000.000	0	0	4.000.000	0	0,00
121 62201	Sistema de seguretat	4.000.000	15.000.000	19.000.000	2.135.388	9.140.174	2.436.000	13.711.562	5.288.438	27,83
121 62301	Altra maquinària	18.600.000	115.000.000	133.600.000	12.630.028	103.500.000	9.643.611	125.773.639	7.826.361	5,86
121 64101	Adquisició de mobiliari	44.700.000	45.428.298	90.128.298	37.879.682	23.030.000	14.237.776	75.147.458	14.980.840	16,62
121 65101	Pla informàtic	50.000.000	0	50.000.000	15.247.489	5.000.000	20.840.160	41.087.649	8.912.351	17,82
121 67101	Adquisició de llibres	9.000.000	0	9.000.000	4.200.329	0	0	4.200.329	4.799.671	53,33
121 78101	Equipament informàtic grups	1.000	0	1.000	1.000	0	0	1.000	0	0,00
121 83101	Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0	0	2.000.000	0	0,00
Total Parlament		5.189.151.000	356.627.967	5.545.778.967	2.765.236.633	242.815.304	348.369.961	3.356.421.898	2.189.357.069	39,48

PARLAMENT DE CATALUNYA

SÍNDIC DE GREUGES

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 30 DE JUNY DE 2001

Func. Econ.	Descripció	Crèdits inicials	Modificació	Crèdits Definitius	Romanent Crèdit Disponible	Romanent Crèdit Autoritzat	Romanent crèdit comp.	Total Romanent Crèdit	Obligacions Reconeegudes Netes	% Obligacions s/press.def.
121 10001	Retribucions bàsiques i altres, d'alts	17.660.000	0	17.660.000	9.087.345	0	0	9.087.345	8.572.655	48,54
121 10002	Retribucions complementàries d'alts càr	23.300.000	0	23.300.000	11.155.046	0	0	11.155.046	12.144.954	52,12
121 11001	Retribucions bàsiques personal eventual	109.500.000	11.500.000	121.000.000	86.944.859	0	0	86.944.859	34.055.141	28,14
122 11001	Retribucions bàsiques personal eventual	0	26.151.619	26.151.619	9.985.333	0	0	9.985.333	16.166.286	61,82
121 11002	Altres remuneracions personal eventual	24.400.000	0	24.400.000	10.956.962	0	0	10.956.962	13.443.038	55,09
121 12001	Retribucions bàsiques personal funciona	47.150.000	0	47.150.000	27.900.274	0	0	27.900.274	19.249.726	40,83
121 12101	Retribucions complementàries personal f	9.400.000	0	9.400.000	5.452.243	0	0	5.452.243	3.947.757	42,00
121 13101	Retribucions bàsiques personal laboral	4.120.000	0	4.120.000	-1.620.121	0	0	-1.620.121	5.740.121	139,32
121 13102	Retribucions complementàries personal l	1.030.000	0	1.030.000	-306.930	0	0	-306.930	1.336.930	129,80
121 15001	Productivitat	3.700.000	0	3.700.000	3.700.000	0	0	3.700.000	0	0,00
121 15101	Gratificacions per serveis extraordinar	1.905.000	1.000.000	2.905.000	1.087.313	0	0	1.087.313	1.817.687	62,57
121 16001	Seguretat social personal	41.500.000	0	41.500.000	27.892.459	0	0	27.892.459	13.607.541	32,79
121 16004	Altres règims de previsió social	310.000	0	310.000	49.509	0	121.717	171.226	138.774	44,77
121 16007	Assegurances de personal	1.500.000	1.000.000	2.500.000	2.376.251	0	0	2.376.251	123.749	4,95
121 20001	Lloguer de béns mobles	2.000.000	1.500.000	3.500.000	2.261.339	0	0	2.261.339	1.238.661	35,39
121 20101	Lloguer de béns immobles	6.300.000	0	6.300.000	6.010.464	0	144.768	6.155.232	144.768	2,30
121 21001	Despeses manteniment immobilitzat mteri	2.500.000	0	2.500.000	1.677.448	0	0	1.677.448	822.552	32,90
121 22001	Material ordinari no inventariable	2.500.000	0	2.500.000	661.855	0	0	661.855	1.838.145	73,53
121 22002	Premsa, revistes, llibres i altres publ	1.300.000	0	1.300.000	268.740	0	0	268.740	1.031.260	79,33
121 22003	Material informàtic no inventariable	450.000	0	450.000	282.866	0	0	282.866	167.134	37,14
121 22101	Electricitat	2.900.000	0	2.900.000	1.792.484	0	0	1.792.484	1.107.516	38,19
121 22102	Aigua	400.000	0	400.000	280.694	0	0	280.694	119.306	29,83
121 22105	Carburants	300.000	0	300.000	100.000	0	0	100.000	200.000	66,67
121 22106	Vestuari	200.000	200.000	400.000	264.188	0	0	264.188	135.812	33,95

Func. Econ.	Descripció	Crèdits inicials	Modificació	Crèdits Definitius	Romanent Crèdit Disponible	Romanent Crèdit Autoritzat	Romanent crèdit comp.	Total Romanent Crèdit	Obligacions Reconeegudes Netes	% Obligacions s/press.def.
121	22109	Altres subministraments	200.000	0	200.000	63.724	0	63.724	136.276	68,14
121	22201	Telefòniques	3.200.000	0	3.200.000	1.657.117	0	1.657.117	1.542.883	48,22
121	22202	Postals	1.500.000	1.000.000	2.500.000	2.152.386	0	2.152.386	347.614	13,90
121	22401	Primes d'assegurances	600.000	0	600.000	222.085	0	222.085	377.915	62,99
121	22501	Tributs	260.000	0	260.000	0	0	0	260.000	100,00
121	22602	Atencions protocol·laries i representativ	2.750.000	0	2.750.000	823.825	0	823.825	1.926.175	70,04
121	22603	Publicitat i propaganda	750.000	0	750.000	662.100	0	662.100	87.900	11,72
122	22603	Publicitat i propaganda	0	2.000.000	2.000.000	1.954.064	0	1.954.064	45.936	2,30
121	22605	Reunions i conferències	750.000	0	750.000	250.000	0	250.000	500.000	66,67
121	22607	Formació i promoció del personal	800.000	0	800.000	400.000	0	400.000	400.000	50,00
121	22608	Altres despeses diverses	500.000	0	500.000	350.000	0	350.000	150.000	30,00
121	22609	Publicacions	3.500.000	2.000.000	5.500.000	2.736.710	2.650.000	5.386.710	113.290	2,06
121	22701	Neteja i sanejament	8.000.000	0	8.000.000	16.556	0	4.657.010	3.326.434	41,58
121	22705	Custòdia dipòsits i magatzem	200.000	0	200.000	197.767	0	197.767	2.233	1,12
121	22707	Estudis i treballs tècnics	11.000.000	0	11.000.000	2.689.193	0	3.520.954	6.210.147	43,54
122	22707	Estudis i treballs tècnics	0	2.659.335	2.659.335	2.164.442	0	2.164.442	494.893	18,61
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	5.000.000	0	5.000.000	1.980.606	0	1.980.606	3.019.394	60,39
122	23001	Dietes, locomoció i trasllats	0	2.000.000	2.000.000	2.000.000	0	2.000.000	0	0,00
121	23101	Altres indemnitzacions	1.000	0	1.000	1.000	0	1.000	0	0,00
123	23201	Ajuts menjador	0	1.800.000	1.800.000	0	0	1.378.150	421.850	23,44
121	23301	Fons d'acció social	600.000	0	600.000	600.000	0	600.000	0	0,00
121	23302	Ajut formació fills funcionaris	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0	1.000.000	0	0,00
121	61101	Obres de condicionament de l'edifici	100.000	0	100.000	100.000	0	100.000	0	0,00
122	61101	Obres de condicionament de l'edifici	0	3.760.998	3.760.998	3.621.566	0	3.621.566	139.432	3,71
121	62301	Altra maquinària	200.000	0	200.000	150.330	0	150.330	49.670	24,84
122	62301	Altra maquinària	0	2.500.000	2.500.000	2.466.476	0	2.466.476	33.524	1,34
121	64101	Adquisició de mobiliari	500.000	1.500.000	2.000.000	1.407.907	0	1.407.907	592.093	29,60
121	65101	Pla informàtic	2.000.000	1.000.000	3.000.000	2.514.772	0	2.514.772	485.228	16,17
121	67101	Adquisició de llibres	300.000	500.000	800.000	541.876	0	541.876	258.124	32,27
121	83101	Bestretes al personal	500.000	0	500.000	500.000	0	500.000	0	0,00
Total Sindic de Greuges		348.536.000	62.071.952	410.607.952	241.485.123	2.650.000	9.822.599	253.957.722	156.650.230	38,15

Resolució sobre la situació de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00010/06)

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 7 de novembre de 2001, ha estudiat el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats i, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, ha adoptat la següent Resolució:

D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats per la nova diputada d'acord amb l'article 4.1. segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat de la diputada Sra. María Jesús Fanego Lorigados.

Palau del Parlament, 7 de novembre de 2001

El secretari quart
Isidre Gavín i Valls

El president del Parlament
Joan Rigol i Roig

La sessió s'aixeca a un quart d'onse del matí i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 44.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pels lletrats Sr. Sol i Ordís i Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia i Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Report de la Diputació Permanent al Ple del Parlament (tram. 395-00035/06).
2. Projecte de Llei de creació del Col·legi de Pedagogs i Pedagogues de Catalunya. Tram. 200-00037/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 227).
3. Projecte de Llei de meteorologia. Tram. 200-00030/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 230).
4. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 39/1988, del 28 de desembre, reguladora de les finances locals, d'actualització de la taxa per a la utilització privativa o els aprofitaments especials constituïts en el sòl, el subsòl o el vol de les vies públiques municipals. Tram. 270-00034/06. Sr. Fèlix Sogas i Mascaró, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 230).
5. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a l'equiparació en deures i drets dels treballadors autònoms i els treballadors que cotitzen pel règim general. Tram. 270-00038/06. Sr. Bernardo Fernández Martínez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 227).
6. Proposició de Llei de creació del municipi d'Arties (Vall d'Aran). Tram. 202-00096/06. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 170, 28).
7. Proposició de llei de creació del municipi d'Arties e Garòs (Vall d'Aran). Tram. 202-00097/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 170, 29).
8. Proposició de llei de reforma del text refós de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya pel que fa a l'activitat de les caixes d'estalvis foranes. Tram. 202-00110/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 191, 22).
9. Proposició de llei sobre els acords territorials per a l'ocupació. Tram. 202-00119/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 210, 36).
10. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 2/1979, del 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional, perquè els

magistrats nomenats a proposta del Senat ho siguin en representació de les comunitats autònomes. Tram. 270-00018/06. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 5, 40).

11. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 39/1999, del 5 de novembre, per a promoure la conciliació de la vida familiar i la laboral de les persones treballadores, amb la finalitat d'introduir un permís de paternitat en els supòsits de part. Tram. 270-00045/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 204, 47).

12. Control del compliment de la Resolució 267/VI del Parlament de Catalunya, sobre el desenvolupament i el compliment de la Llei 2/1995, de la iniciativa legislativa popular. Tram. 340-00409/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Control del compliment.

13. Control del compliment de la Resolució 359/VI del Parlament de Catalunya, sobre la recuperació de la memòria històrica de la repressió franquista. Tram. 340-00410/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Control del compliment.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la seguretat en l'àmbit penitenciari. Tram. 300-00773/06. Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'inversions i el pes econòmic de Catalunya. Tram. 300-00779/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre el foment dels regadius. Tram. 300-00096/06. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural. Tram. 300-00059/06. Sr. Josep Bargalló Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la creació, l'increment de la producció i l'afavoriment de la reactivació del mercat interior perquè les produccions audiovisuals catalanes responguin a les necessitats i les demandes dels espectadors. Tram. 300-00676/06. Sr. Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

19. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la infància en situació d'alt risc social. Tram. 300-00018/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

20. Interpellació al Consell Executiu sobre política familiar. Tram. 300-00065/06. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

21. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a les famílies. Tram. 300-00445/06. Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

22. Interpellació al Consell Executiu sobre els menors que viuen al carrer. Tram. 300-00144/06. Sr. Àlex Masllorrens i Escubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

23. Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la política sanitària. Tram. 300-00386/06. Sra. M. Ángeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

24. Interpellació al Consell Executiu sobre la Llei d'estabilitat pressupostària. Tram. 300-00425/06. Sr. Joaquim Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

25. Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment sobre el risc de les indústries químiques. Tram. 300-00780/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació pel procediment d'urgència.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'intermediació, especialment pel que fa al servei públic de col·locació. Tram. 302-00155/06. Sra. Alicia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i extinció d'incendis. Tram. 302-00156/06. Sr. Josep Curto i Casadó, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els espais naturals. Tram. 302-00157/06. Sr. Pere Vigo i Sallent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

29. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment pel que fa a la gestió del litoral. Tram. 302-00158/06. Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

30. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals. Tram. 302-00159/06. Sra. Montserrat Tura i Camafreita, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

31. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de la recerca R+D a Catalunya. Tram. 302-00160/06. Sra. Pilar Díaz i Romero, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

32. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de trànsit i seguretat viària. Tram. 302-00161/06. Sr. Antoni Siurana i Zaragoza, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

33. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la societat de la informació. Tram. 302-00162/06. Sra. M. Ángeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

34. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la globalització. Tram. 302-00163/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

35. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Manifestació de condol per l'assassinat del senyor Josep Maria Lidón Corbi, magistrat de l'Audiència Provincial de Biscaia (tram. 401-00031/06)

M'adreço a la cambra fent recordatori d'un acte molt recent de violència en el nostre país, en la persona del magistrat Josep Maria Lidón Corbi, que ha sigut assassinat, aquest matí, i els emplaço que a les dotze d'avui, aquí mateix, tots els membres d'aquest Parlament ho farien aquí en l'hemicicle i tots els treballadors de la casa, cadascú en el seu lloc de treball, fariem els minuts de silenci, corresponents a l'actitud cívica que correspon davant d'una situació com aquesta.

No cal dir que sé que expresso el sentiment de tots vostès, de rebuig i d'indignació davant d'aquesta situació. Moltes gràcies.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. I les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Report de la Diputació Permanent al Ple del Parlament (tram. 395-00035/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el Report de la Diputació Permanent al Ple del Parlament, i, per tal de donar compliment a l'article 54.1 del Reglament, demano a la secretària primera de la Mesa que llegeixi el Report de la Diputació Permanent.

La secretària primera

«La Mesa de la Diputació Permanent, d'acord amb el que estableix l'article 54 del Reglament, dóna compte dels assumptes tractats per la Diputació Permanent, dins del període intermedi, entre el quart període de sessions i el cinquè.

»En la sessió tinguda el dia 17 de juliol del 2001, d'acord amb l'article 53 del Reglament del Parlament, es va convocar la Diputació Permanent per debatre la sol·licitud de compareixença de la consellera d'Ensenyament davant la Diputació Permanent, perquè informés sobre la política educativa del Govern, especialment pel que feia als concerts educatius, proposta que va ser aprovada. La compareixença es va fer el mateix dia, després que s'aprovés l'ampliació de l'ordre del dia de la sessió.

»En la sessió tinguda el dia 21 d'agost del 2001, d'acord amb l'article 53 del Reglament del Parlament, es va convocar la Diputació Permanent per debatre la sol·licitud de compareixença del conseller d'Economia i Finances, davant la Diputació Permanent, perquè informés sobre els acords de finançament autonòmic negociats amb el Govern de l'Estat, proposta que va ser aprovada. La compareixença es va fer el mateix dia després que s'aprovés l'ampliació de l'ordre del dia de la sessió. Palau del Parlament, dotze de setembre.»

El president

Moltes gràcies.

Projecte de llei de creació del Col·legi de Pedagogs i Pedagogues de Catalunya (tram. 200-00037/06)

Havent donat compte de l'activitat de la Diputació Permanent, passem ja al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de creació del Col·legi de Pedagogs i Pedagogues de Catalunya. Algun conseller, en nom del Govern, vol fer la presentació del Projecte? Moltes gràcies.

Els grups parlamentaris, donat que no hi han fet esmenes, no hi han esmenes reservades, i d'acord amb els antecedents, el conseller vol intervenir...? Doncs ho ha de fer en aquest moment.

El senyor conseller té la paraula.

El conseller de Justícia (Sr. Josep Delfí Guàrdia i Canela)

Moltes gràcies, molt honorable president, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats. El Projecte de llei que ara tinc l'honor de presentar, de creació del Col·legi de Pedagogs i Pedagogues de Catalunya, respon, com les altres iniciatives governamentals o parlamentàries de creació de col·legis professionals, als anhels d'un col·lectiu important de ciutadanes i ciutadans, tenint en compte el caràcter de les activitats que desenvolupen i la seva repercussió en la societat.

L'existència a Catalunya d'un interès per la pedagogia es constata des de les primeres realitzacions educatives pròpies, ja en l'edat mitjana, sobretot a partir de l'egregia figura de Ramon Llull. Més modernament, les actuacions que ens han permès assolir una sòlida cultura pedagògica es palesen en l'Escola de Mestres, que fundà l'any 1906 el gran pedagog Joan Bardina i Casterà, la influència del qual s'estengué més enllà de Catalunya; l'Escola del Treball; l'Escola d'Estiu; la Universitat Autònoma de Catalunya dels anys trenta, amb la seva innovadora Facultat de Filosofia i Lletres i Pedagogia, posteriorment, amb la creació de la Secció de Pedagogia de la Facultat de Filosofia i Lletres, i, més recentment, amb les facultats de Pedagogia i de Ciències de l'Educació de diferents universitats de Catalunya.

La pedagogia, i també la catalana, ha anat evolucionant. Així, mentre que en els seus orígens estava centrada en la funció docent o d'ensenyament de matèries pedagògiques, progressivament ha anat ampliant el seu àmbit d'actuació a la funció investigadora o de recerca en el terreny educatiu, fins arribar a la funció científica o tècnica d'assessorament, reforçament, coeducació educativa en els diversos àmbits de l'activitat humana, social i professional.

Per tant, s'ha modificat i s'ha superat l'antiga definició de la figura del pedagog: «qui ensenya nens, nois o noies», o, més etimològicament: «qui els condueix». I aquesta ciència o art d'ensenyar i educar els nois i les noies s'entén com a coneixement dels principis i regles de l'ensenyament en les diferents branques en les quals es divideixen els seus estudis: terapèutica, sistemàtica, orientació escolar, a més de l'educació o pedagogia social.

Amb la forma pública de la personificació, els col·legis professionals passen a participar de la naturalesa de les administracions públiques de caire institucional, partint del caràcter primari d'associacions per la defensa dels interessos professionals i la consegüent gestió d'interessos privats que aquestes corporacions duen a terme.

Els col·legis professionals, entitats destinades a defensar els interessos professionals, tenen una evident base associativa, però desenvolupen funcions que excedeixen els interessos sectorials privats, ja que participen de la categoria de les funcions públiques.

La Llei que avui es presenta crea el Col·legi de Pedagogs i Pedagogues de Catalunya, que a més d'estar avalat per les raons que he indicat i que en justifiquen la seva oportunitat, reuneix tots els requisits necessaris.

Existeix, en primer lloc, una activitat professional regulada, la tipificació de funcions pròpia d'aquests professionals la trobem regulada al Reial decret 915/1992, de 17 de juliol, pel qual s'estableix el títol de llicenciat en pedagogia, en concret la directriu primera de l'Annex d'aquest Reial decret estableix que: «Els ensenyaments conduents a l'obtenció del títol oficial de llicenciat en pedagogia hauran de proporcionar una formació teòrica i pràctica necessària per a l'anàlisi, organització i desenvolupament de sistemes i processos educatius.» Així, compleix el requisit de ser una professió tipificada amb atribucions específiques, encara que no estigui regulada per llei. Això no comporta que es negui l'existència d'aquesta professió, ja que la realitat quotidiana ens demostra que la professió existeix, amb una descripció suficient del perfil professional dels pedagogs i les pedagogues, i que es tracta d'una professió consolidada. (*Remor de veus.*)

També cal –segon requisit– que existeixi una titulació acadèmica o professional, en aquest cas, el títol exigít per a l'accés a la professió és un títol universitari, el títol de llicenciat en pedagogia establert... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, senyor conseller; esperi's un segon... Prego silenci, si un plaú. Pot continuar.

El conseller de Justícia

...establert pel Decret que acabo d'esmentar, el qual estableix, també, el disseny curricular de les formacions per a l'obtenció d'aquesta llicenciatura.

D'altra banda, cal fer esment que la Generalitat de Catalunya, mitjançant les normes administratives corresponents, ha creat en les universitats catalanes els plans d'estudis corresponents.

Així mateix –tercer requisit–, per a la creació d'un col·legi professional s'ha d'acreditar també la concurrència d'un interès públic mereixedor de protecció. La incidència dels pedagogs i les pedagogues no solament en el camp de l'ensenyament desenvolupant tasques de direcció, coordinació i assessorament, o la planificació curricular i escolar, sinó en molts altres àmbits d'actuació, com, per exemple, en la sanitat, en l'assistència social, en la cultura, justifica l'interès públic mereixe-

dor de protecció i, per tant, la conveniència de dotar de l'organització col·legial els professionals afectats.

A més, la doctrina legal de la Comissió Jurídica Assessoradora, el prestigiós alt organisme consultiu del Govern de la Generalitat, afegeix un altre element per a la constitució dels col·legis professionals, que deriva de la seva pròpia naturalesa i és que la professió que opta a la col·legiació s'ha de poder desenvolupar en forma d'exercici lliure, autònom, deslligat d'una direcció superior. Aquest requisit es compleix també en el cas dels pedagogs i de les pedagogues, que si bé presten serveis en l'àmbit de les administracions públiques o en entitats privades, també desenvolupen la seva activitat com a professionals lliures sense cap dependència.

Per acabar, senyores i senyors diputats, els agraeixo les millores, les esmenes introduïdes al Projecte de llei que milloren el seu text inicial i el consens assolit, i els demano la votació favorable al dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana.

Amb aquesta Llei és pretén donar satisfacció a les expectatives dels pedagogs i les pedagogues de Catalunya, reconèixer la rellevància de les activitats que desenvolupen, i crear una nova corporació professional –la tretzena des que la Generalitat de Catalunya va assumir les competències en la matèria–, que podrà unir el seu esforç al de les altres corporacions que ja donen resposta a les necessitats actuals de la vida social i econòmica del nostre país.

Moltes gràcies, molt honorable president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. I, ara, per fixar el seu posicionament, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, membres de l'Associació Catalana de Pedagogs que estan aquí també escoltant aquestes intervencions. Nosaltres també ens sentim satisfets de poder avui tirar endavant la creació d'aquesta Col·legi de Pedagogs i Pedagogues, i a més, perquè s'ha arribat a aquest consens i s'han tingut en compte moltes de les esmenes –moltes, no, totes– les esmenes que havia presentat Iniciativa per Catalunya - Verds, i amb alguna d'especial, per la necessitat també que una altra llicenciatura, d'uns altres professionals com són els psicopedagogs i les psicopedagogues, també poguessin estar dintre d'aquest Col·legi.

Ho hem posat en una addicional, perquè almenys, provisionalment i fins que ells ho creuin convenient, i si ho creuen convenient, mantenir-se com a tal, que aquesta llicenciatura, que ja està creada des del 96 i que existeix des del 96, aquests professionals, els psicopedagogs i les psicopedagogues, també puguin estar dintre d'aquest Col·legi de Pedagogs i Pedagogues i, d'aquesta manera, feines semblants –no iguals, però sí semblants– i complementàries podrien estar dins

d'aquesta corporació per millorar, evidentment, l'activitat que, per nosaltres, des del nostre punt de vista, és vital per al país la feina que fan, també com ha dit el senyor conseller, no des del món de l'ensenyament, sinó des d'altres sectors professionals i que ajuden, evidentment, a créixer el país.

Important, també volem destacar que és el fet que l'afiliació a aquest Col·legi sigui voluntària, aquesta és una qüestió que hem anat introduint al màxim en tots els col·legis que s'han anat creant aquí, perquè em sembla que aquesta és una llibertat que han de tenir totes les persones que formen part d'aquest col·lectiu, a diferència d'altres fórmules que es donen a la resta de l'Estat espanyol, que nosaltres no compartim.

Per últim, agrair a la resta de diputats i diputades que han format part d'aquesta ponència, i també sobretot a l'Associació Catalana de Pedagogs que des de fa dos anys està lluitant molt fort perquè s'aconsegueixi, es pugui fer aquest Col·legi. Al final hem arribat a aquest acord, jo crec que és un acord importantíssim, cal felicitar-los a ells, sobretot, per la feina, per la tossuderia –a vegades aquesta tossuderia té èxit, i avui en podem celebrar un.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. La meua intervenció també breu temporalment, però intensa també en la felicitació des de la cambra catalana als pedagogs i a les pedagogues de Catalunya, perquè a partir d'avui disposaran d'aquesta eina professional que els ha de significar el Col·legi.

També saludar els representants que són avui aquí presents, en aquest hemicicle, de l'Associació Catalana de Pedagogs, que són els que han impulsat la creació d'aquest Col·legi i els que han aconseguit que finalment vegi la llum.

La feina dels pedagogs i les pedagogues, la seva tasca en el camp docent i en diversos camps que en són al voltant, és una tasca reconeguda avui socialment, d'una manera molt àmplia. És una tasca que segurament, des de conscienciacions més tradicionals de l'ensenyament, durant anys ha estat menystinguda o ha estat infravalorada, però en l'actualitat, a començaments del segle XXI, la tasca dels pedagogs i les pedagogues, dels psicopedagogs i les psicopedagogues, és una tasca reconeguda. Des del nostre Grup Parlamentari diverses vegades hem fet accions, iniciatives diverses per tal que així fos. Hem de recordar, per exemple, l'última..., en la darrera compareixença de la consellera d'Ensenyament per informar de l'inici de curs, la pregunta i la queixa formulades des d'Esquerra Republicana pel fet que per errors burocràtics no sigui reconeguda la llicenciatura en psicopedagogia, en aquests moments, per a efectuar tasques docents en les escoles catalanes del perfil de

psicopedagog o de psicopedagoga, que és una disfunció del sistema que no té cap explicació, especialment a Catalunya, que és el lloc de l'Estat que més llicenciatures en psicopedagogia s'efectuen.

En tot cas, dir que la brevetat no vol dir altra cosa que el reconeixement de la unanimitat dels grups parlamentaris a l'hora de crear aquest col·legi professional, i, per tant, la manca de debat en ple no significa altra cosa que aquesta unanimitat.

Per tant, el reconeixement de la creació d'aquest col·legi, al qual el nostre Grup se sumarà amb el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora María Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. En primer lloc, donar la benvinguda als representants de l'Associació de Pedagogs que estan avui aquí amb nosaltres, en un moment en què el Parlament dóna resposta a una de les seves inquietuds, que com han dit els meus companys porten temps intentant que fos una realitat.

El nostre Grup donarà suport a aquesta iniciativa de la creació del Col·legi de Pedagogs i Pedagogues de Catalunya, tot i que la seva creació es fa en un moment en què el conseller ja ens va anunciar que hi haurien canvis, sobretot per la reforma de la Llei de col·legis professionals, del 13 del 82, atenent la diversificació i l'especialització de les titulacions existents i l'increment de l'exercici de noves professions que en aquest moment s'està produint.

Aquesta nova incorporació que naixerà avui –espero que amb el vot favorable de tots els grups parlamentaris– neix, com he dit, en un moment de canvi, però, malgrat això, entenem que hem de ser sensibles a les necessitats del sector i dels professionals i donar resposta a les seves demandes en l'exercici de la seva professió.

La pedagogia, com ja ha dit el conseller en la seva presentació de la Llei, i els meus companys, que m'han precedit en l'ús de la paraula, és una professió que va néixer inicialment lligada al món educatiu i a la docència però que, en l'actualitat, abasta altres camps d'actuació que no es centren només en l'activitat educativa, sinó també en l'assessorament d'orientació social, així com l'assessorament psicopedagògic.

Això és el que justifica avui la creació de la nova incorporació, que en l'actualitat aplegarà el creixent nombre de titulats i que ha comportat una importància qualitativa d'aquesta professió.

És per això que el nostre Grup hi votarà favorablement i creu necessària i oportuna la creació d'aquesta organització col·legial que integri totes les persones que exerceixen les funcions dels professionals de la pedagogia, incloent també els psicopedagogs que també van manifestar aquesta inquietud.

Com a incorporació ha de contribuir necessàriament a establir normes deontològiques, els controls en el desenvolupament de la tasca docent –això contribuirà a donar millor tranquil·litat i més seguretat–, així com la cobertura legal necessària, mitjançant la creació d'aquesta llei, als professionals que desenvolupen la seva tasca en l'àmbit de la pedagogia.

El nostre Grup va presentar un conjunt total de cinc esmenes, de les quals dues van estar transaccionades, ja que anaven en el mateix sentit que les presentades per altres grups parlamentaris; dues van ser acceptades en la seva literalitat i una altra va ser retirada i es va incorporar posteriorment en una disposició transitòria. Ens felicitem per això de la incorporació i del consens acordat amb tots els grups per a l'aprovació d'aquest projecte de llei que crearà el Col·legi de Pedagogs de Catalunya, com entitat que defensarà de ben segur els interessos de tots els professionals.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. També molt breument, entre altres raons perquè ja s'ha exposat aquí que tots els grups parlamentaris estem plenament d'acord en l'aprovació d'aquest nou col·legi professional. Només indicar que d'alguna manera podríem dir que una societat que no es plantejés seriosament l'educació i la formació integral de les noves generacions seria, sens dubte, una societat sense futur. I probablement és per això pel que nosaltres entenem que cal mimar molt especialment els sectors que es dediquen a la formació i la pedagogia, perquè, si en algun sector ens juguem especialment el futur del nostre país, és en aquest.

I per tant, encara que com s'ha indicat la creació d'aquest col·legi vingui en un moment en què aquesta mateixa cambra i el mateix conseller de Justícia estiguin pensant que cal, probablement, refer la Llei del 82, com s'ha dit, de creació de col·legis i donar sentit a aquesta nova situació perquè els temps canvien –creada arran de noves titulacions acadèmiques que no s'adiuen exactament amb les professions que coneixíem un temps enrere i, per tant, ens hem de replantejar tota aquesta qüestió–, i, com dic, hi ha aquest compromís en ferm en aquesta mateixa cambra per part del conseller de Justícia que això es faria i que ho podríem revisar d'una manera consensuada, ens sembla –hi insisteixo– que seria injust que, aquesta situació, la féssim recaure sobre un col·lectiu com el de pedagogs i psicopedagogs, que tenen, com també ja s'ha dit, una antiquíssima tradició a Catalunya des de Josep de Calassanç en endavant, amb l'Escola Moderna, l'escola activa, l'escola nova i tants altres corrents com hem tingut en aquest país pedagògics i de renovació de la pedagogia.

Per tant, crec que és just reconèixer que aquesta és una ciència –la pedagogia, la psicopedagogia i totes les que

després han anat creixent al voltant d'aquesta professió—, és just reconèixer que cal que hi hagi aquest col·legi; és just reconèixer també l'esforç, com aquí s'ha dit, de l'Associació Catalana de Pedagogs, que fa més de dos anys que ha portat endavant aquesta iniciativa col·legial, i és just reconèixer tot l'esforç que hi ha hagut, en aquest sentit, des de l'antiga Grècia clàssica —el conseller hi feia referències també històriques— quan els primers *paidogogs*, que hem de recordar que eren esclaus il·lustrats que ajudaven a formar els fills de les persones que tenien la possibilitat de tenir-los a casa seva formant els seus fills, precisament, perquè llavors no hi havia en aquells moments no hi havia la possibilitat que hi haguessin escoles públiques, escoles per a tothom.

Jo crec que el que hem de fer és alegrar-nos —i amb això acabo— de la creació d'aquest col·legi, coneixent i reconeixent que hi ha hagut problemes en la seva tramitació perquè hi ha altres col·legis afectats per la creació d'aquest, com he dit, i, per tant, reconeixent i entenent que hem de revisar tota aquesta política de creació de nous col·legis professionals, però, crec que és important i és just reconèixer que aquesta situació creada, respecte a la creació de nous col·legis, no hauria d'entelar en absolut la satisfacció que hem de mostrar tots els grups per la creació d'un col·legi com aquest que havia d'haver existit.

No remuntant-nos tant en la història, sinó simplement en el darrers anys, jo crec que la creació d'aquest col·legi és també un reconeixement a la tasca duta pels professionals de la pedagogia, de la psicopedagogia i d'altres professions afins, en general, a la diversitat de la mateixa escola catalana. La seva contribució ha estat importantíssima i, per tant, ens sembla que és just que ho reconeguem. I no cal dir que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarà favorablement la creació d'aquest nou col·legi.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I per Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, com ja s'ha explicat, i també per ser molt breu, la creació d'aquest nou col·legi respon a la necessitat de dotar aquests professionals d'una forta organització capaç de vetllar per la defensa de llurs interessos, que també, com diu el mateix preàmbul de la Llei, s'han d'adequar als de la ciutadania —no podria ser d'altra forma— i ordenar l'exercici de la seva pròpia professió de la mateixa manera que delimita la normativa deontològica dins de la legalitat vigent.

L'Associació Catalana de Pedagogs, iniciativa col·legial que saludem per la seva presència avui a la cambra, ha cuidat de tirar endavant aquest important instrument que el Govern va trametre per a la seva aprovació. Val a dir també que aquesta entitat porta temps treballant un aspecte important que és que el col·legi compti amb les complicitats dels sectors més propers a aquesta activitat.

En la tramitació del projecte s'han presentat vint-i-una esmenes dels diferents grups parlamentaris, que abasten des d'aspectes tècnics, com d'organització, fins a adequar en el projecte la presència de col·lectius afins mentre no es dotin d'altres mecanismes, com seria el cas dels psicopedagogs. S'han cercat en aquest temps de tramitació les fórmules d'aproximació i consens que han permès transaccionar i acceptar les propostes, de manera que el dictamen arribi avui al Ple sense cap esmena i pugui ser aprovat per la unanimitat de tots els grups parlamentaris, la qual cosa, com també s'ha dit, no deixa de ser un reconeixement tant a la tasca com a la necessitat d'aquest col·legi.

Agrair, finalment, les relacions tant parlamentàries com les dels agents impulsors d'aquest col·legi, i dels seus assessors, a qui desitgem tots els èxits per la important labor social a què ha estat cridat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Per tant, fixat ja el posicionament de tots els grups, ens posem a disposició de votar aquest Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana.

Comença la votació. *(Pausa.)*

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Projecte de llei de meteorologia (tram. 200-00030/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de meteorologia. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa l'honorable conseller de Medi Ambient.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, la sensibilització i l'interès a Catalunya per la meteorologia ve de lluny. Recuperem avui formalment i simbòlicament una llarga tradició de més de vuitanta anys que va començar amb la creació l'any 1921 del Servei Meteorològic de Catalunya per part de la Mancomunitat.

Des del mateix moment de la seva creació, el Servei Meteorològic de Catalunya va ser membre de ple dret de l'organització meteorològica internacional, organisme predecessor de l'actual organització meteorològica mundial. L'any 39, el desmantellament de les instal·lacions del servei d'aquest primer organisme meteorològic i la confiscació dels seus arxius i dels milers de dades i de clixés registrats durant anys d'observacions van significar la seva desaparició i, evidentment, la desaparició també de la seva gestió i de les seves competències, assumides aleshores pel Servicio Meteorológico Nacional.

Posteriorment, i més recentment, ja, amb l'Estatut d'Autonomia de Catalunya es fa una important passa

endavant en la recuperació d'aquestes funcions, d'aquestes competències. En concret, l'article 9.15 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya reconeix i declara que la Generalitat de Catalunya té competències exclusives en matèria del Servei Meteorològic de Catalunya.

Per tant, avui, amb aquesta llei, amb aquest projecte de llei que se sotmet a la seva decisió, crec que aquest Parlament està fent un acte de reparació de la memòria col·lectiva del país. I vull aquí citar només un dels pioners de la investigació meteorològica, en Fontserè, fer un reconeixement a tots els professionals i a totes les persones que al llarg de la nostra història col·lectiva han destacat a Catalunya i a fora del nostre país per la investigació i per l'avanç en la tècnica que avui ha portat que a Catalunya existeixi –com he dit abans– aquest elevat interès social, científic, al voltant dels fenòmens meteorològics i de l'organització que avui intentem estructurar.

Avui efectuem també –com he dit– una recuperació, un acte de recuperació de les nostres institucions. Però tot això forma part també del nostre passat, de la nostra història. I amb aquest Projecte de llei el que volem és, també, parlar del futur, del futur del nostre país i del futur de la nostra gent.

I és que dubta avui algú que un bon servei meteorològic, que una bona informació meteorològica és una informació absolutament fonamental, estratègica, no només per a la protecció mediambiental del país, sinó per a la protecció i la seguretat de les persones, dels nostres ciutadans i ciutadanes; per a la planificació i per a la gestió de la nostra agricultura; per a l'orientació de la gent, de la nostra gent que es dedica a la pesca; per als nostres industrials; per a la prevenció i la protecció de la nostra superfície forestal, del 60% del nostre país; per a l'organització i l'eficàcia de les obres públiques; per al desenvolupament dels transports; per al desplegament d'una major oferta turística de qualitat al nostre país; per a les cada vegada més necessitats de lleure i de disponibilitat del temps lliure de la nostra gent al llarg del nostre territori? Algú dubta que avui la meteorologia és un servei fonamental per al desenvolupament social i econòmic del nostre país?

És per això que, des de la recuperació de les nostres institucions, des de l'Estatut d'autonomia, des de la creació del Departament de Medi Ambient, el país i el Govern de Catalunya, amb la voluntat inequívoca d'exercir aquestes competències, tant pel que fa a la climatologia com també a la prognosi, als pronòstics meteorològics, ens hem anat dotant dels mitjans necessaris per disposar d'una informació adequada i per oferir un servei de qualitat als nostres ciutadans.

L'any 96 el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya crea el Servei de Meteorologia de Catalunya i l'adscriu al Departament de Medi Ambient. Des d'aquest any hem anat bastint un seguit d'infraestructures amb la tecnologia més avançada per oferir un bon servei a la societat: la xarxa d'estacions automàtiques meteorològiques, connectades via satèl·lit; les estacions de radiosondatge, avui ja des de Barcelona i des de Sort; l'equip de recepció del senyal primari del Mete-

sat; la recepció i el tractament d'imatges d'alta resolució; la recepció i tractament d'imatges del radar de Vallirana; la instal·lació de diferents punts de mostreig al litoral català per conèixer l'estat de la mar a la nostra costa, i en aquests moments –com vostès ja saben– el Servei Meteorològic de Catalunya està procedint a la instal·lació de noves infraestructures fonamentals, com és el segon radar meteorològic a les comarques de Girona, el radar del puig d'Arques, i també estem desplegant una innovadora xarxa de detecció de llamps.

Tota aquesta trajectòria ha estat i és molt positiva, però encara comptem amb algunes limitacions que aquest Projecte de llei, que aquesta llei, vol ajudar a superar. Tenim dificultats encara, per exemple, per accedir a informacions meteorològiques que poden ajudar a configurar un autèntic servei públic amb visió global. Encara no disposem d'aquest servei públic en matèria de meteorologia que disposi d'un accés lliure i immediat a tota la informació meteorològica existent. En aquest sentit, continuarem treballant per arribar a acords amb l'Institut Nacional de Meteorologia per al lliure intercanvi d'informacions que són de gran interès social, i que, malgrat els esforços emprats en els darrers anys, avui, encara, aquesta voluntat d'establir un acord d'intercanvi d'informació encara no ha acabat de donar resultats. Continuarem treballant en aquesta direcció.

Estem convençuts que Catalunya necessita comptar amb un servei meteorològic que sigui el referent principal i el més important del país, per als seus ciutadans, per a les seves empreses, per als seus sectors econòmics, per als seus sectors socials. I, per tant, els objectius principals d'aquest Projecte de llei de meteorologia de Catalunya s'estableixen i es prioritzen en els següents: assegurar que la informació meteorològica bàsica de qualitat sigui un servei públic per a tota la societat catalana; garantir que la meteorologia de Catalunya es faci des de Catalunya, recuperant aquesta figura del Servei Meteorològic, exercint les nostres competències, donant compliment a l'Estatut d'autonomia, actuant com un país que vol i que pot ser normal també en l'àmbit meteorològic.

Volem aconseguir que a Catalunya hi hagi un interlocutor únic en matèria de meteorologia en temes importants com el pronòstic, la vigilància, el seguiment de situacions meteorològiques de risc, i no per un aspecte únicament formal o de reconeixement del nostre àmbit competencial, sinó perquè estem convençuts que aquesta és la millor manera d'atorgar un servei eficaç a la nostra ciutadania, a la nostra societat.

Volem garantir un lliure accés a la informació meteorològica de base a totes les institucions, entitats, empreses, organitzacions i ciutadans de Catalunya, i que aquesta sigui de la màxima qualitat.

Volem assessorar tots els organismes de la Generalitat de Catalunya i les altres institucions comarcals, locals i territorials del país que requereixen informació meteorològica en l'exercici de les seves competències, de les seves responsabilitats, de les seves obligacions.

Implementarem i gestionarem una xarxa d'equipaments meteorològics, la Xarxa d'Equipaments Meteorològics de Catalunya, que integrarà els diferents equi-

paments meteorològics avui existents de la Generalitat de Catalunya i d'altres entitats públiques i privades per tal de tenir una major eficàcia derivada de l'homogeneïtzació i del millor tractament de la informació meteorològica avui existent.

I, finalment, completarem i crearem i mantindrem la base de dades meteorològiques de Catalunya integrant tota la informació meteorològica generada pels diferents equipaments meteorològics i pels observadors catalans a la base gestionada per aquest Servei de la Generalitat de Catalunya.

Amb l'assoliment d'aquests objectius, per tant, el Servei Meteorològic de Catalunya permetrà assegurar que la societat en general tingui al seu abast i de forma àgil una informació meteorològica bàsica de qualitat. A més, creiem que, amb l'estructura que atorgarem al Servei Meteorològic de Catalunya, podrem, també, generar tota una sèrie de productes en matèria meteorològica que permetran una millor articulació entre el Servei, la societat i les diferents institucions i agents actius del nostre país.

Però m'agradaria destacar també la percepció que té la nostra ciutadania al voltant de la informació meteorològica. Sempre la informació meteorològica a Catalunya... –i vull fer també en aquest cas un reconeixement als meteoròlegs i als informadors de la meteorologia–, sempre la societat catalana ha estat molt sensible a aquesta informació, sempre Catalunya ha disposat i ha tingut una informació meteorològica d'elevat prestigi a casa nostra i fora de casa nostra. Un exemple –perquè les reflexions o les valoracions, a vegades, si no es quantifiquen, poden semblar poc sòlides–: el passat mes de setembre la web, la pàgina web del Servei de Meteorologia de Catalunya ha registrat «només» 178.000 consultes; la web del Servei Meteorològic de Catalunya durant el mes de setembre ha registrat 178.000 consultes, a Catalunya. En el mateix període, la mateixa web que disposa l'Institut Nacional de Meteorologia per a tot l'Estat espanyol, que abasta tot l'Estat espanyol, ha rebut 227.000 consultes. A Catalunya existeix una atenció i una necessitat de servei meteorològic, i a Catalunya s'ofereix una informació meteorològica molt per sobre d'altres regions, d'altres nacions, d'altres estats. En aquest cas, comparativament en relació amb l'Estat espanyol, es demostra que l'oferta i la demanda d'aquest servei és creixent, és de qualitat i està responent a les necessitats de la societat catalana.

Citar que l'audiència de la programació meteorològica de les televisions, en aquest cas també de la Televisió de Catalunya, és molt important. Xifrar l'audiència dels informatius meteorològics de Catalunya entre les 600.000, 800.000, 1 milió de persones que segueixen els noticiaris meteorològics, la informació del temps, és, per tant, la constatació que aquest és no només un fenomen que interessa, sinó un servei avui ja imprescindible per a la nostra comunitat, per a la nostra societat.

D'altra banda, cal tenir en compte també que l'assessorament meteorològic en la planificació de les grans infraestructures, així com en la gestió dels recursos energètics hidràulics, pot arribar a suposar, com s'ha de-

mostrat en molts casos, un estalvi potser difícil de calcular però d'important valor estratègic per al país. El coneixement climàtic d'un país és un element fonamental de planificació i de previsió de situacions i de fenòmens meteorològics que en ocasions poden arribar i han arribat a suposar costos i inversions molt importants. Un estudi de l'Organització Meteorològica Mundial de fa escassament deu anys va concloure que un país amb un bon servei meteorològic pot arribar a estalviar entre cinc i deu vegades el pressupost d'aquest servei, d'aquesta estructura, si la societat sap aplicar convenientment la informació que aquest servei genera.

I, finalment, l'existència d'un interlocutor únic ens permetrà transmetre una major confiança, incrementar la racionalitat de l'organització administrativa del país i assolir una major homogeneïtat i una major rapidesa en la prestació del servei.

Per acabar aquesta presentació, senyor president, vull recordar que aquesta Llei s'estructura en tres capítols que culminen en un seguit de disposicions transitòries i finals. El capítol primer delimita l'objecte i la finalitat de la norma, que és garantir la informació meteorològica de qualitat que necessita la societat catalana. El capítol segon conté el nucli principal d'aquesta norma: explícita el que és i serà el Servei Meteorològic, quines són les seves funcions i quin serà el seu règim jurídic i personal, detalla els seus òrgans de govern i especifica les qüestions relatives al patrimoni i als recursos econòmics d'aquest Servei. El capítol tercer s'adreça concretament a la informació meteorològica, explicant quines són les dades que s'han de facilitar des del servei, quins equipaments configuraran la seva xarxa i quina serà l'adscripció per obtenir aquestes dades i aquesta informació que configuraran la base de dades meteorològiques de Catalunya.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, si avui Catalunya s'ha estat dotant sobretot de les infraestructures i de la tecnologia bàsica necessària, fins avui, a partir d'ara, amb aquest nou Servei, amb aquesta estructuració definitiva del Servei Meteorològic, no només donarem compliment a allò que estableix l'Estatut d'autonomia, no només recuperarem i repararem la nostra memòria col·lectiva, les nostres institucions, sinó que –i sobretot– ens permetrà desplegar un autèntic i complet Servei Meteorològic de Catalunya, un autèntic servei públic que permetrà que el país i la nostra gent actuïn amb normalitat, com un país normal, en un àmbit important i de gran sensibilitat social però també de gran importància i repercussió estratègica, econòmica i de desenvolupament.

Catalunya, creiem –i entenem– que no pot dependre, en meteorologia, per motius conceptuals però per motius reals –per la nostra pròpia configuració geogràfica, orogràfica, climatològica–, no pot dependre d'organismes, d'informació d'organismes aliens, exteriors. Catalunya ha de disposar d'un organisme meteorològic del primer nivell tecnològic, capaç de competir i d'integrar-se en les xarxes d'altres països, de compartir informació, de ser un agent més al servei de la nostra ciutadania, però també, evidentment, que situï Catalunya modestament, però tecnològicament d'una manera de qualitat, en un lloc en el món.

Volem tenir –i creiem que aconseguirem tenir– un servei meteorològic que estigui a l'alçada, avui ja, dels serveis meteorològics més prestigiosos, com el servei meteorològic britànic o l'alemany...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

...un servei meteorològic –i acabo, senyor president– dels més moderns i avançats d'Europa, com avui ja comencem a ser-ne referent.

Els darrers anys ens hem dotat de moltes i importants infraestructures, hem estat capaços ja de disposar d'una informació meteorològica de molta qualitat. Ara, amb aquesta Llei, ens disposem a fer un pas més endavant. Amb més infraestructures, amb la millor tecnologia disponible, garantirem més i millor la informació que requereix la nostra societat, garantirem i oferirem la màxima seguretat als nostres ciutadans.

La Llei de meteorologia, en definitiva, ens permetrà disposar d'un instrument modern, àgil, autònom i pràctic; disposarem de la normativa que permetrà que Catalunya compti, des d'ara, amb un servei meteorològic que sigui un referent de primer ordre dins i fora del nostre país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. S'han presentat tres esmenes a la totalitat, juntament també amb esmenes a l'articulat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, que li pregunto si defensarà els dos tipus d'esmenes conjuntament? *(Pausa.)* Molt bé. Té quinze minuts, però serem una mica flexibles, precisament per això.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, honorable president del Parlament. Il·lustres senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller de Medi Ambient, com ara hi he fet referència, des del Grup Popular defensarem l'esmena a la totalitat que hem presentat en aquest Projecte de Llei de meteorologia, i també farem la defensa de les esmenes parcials que encara resten per debatre i que sotmetrem a la seva consideració; així com, també, un posicionament global del que és aquest Projecte de Llei de meteorologia.

Per què una esmena a la totalitat? De tots és conegut que Catalunya –i n'ha fet referència l'honorable conseller en la seva presentació– té un centre meteorològic territorial depenent de l'Institut Nacional de Meteorologia, que depèn de l'Estat i adscrit al Ministeri de Medi Ambient. Les competències exclusives en meteorologia, segons com es miri, però, les competències exclusives en meteorologia són les que reflecteix la Constitució espanyola i que, d'alguna manera, dóna a l'autoritat estatal –en aquest cas, l'Institut Nacional de

Meteorologia– i, com deia, són les establertes per la Constitució.

L'Institut Nacional de Meteorologia és qui representa Espanya –per tant, també representa a Catalunya, és a dir, representa a Catalunya i en seu conjunt representa Espanya– en els diferents organismes i institucions internacionals i, per tant, és l'encarregat d'introduir, mitjançant el centre territorial, a Catalunya, la informació meteorològica de casa nostra, de Catalunya, a la xarxa meteorològica mundial per a ús de la resta de membres.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Si tenim un centre, si tenim uns instruments, si tenim mitjans humans i materials, la primera pregunta és: per què crear-ne un altre? Un altre que, a més, ja tenim –també s'hi ha fet referència–, amb dotacions importants des de l'any 1996, que actua al Servei Meteorològic de Catalunya, adscrit al Departament de Medi Ambient.

Però, passem a analitzar el que ha succeït, almenys de l'any 96 ençà. L'honorable conseller ha fet referència en la seva presentació a convenis o a possibilitats de col·laboració i de cooperació amb l'Institut Nacional de Meteorologia.

L'any 1998 representants de l'Institut Nacional de Meteorologia i del Servei Meteorològic de Catalunya varen celebrar reunions els dies 17 d'abril i 12 i 21 de maig. I varen arribar a un esborrany d'acord, a subscriure, llavors, per la ministra de Medi Ambient, la senyora Isabel Tocino, i pel conseller de Medi Ambient, el senyor Ignasi Puigdollers. Aquest és l'esborrany, la proposta de conveni que es va treballar en aquell moment. Solament hi havia un punt –solament, llavors, hi havia un punt– de desencontre, que van fer constar els representants del Servei Meteorològic de Catalunya en l'última de les reunions: el reconeixement de Catalunya com a territori membre amb servei meteorològic propi dins l'Organització Mundial de Meteorologia. Aquest era l'únic punt de desencontre.

D'altres comunitats autònomes, també, amb instruments de meteorologia, com és el cas de Galícia, disposen d'una unitat d'observació i predicció meteorològica que executa diàriament el model anomenat ARSS. I, finalment, han signat un conveni, com no pot ser d'una altra manera, amb el Ministeri de Medi Ambient: el conveni de col·laboració entre el Ministeri de Medi Ambient i la Xunta de Galícia en matèria de meteorologia i clima.

Per què Catalunya no té un conveni? Per què Catalunya no pot signar un conveni? Per què Catalunya no pot aprofitar una xarxa de la magnitud que té instal·lada l'Institut Nacional de Meteorologia? Estic parlant de 22 observatoris principals, de 22 estacions meteorològiques automàtiques, d'un radar meteorològic amb cobertura per tot Catalunya, d'una xarxa de 163 observatoris termopluiomètrics de 102 pluviomètrics i de 21 fenològics; a més d'aprofitar els sistemes globals, com són la xarxa de detecció de llamps i la recepció d'imatges de satèl·lits d'alta resolució i per les cobertures dels radars d'Aragó, València i Balears.

Si tot això que tenim, a través de l'Institut Nacional de Meteorologia, ho sumem al Servei Meteorològic de

Catalunya i amb tots els seus mitjans, també, què ens trobem? Ens trobem que podem aportar, en tot aquest conjunt, 48 estacions meteorològiques automàtiques connectades via satèl·lit pel Servei de Meteorologia de Catalunya, d'un equip de ràdio sondeig, d'un equip de recepció d'imatge de satèl·lits, de disposar d'imatges del radar meteorològic propietat de la Universitat de Barcelona, i d'un model americà, l'anomenat MASS, que després ja en parlaré, d'aquest model americà, del que suposa i del que representa, per dir-ho d'alguna manera. I la pregunta és: per què no col·laboren? Per què no arriben a un acord? Per què aquest model americà no es pot endollar a la xarxa europea? Què és el que ha comprat el Govern de la Generalitat, un aparell que no es pot endollar i que no és compatible amb la xarxa europea? Per què un altre radar de prestacions inferiors i desconnectat de qualsevol altra xarxa? Per què reclamar per integrar les instal·lacions de l'Institut Nacional de Meteorologia, no solament aquestes, les de totes les altres entitats públiques i, a més, privades? Per què no aprofitar l'Institut Nacional de Meteorologia per oferir les dades a la comunitat internacional? Per què tot això?

Per què quan, després de tota aquesta exposició que he fet, i de no poder arribar a acords, com deia l'any 1998, ahir a la tarda –ahir a la tarda–, el màxim representant del Servei Meteorològic de Catalunya es reuneix, a corre-cuita, amb el director general de l'Institut Nacional de Meteorologia –ahir a la tarda– i es planteja un conveni, es planteja «aquest» conveni? Es planteja el conveni que, a diferència de l'altre conveni, ara no es reclama el que es va reclamar en el seu moment, és a dir, ara es podia haver signat el conveni que en el seu moment no van signar. Per què? Perquè ho ha fet la Xunta de Galícia? Perquè avui tenim una controvèrsia com és el Projecte de Llei de meteorologia? Ahir a la tarda, ahir a la tarda a corre-cuita.

Senyores diputades i senyors diputats, l'aprovació d'aquesta Llei, tal com està definida, és crear un servei paral·lel sense coordinació. És duplicar, però, a més, és generar una despesa del tot discutible, injustificable davant dels ciutadans de Catalunya. I creiem que són raons prou justificades per mantindre i per sotmetre a votació i per demanar-los el vot favorable a aquesta esmena a la totalitat, a aquesta esmena de retorn del Projecte de llei de meteorologia.

Però ja és conegut que el Projecte de Llei avui tirarà endavant, que hi haurà el suport per part de diferents grups de la cambra. I és per això, des del Grup Popular, que també varem fer una aposta clara i decidida pel que és esmenar l'articulat del mateix Projecte de Llei. Varem presentar quaranta-dues esmenes als diferents articles de la Llei, quaranta-dues d'un total de setanta-quatre, que es varen presentar per la totalitat dels grups parlamentaris. Aquestes sis –anuncio que retirem el número 5, d'aquestes sis– les hem reservat per debatre avui en el Ple, i la resta han estat o assumides amb el text inicial o transaccionades, és a dir, recomanades per la Ponència, consegüentment, per la Comissió de Política Territorial.

Amb la qual cosa voldria ressaltar alguns aspectes que les esmenes del Grup Popular aporten a aquest text, que

nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat. Deixen clar, solament en part de la seva exposició de motius –solament en part–, les competències reservades per l'Estat, tal com resa la Constitució espanyola en el seu article 149, punt 1.20, que el servei d'assessorament i informació meteorològica s'ha de considerar com un servei públic; la col·laboració necessària –i així ho apuntem i així, a més, vostès ho reconeixen i, també, vostè ho ha reconegut, honorable conseller– amb l'autoritat meteorològica de l'Estat i altres organismes; la composició del Consell d'Administració –per cert, es van deixar, fins i tot, el director de Seguretat i Emergència Civil dins d'aquest Consell d'Administració–; la utilització i el subministrament de la informació; el respecte als acords internacionals subscrits per l'Estat en matèria de política de base de dades.

Com els deia, sis esmenes són les que nosaltres sotmetem a votació. La primera d'elles fa referència, com abans he dit, al que són les competències del Servei Meteorològic que defineix la Constitució sobre l'Estat espanyol en el seu article, en l'article primer, en l'objecte de la Llei, l'esmena número 2, del Grup Popular. Les següents esmenes fan referència –la 50 i la 51– al que és l'article 14, les bases de dades meteorològiques de Catalunya, perquè puguin disposar els òrgans de l'Administració de la Generalitat, no altres ens públics, creiem nosaltres, i també perquè les bases de dades es puguin incorporar a les bases de dades de les estacions meteorològiques desplegades a Catalunya, que pertanyen a altres organismes públics, previ acord amb aquests organismes.

Finalment, hem presentat, també, a les disposicions finals –les número 58 i 61, a les disposicions finals ara que han estat solament agrupades totes en una sola disposició addicional–, dues esmenes. La primera d'elles, textualment, diu: «Es promulgaran fórmules de col·laboració» –al que abans estàvem fent referència– «amb els òrgans competents de l'Administració de l'Estat perquè el Servei Meteorològic de Catalunya, si s'escau, pugui disposar de les dades meteorològiques procedents de la xarxa internacional, d'acord amb les normes establertes amb aquesta finalitat.»

I la següent esmena és: «S'impulsarà l'adopció dels acords dirigits a establir un intercanvi de dades entre la informació històrica existent, relativa a les estacions automàtiques i manuals de competència de l'Institut Nacional de Meteorologia i del Servei Meteorològic de Catalunya.»

Per tant, senyor president, aquestes són les sis esmenes que nosaltres sotmetrem a votació.

Finalment, senyor president, com deia abans, sotmetem també a votació l'esmena a la totalitat, a més de les que ara he esmentat.

Senyores i senyors diputats, honorable conseller, vostè es caracteritza o s'ha caracteritzat –ja no ho sé–, en tot cas, per portar temes de controvèrsia a aquest Parlament. I aquest, avui, és un altre tema de controvèrsia, almenys pel que afecta el Grup Popular; controvèrsia fins arribar al que són algunes, d'alguna manera, de les imposicions que també la mateixa, la mateixa Llei que s'aprovarà avui vol que els mitjans de comunicació

públics utilitzin la informació elaborada pel Servei Meteorològic de Catalunya. En tot cas, ja m'explicaran què farem de totes les altres informacions que també són públiques i que també afecten Catalunya; afecten tot l'Estat espanyol, evidentment, però afecten tot Espanya; però afecten, també, Catalunya.

Catalunya ja disposa d'un servei de meteorologia i, a més, aquest disposa de productes específics per Catalunya. Tenim una xarxa d'equipaments i existeix una base de dades climatològica. L'aprovació d'aquesta Llei pot deixar en desprotecció els ciutadans de Catalunya i afectar l'operativitat d'alguns organismes en no haver-hi cap coordinació entre ambdues institucions i actuar cadascuna d'esquena, una a l'altra.

Avui, com deia, ja és conegut que tirarà endavant aquest Projecte de llei de meteorologia. Però, en tot cas, ja els anunciem, des del Grup Parlamentari Popular, la voluntat de presentar avui mateix al registre d'aquest Parlament una proposició no de llei que insti el Govern perquè signi un conveni de col·laboració entre el Servei Meteorològic de Catalunya i l'Institut Nacional de Meteorologia.

Catalunya i tots els seus ciutadans no ens podem permetre una duplicitat dels serveis meteorològics. Per tant, nosaltres continuarem amb les nostres esmenes, serem coherents amb el nostre discurs i, en tot cas, només em queda també agrair, com és costum en qualsevol Projecte de llei, a la resta de ponents d'aquest Projecte de llei i, també, al lletrat dels serveis del Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. Ara, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per a la presentació de l'esmena a la totalitat, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, il·lustres senyors i senyores diputades, els orígens de la meteorologia a Catalunya, la seva potenciació, el seu reconeixement com a ciència i la seva popularització van lligats, indefugiblement, a la figura d'Eduard Fontserè i Riba, meteoròleg i sismòleg nascut a Barcelona l'any 1870 i mort en aquesta mateixa ciutat cent anys més tard.

Fontserè va ser acadèmic i estudiós i a ell li devem, entre d'altres moltes coses, la seva aportació i dedicació per fer possibles observatoris com l'Observatori Fabra, el del Turó de l'Home o el de l'Ebre, o la Comissió d'Estudi del Mar a Catalunya, o el seu gran llegat bibliogràfic, que encara avui és referent per a molts, inclòs un assaig d'un vocabulari meteorològic català de l'any 1948, època gens fàcil per a aquestes coses.

Gràcies a l'Institut d'Estudis Catalans i a l'Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona, va convèncer tothom d'una cosa que avui ens sembla absolutament òbvia, que és que la previsió del temps no tenia futur sense

una visió tridimensional de l'atmosfera. Eduard Fontserè va lluitar contra una concepció, diguem-ne, reduccionista i estreta i curta del que era la meteorologia, del que significava, i de la ciència que hi havia al darrere, contra tota la societat d'aquella època, i va vèncer. Amb el suport de la Diputació, i posteriorment amb el de la Mancomunitat, i també, finalment, amb el de la Generalitat republicana, es va crear i potenciar el Servei Meteorològic de Catalunya, l'any 1921, i va tenir la seva existència fins a l'any 1939.

Entre els estudiosos i els aficionats de l'època es va bastir una xarxa d'informació que els servia per relacionar-se, amb aquelles fórmules tan rudimentàries del moment: el telèfon, com a màxima expressió d'avenç tecnològic; la ràdio, i, evidentment, els escrits. I es publicaven les cartes del temps, que tenien també en aquell moment molta audiència –si en poguéssim dir «audiència»– i tenien molt d'interès per a la ciutadania en general. I era una xarxa constituïda, certament, per científics, però també per una quantitat de voluntaris interessats en aquest tema, que és un element digne de ser estudiat. Era l'època dels pluviòmetres rudimentaris, i era l'època de les teories dels canons priva-ferpedres, i, per tant, estem parlant d'una època en què la tecnologia a la seva disposició era molt i molt mins, i malgrat tot van fer una tasca extraordinària.

Durant la seva curta història –que ja els he dit que es va constituir l'any 21 i que va acabar la seva existència amb la derrota de l'ordre constitucional republicà, l'any 1939–, el Servei Meteorològic de Catalunya es va guanyar el respecte i l'interès no només de la ciutadania catalana, sinó també del conjunt de la comunitat científica internacional. A Catalunya va ser molt sentida, doncs, la seva pèrdua, el gener del 39, a mans de l'exèrcit franquista, i és coneguda l'anècdota aquesta que totes aquelles fitxes, tots aquells mapes del temps, van podrir-se a l'aeròdrom de Getafe, com a material confiscat com a botí de guerra. És una cosa ben curiosa i singular.

Volem, doncs, que les nostres primeres paraules en la intervenció d'avui d'aquesta Llei de meteorologia siguin d'homenatge, siguin per a retre homenatge a totes aquelles persones que en aquella època, en moments difícils i contra el pensament general, van aconseguir fer de la meteorologia el reconeixement que era una feina no només científica, sinó que, ben feta, podia evitar i prevenir riscos per a les persones, i, per tant, aquells aficionats intrèpids i precursors de la meteorologia actual es mereixen, sense cap mena de dubte, el nostre reconeixement.

També, sense cap mena de dubte, a ells els devem que quan el títol primer de l'Estatut d'autonomia de l'any 1978 fa referència a les competències de la Generalitat, i en el seu article 9, apartat 15, fa relació a un conjunt de temes que són competència de la Generalitat, no parli de la meteorologia en general, sinó que especifiqui concretament «Servei Meteorològic de Catalunya», en un intent raonable, i que nosaltres compartim, dels redactors de l'Estatut de recuperar aquell servei que tant de prestigi nacional i internacional havia arribat a adquirir.

Però també, fetes aquestes consideracions de caràcter històric i del perquè avui ens situem aquí, m'agradaria deixar ben clar que la meteorologia de l'any 2001, com tots els serveis que han incorporat coneixements científics i tecnològics molt avançats durant aquest segle XX, sobretot durant la seva segona meitat, ja no tenen res a veure amb aquell Servei de Meteorologia que hi havia aleshores, i, per tant, difícilment l'hi podem comparar, més enllà de raons històriques i sentimentals, amb les quals ens sentim molt i molt vinculats i hereus, si ens ho permeten.

Avui debatem un projecte de llei de meteorologia de l'any 2001, i és un projecte de llei de meteorologia que hauria d'aprendre d'aquella llei que en Fontserè deia, de la imatge tridimensional de l'atmosfera i del coneixement de totes i cada una de les coses que hi succeeixen, per poder preveure el que succeirà i per poder analitzar el que ha succeït. I, lluny d'això, creiem que el Projecte de meteorologia que se'ns presenta és un projecte de meteorologia amb una visió, diguem-ne, de caràcter reduccionista, que el que fa és consolidar un decret que ja va fer en el seu moment el Consell Executiu, l'any 1996, amb què va crear el Servei Català de Meteorologia, i que amb aquesta llei el que fa és agrupar-hi serveis d'altres departaments que estaven disgregats i que a partir d'aquest moment, doncs, configuraran una única xarxa, agrupada a l'entorn d'aquest nom de «Servei Meteorològic de Catalunya», alguns d'ells depenent del Departament d'Agricultura; d'altres, de l'Agència Catalana de l'Aigua, etcètera.

Però també aquell any 1996 hi va haver una resolució d'aquest Parlament en la qual es demanava al Govern de la Generalitat que iniciés els acords necessaris amb el Govern de l'Estat per tal que es produís la transferència i el funcionament integrat dels serveis meteorològics a Catalunya. I aquesta és una cosa que ens agrada remarcar, perquè creiem que, cinc anys després, se'ns presenta un projecte de llei en el qual cap d'aquestes coses que la mateixa cambra havia mandat al Consell Executiu s'ha aconseguit.

Entenem, doncs, que l'encàrrec d'aquest Parlament no s'ha complert adequadament durant aquests cinc anys i que, en lloc de treballar amb el Govern de l'Estat per veure quina és la fórmula, si la transferència total de tot allò que l'Institut Nacional de Meteorologia, en forma de centre de meteorologia de Catalunya, té avui en territori català, o bé si ho és d'una part important d'això..., però està clar que s'ha de produir la transferència d'una part important d'aquestes instal·lacions i fer-les funcionar de manera integrada amb el conjunt d'instal·lacions existents a Catalunya. I, per contra, repassant una mica el que s'ha fet, ens trobem amb dues coses.

L'una –i els en mostraré algun document–, en el mateix període cronològic, l'Institut Nacional de Meteorologia fa notes de premsa explicant que inverteix a Catalunya centenars de milions de pessetes; el Departament de Medi Ambient fa notes de premsa explicant-nos que inverteix centenars de milions de pessetes en serveis que no estan connectats, que no estan integrats, i que, per tant, el que estem fent és, amb diners de tots els ciutadans, duplicar xarxa, que no està, a la vegada, interconnectada i interconnexada. I, per tant, em

permetran que els digui que malaguanyats diners, perquè probablement de manera integrada ens podríem estalviar diners i acabar tenint millors serveis.

Per dir-ho d'alguna manera, el catalanisme no és posar el cognom català a totes les coses, i el patriotisme no és repetir mimèticament els noms del passat, per molta importància històrica que aquests hagin tingut i que nosaltres som els primers a reconèixer. Cal que la Catalunya d'avui, els seus representants, que estem avui en aquesta cambra, facin la reflexió de si l'aplicació d'aquella gran llei històrica de l'Eduard Fontserè, que calia una visió tridimensional de l'atmosfera i l'aplicació de les màximes capacitats científiques per a preveure riscos per a les persones, s'aconsegueix fraccionant i ignorant que avui les grans dades per poder preveure els fenòmens climatològics, i amb ells aquests riscos per a les persones, s'obtenen de serveis que estan situats als Estats Units d'Amèrica, a Alemanya, al prestigiós Centre Europeu de Diagnosi i Prevenció Meteorològica de Reading, a prop de Londres, o bé del satèl·lit Meteosat, finançat pels principals estats europeus, entre ells Espanya. I, per tant, que qui té les dades directament des del servei Meteosat és l'Estat, i no pas la Generalitat, si no és que es produeix, certament, aquell acord pel qual instava aquesta cambra el Consell Executiu de la Generalitat.

L'opció que estem, doncs, a punt de prendre avui, lluny de racionalitzar l'actual situació de duplicitat, nosaltres creiem que la consolida i que tota la ciutadania catalana ha de saber que haurà de pagar uns mapes del temps que es produiran per duplicat i, per tant, que estem estructurant una duplictat, en lloc de buscar les fórmules perquè aquests mapes aconseguits dels serveis internacionals i dels satèl·lits dels estats europeus tinguin la consideració de propis també per a Catalunya.

La reflexió i el debat a l'entorn d'aquest projecte han posat en evidència no només la duplictat, que és molt i molt important... Per exemple, els en posaré un exemple molt concret: en el Baix Llobregat, només en el Baix Llobregat, hi ha dos radars, un de l'Institut Nacional de Meteorologia, del Centre Català de Meteorologia, i un altre del Servei Català de Meteorologia; un al pic de les Agulles i l'altre a Vallirana, al puig Bernat concretament. Per tant, en pocs quilòmetres, tenim duplicades instal·lacions que valen centenars de milions de pessetes. I no només això: radars de seguiments de tempestes o xarxa de deteccions de llamps estan també duplicades en el territori català.

Insistiré que això està passant en el camp de la meteorologia, que potser un pot pensar: «Això de la meteorologia serveix per saber si avui farà més bon temps que ahir, si hi hauran núvols, si farà més fred o més calor», i, en tot cas, en el que jo vull fer èmfasi –tot i que és cert que el conseller ho ha dit, però m'agradaria fer-hi més èmfasi– és que la meteorologia és l'eina imprescindible per a detectar riscos de catàstrofes naturals, que poden provocar no només danys materials abundants, sinó també danys personals, i, per tant, que no estem parlant d'una cosa menor, de l'home del temps, sinó que estem parlant d'una cosa molt seriosa. I, per tant, recordem que riscos com els aiguats, les riudes, les allaus, els vents huracanats o les calamarsades intenses

produeixen danys molt importants anualment a la nostra comunitat i, per tant, que ordenar correctament aquests serveis té un interès que va més enllà d'estrictament que bonics o no bonics puguin ser els mapes del temps.

També, com ja s'ha dit, tenen a veure amb els estudis del canvi climàtic, i per a l'anàlisi del canvi climàtic es necessiten, entre altres coses, freqüències de dades que tinguin una durada superior a trenta o trenta-cinc anys, la qual cosa fa que en aquests moments, si només partim de les dades que té acumulades el Servei Català de Meteorologia, no puguem analitzar fenòmens d'importància com el canvi climàtic. O també serveix per dimensionar correctament les grans infraestructures del país, si no volem que una vegada construïdes tinguin problemes en la primera de les tempestes intenses o en les primeres manifestacions de climatologia adversa i intensa que es puguin produir.

Però, a més, permetin-me que, per explicar aquest garbuix en la meteorologia catalana, els posi encara una altra consideració. La conca mediterrània, i d'entre la conca mediterrània sobretot l'espai del prelitoral, té fenòmens climatològics específics: la gota freda, aquestes tempestes mediterrànies tempestuoses, fonamentalment de la tardor, etcètera. I, per tant, sembla que hauríem d'haver tendit a especialitzar-nos en això. Doncs bé, si vostès llegeixen el Llibre blanc de meteorologia, editat pel mateix Departament de Medi Ambient, ens trobem que precisament l'únic servei que existeix, que regula aquest tipus de fenòmens climatològics, és un servei que em sembla que es diu Previmet i que està organitzat entre l'Institut Nacional de Meteorologia –per tant, el de l'Estat– i la Direcció General de Protecció Civil de la Generalitat de Catalunya, per acabar-ho de fer encara més embolicat. I, per tant, em permeto de dir-los que, certament, per als científics de la comunitat internacional no serem referent, com ho van ser els estudis i la xarxa articulada per l'Eduard Fontserè, sinó que més aviat passarem a ser l'exemple de com no s'ha de gestionar la meteorologia, perquè els sistemes d'observació s'han de globalitzar, els sistemes d'explotació d'aquests recursos i d'aquesta informació s'han de coordinar, i no és possible que en una mateixa nació existeixin dos serveis que funcionin d'esquena.

Els Estats Units han aconseguit tenir un servei federal molt potent, certament molt potent, interrelacionat amb el món sencer –perquè això és imprescindible i perquè avui els mapes de previsió meteorològica es fan dels hemisferis, i per tant de l'hemisferi nord i l'hemisferi sud–, i han aconseguit també que tots els seus estats tinguin la versió del que avui volem parlar aquí a Catalunya, i que no només el tinguin, aquell sistema de proximitat que els permet l'estudi coordinat amb el sistema federal global, sinó que tinguin els serveis especialitzats segons la climatologia extrema de cada un dels territoris, que, com saben, en aquell indret del planeta, doncs, es produeixen, de caràcter ciclònic i aquest tipus de coses que no m'hi estendré perquè el llum se m'acaba de posar vermell.

Per tant, la nostra presentació d'esmena de retorn no és pas..., i no m'agradaria que l'entenguessin pas com intentar posar límit a la nostra capacitat d'autogovern,

ans al contrari: és una reflexió pública que fem davant d'aquesta cambra, que amb aquest Projecte de llei el millor que podria succeir és que el Govern se'l retornés, el tornés a estudiar i fes un esforç extraordinari per intentar de coordinar adequadament aquests serveis i intentar d'aconseguir la transferència d'aquesta part tan important de l'Institut Nacional de Meteorologia que ens permetés tenir l'eficiència necessària de tots els recursos presents a Catalunya, integrats en una única xarxa. I que és així de l'única manera que podríem garantir a la ciutadania una millor cobertura.

Els posaré, si m'ho permeten, dos exemples perquè encara ho acabem d'entendre una miqueta millor. Un d'ells, en el mateix article 9 de l'Estatut, apartat 15, quan parla del Servei Meteorològic de Catalunya com a competència pròpia de la Generalitat, parla també, entre d'altres, dels ferrocarrils i dels aeroports. Imaginin què passaria si apliquéssim aquest criteri que avui aplicarem a aquesta Llei als ferrocarrils i als aeroports; voldria dir que, al costat d'una línia ferroviària de Renfe, construiríem una altra línia que es digués via catalana? Voldria dir que, al costat d'una pista de l'aeroport, en construiríem una altra que es digués la via catalana? Voldria dir que, a més, obligaríem per llei que els funcionaris públics utilitzessin, només, la via catalana, encara que aquesta tingués una freqüència i una prestació de serveis menor de la que tindria la xarxa de ferrocarrils ja existent? Doncs, aquestes són coses que també diu el mateix article de l'Estatut en el qual es basa aquesta Llei.

I un altre dels exemples que els voldria posar amb això que no hem creat serveis específics per estudiar fenòmens específics de Catalunya, com ara la gota freda, i els pocs que existeixen són de l'Estat, en comú acord amb Protecció Civil de la Generalitat de Catalunya, com el programa Previmet; imaginin-se, doncs –em permetran que els posi un símil sanitari–, que un país com el nostre, Catalunya, que té litoral i, per tant, té, des del punt de vista sanitari, patologies típicament marines, com poden ser els atropellaments nàutics, els problemes de descompressió dels submarinistes, les lesions per arpons o per hams, prenguéssim un bon dia la decisió que aquests han de ser atesos per hospitals de l'Insalud de l'àmbit de Castella, per posar un exemple que no tenen litoral i que no tenen, per tant, mar.

El vicepresident primer

Senyora Tura...

La Sra. Tura i Camafreita

Jo els dic –acabo de seguida, senyor president–...

El vicepresident primer

Gràcies.

La Sra. Tura i Camafreita

...que, certament, la reconsideració global d'aquest Projecte de llei, no pas pel que nosaltres puguem dir sinó pel servei que pugui fer a Catalunya, és absolutament important i per això mantindrem la nostra esmena a la

totalitat, entenent que s'ha estat molt feble i poc dedicat a aconseguir aquestes transferències que ja l'any 1996 el Parlament reclamava, i que això s'ha resolt –i amb això sí que vull fer una consideració molt ràpida– o s'ha intentat resoldre amb una disposició addicional que el que diu és que aquest Parlament presentarà un projecte de llei a la Mesa del Congrés de Diputats per tal d'obtenir, de conformitat amb l'article 87.2 de la Constitució, la transferència dels serveis de meteorologia situats a l'Estat. Aquest és un mecanisme que hem utilitzat en aquesta Cambra moltes altres vegades, sense necessitat de fer una llei, i de resultat incert si prèviament no s'ha arribat als acords necessaris entre els dos governs que avui tenen la titularitat dels serveis.

El vicepresident primer

Senyora Tura, ara sí que hauria d'acabar, si us plau.

La Sra. Tura i Camafreita

Em posiciono ràpidament sobre les esmenes...? (*Remor de veus.*) Si no, ho hauré de fer després.

El vicepresident primer

En un minut, si té temps, senyora Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Bé, pel que fa a les esmenes de l'articulat, mantindrem les tres vives que ha presentat el Grup Socialista i, per tant, aquestes no tenen més explicació que el manteniment d'allò que creiem important per millorar en la mida del possible aquesta coordinació, que ens sembla imprescindible. Pel que fa a les esmenes del Partit Popular, demanarem votació separada –i ja li dic ara al senyor president– de les esmenes 9, 10 i 12, que figuren al *Diari de Sessions*, a les quals votariem afirmativament perquè persegueixen que, com a mínim, mentre no es produeixi la integració, es coordinin almenys les dades, i no podem donar suport a la resta de les esmenes del Partit Popular, a les quals votarem contràriament. Tampoc donarem suport a l'esmena de retorn del Partit Popular perquè entenem que ha estat feta just en el sentit diferent a com nosaltres ho estem plantejant, de la necessària transferència i integració d'aquests serveis. I, pel que fa a l'articulat de la Llei, demanem ara ja votació separada de l'article 12 i també d'aquesta disposició addicional, que els deia que com a gran solució se'ns planteja presentar una proposició no de llei davant de la Mesa del Congrés, qüestió per a la qual, com ja els he dit, no calia haver fet una llei.

Gràcies per la seva paciència.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Tura. Pel Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya - Verds té la paraula, per presentar la seva esmena a la totalitat, la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ha dit el senyor Fabregat que el conseller Puig

porta temes polèmics. En aquest cas, de fet, no és el tema, el que és polèmic; el que és polèmic és que estem davant d'un cas del que se'n diuen competències de naturalesa concurrent; és a dir que, d'una banda, l'Estatut ens reconeix competències en matèria de meteorologia –i ho diu l'article 9.15– i, d'altra banda, la Constitució dona competències en aquesta matèria a l'Estat espanyol en l'article 149.20. Per tant, aquí està la complicació de tot aquest debat que tenim avui.

Però hem de tenir en compte que a Catalunya hi ha hagut, en tota la seva història, un gran interès per la meteorologia. Ho ha recordat el conseller, ho ha recordat la senyora Tura; jo aportava una colla de dades que em sembla, doncs, que val la pena de recordar: ja l'any 1885 a Catalunya hi va haver la primera xarxa de meteorologia; l'any 98 –1898, perdó–, l'Eduard Fontserè s'encarregava d'aquesta xarxa de Catalunya i de Balears; el 1904 s'inaugurava l'Observatori Fabra; el 1919 s'estudia crear el Servei Meteorològic de Catalunya; etcètera, etcètera. Arriba l'any 39 i ja sabem què va passar: va ser el moment en què a aquell servei, doncs, se li van prendre les competències que tenia.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Per tant, no estem davant d'una cosa que l'estiguem improvisant en aquests moments; és lògic que des del Govern de la Generalitat es vulgui recuperar les competències que l'Estatut li permet tenir. Per recuperar-les, evidentment, és necessària una negociació amb el Govern de Madrid; ens consta que fa anys es va iniciar; el senyor Fabregat ensenyava convenis; nosaltres podríem ensenyar retalls de diaris en els quals, a les fotografies, hi surt la senyora Tocino, el senyor Macias, el senyor Puigdollers. O sigui que de negociacions n'hi havia, el que passa que aquestes negociacions no tenien èxit. Per les dates, era el moment en què Convergència i Unió era decisiva a Madrid, però sembla que aquest poder de decisió, aquesta decisió, no va servir perquè es resolguessin les problemàtiques amb relació a les competències en meteorologia. Queda reflectit en tot l'història que recordava el senyor Fabregat.

Però el més trist de tot plegat és que, mentre aquestes negociacions no tenien èxit, mentre anaven fracassant els contactes entre el Govern català i el Govern de Madrid –almenys, al nostre entendre és així–, la Generalitat, a través del seu Departament de Medi Ambient, sobretot, doncs, aquests últims anys, ha començat a gastar milions de pessetes per comprar serveis i equips, en molts casos per duplicat. Aquí s'ha dit que es duplica; nosaltres també ho hem dit vegades. Reconeixem que no sempre hi ha duplicitat, a vegades hi ha complementarietat. El que passa que, en el moment que no hi ha coordinació, la complementarietat deixa de tenir sentit. Mentre, d'una banda, ja existia el Centre Meteorològic Territorial de Catalunya, dependent de l'Institut Nacional de Meteorologia, el Servei Català de Meteorologia, dependent del Govern autonòmic, cadascú va pel seu costat.

Nosaltres no creiem que sigui així com s'han de fer les coses. La senyora Tura parlava dels radars; crec que els radars és un cas molt interessant per analitzar. L'any 98 ja, en els diaris, ja es parlava de les previsions dels ra-

dars que hi hauria a Catalunya i en concret es feia referència dels que dependrien de l'Institut Nacional de Meteorologia, i es deia que Catalunya quedaria coberta per tres radars: pel de la serra de l'Ordal, els del Pirineu aragonès i els de l'illa de Mallorca. Aquestes eren les previsions. En realitat, ja l'any 92 va haver-hi el de la serra de l'Ordal, que va costar 300 milions de pessetes –efectivament, la senyora Tura deia centenars de milions–, i l'any 96 el Servei Català en posa en servei un altre de 80 milions de pessetes a Vallirana, a cinc quilòmetres de l'existent. Això és el que nosaltres creiem que no té sentit; això per a nosaltres és duplicar, malgrat que és cert que els dos radars no tenen les mateixes característiques i que un, en algunes coses, complementa l'altre; fins i tot els tècnics ho reconeixen. Però això no vol dir que no s'hagi de fer de forma coordinada i no vol dir que no s'hagi d'analitzar molt més bé en què ens gastem els diners, com si ens en sobressin. Crec que queda més que suficientment demostrat, en multitud d'intervencions en aquest Parlament, que no ens en sobren, de diners, que el diner públic s'ha de mirar molt bé en què s'inverteix.

Quan l'any 97 es va crear el Servei de Meteorologia de Catalunya i els mitjans de comunicació se'n van fer ressò, la comunitat científica va anar-se pronunciant al respecte, i a mi m'agradaria destacar el que deia el senyor Javier Martín Vide, de la Universitat de Barcelona, que deia –tradueixo–: «L'estat actual de la meteorologia a Catalunya pot qualificar-se d'apassionant i caòtic.» Quan parla d'apassionant ho parla amb relació a les característiques geogràfiques i climatològiques del país. Però, pel que fa al que debatent avui, diu que «és caòtic per la falta d'una gestió i planificació comunes que optimitzi els recursos i cobreixi d'una manera més eficient un territori tan complex. Caòtic per la descoordinació i el recel entre les institucions i grups i per la dispersió d'esforços. Qualsevol aposta de futur en la meteorologia i climatologia catalanes ha de considerar-se, almenys, mirar l'inventari general dels recursos i les xarxes existents» –cosa que fins ara no s'ha fet– «una gestió racional i coordinada de les xarxes d'observació per no duplicar equips i, en canvi, cobrir els llocs fins al moment poc coneguts, i un intercanvi fluid de dades registrades en benefici del ciutadà.» Entre altres coses, això és el que comentava el senyor Martín Vide.

Mentre s'estaven fent aquestes reflexions –repeteix– es continuaven destinant diners nostres, diners dels catalans, a pagar nous aparells, a pagar personal d'un nou servei. Nosaltres, més o menys, hem calculat així a l'engròs que, com a mínim, amb dades des de l'any 97, portem gastats més de 2.000 milions de pessetes, si comptem aparells, si comptem manteniment, si comptem personal. Ja he dit abans que, de vegades, aquestes instal·lacions són complementàries de les existents, però no sempre. I el que és més important de tot és que les que serien complementàries no es coordinen amb qui ha de coordinar-se.

Nosaltres no estem gens d'acord en com s'ha portat tot aquest procés; no estem d'acord que el diner públic es destini a comprar uns aparells i crear uns serveis que ja existeixen. Creiem que el més lògic hauria estat el traspass de competències i, si més no, la signatura d'acords

per repartir-se tasques i garantir la coordinació. I tampoc estem d'acord en la manera com des del Departament de Medi Ambient, moltes vegades, s'ha donat la informació, perquè s'ha intentat tancar l'existència d'aquest altre servei, s'ha intentat fer veure que Catalunya no tenia un servei públic, que l'únic que hi ha, l'únic radar, doncs, és el de Vallirana, que l'únic que els ciutadans podran utilitzar, doncs, és el que ara, en aquests moments, es crearà. Creiem que així no és com s'han de fer les coses i ho denunciem en aquest cas.

A nosaltres ens sembla que el Govern ha intentat posar-se medalles i que ha estat actuant –ja ho he dit– d'una forma incorrecta, i per això, quan va entrar el Projecte de Llei al Parlament, doncs, vam presentar una esmena a la totalitat que estava justificada per tot el que he estat explicant fins al moment. No obstant això, des d'Iniciativa també entenem que és important que Catalunya vagi millorant en l'autogovern, i que si l'Estatut ens reconeix competències en aquesta matèria, el més lògic és que vulguem recuperar-les, que les vulguem exercir. El problema és que, en aquest cas, qui les té no les vol cedir, qui les ha de reclamar no ha estat prou hàbil; i que en aquest cas, doncs, les relacions entre Convergència i Unió i el Partit Popular no han servit per als objectius que el Govern diu que té. Per a nosaltres, l'existència de la Llei i del Servei de Meteorologia de Catalunya només té sentit en tant que es deixi de duplicar equipaments que existeixin i que es garanteixi la coordinació entre els serveis existents, depenguin de qui depenguin. Estem d'acord en el que diu el dictamen elaborat per Manuel Gerpe Landín, catedràtic de dret de la Universitat Autònoma, que se'ns va passar als membres de la ponència, que diu: «la presència de dos centres meteorològics, l'estatal i el de Catalunya, és poc coherent en abstracte, en criteris de racionalitat econòmica i administrativa», però diu: «solicitar la transferència de la xarxa meteorològica de l'Institut Nacional de Meteorologia, excepte en el que afecta tràfic aeri i defensa, és una proposta admissible». Nosaltres també creiem que hem de reclamar aquest traspàs. I és per això que, a part de l'esmena a la totalitat, vam presentar esmenes a la totalitat en les quals, doncs, per exemple, d'entrada, ja fèiem una esmena a l'exposició de motius en la qual dèiem que s'havia d'explicitar que estàvem davant d'un cas de competències concurrents, que, l'Estatut, és veritat que ens atorga competències, però que la Constitució també n'atorga a l'Estat. I que això era el que ens complicava la cosa. Per tant, ho havíem de reconèixer.

També volíem que s'explicités que l'Administració de la Generalitat té per objectiu millorar la prestació dels serveis als ciutadans, però que, per a això, l'Administració ha de ser àgil i eficaç, i que, per tant, s'ha de buscar la desconcentració, la coordinació i no, ben entès, que el que estàvem reclamant era que no passés el que havia estat passant fins al moment.

I per tant, per tot això, era també important que es busquessin convenis de col·laboració amb l'Institut Nacional de Meteorologia, mentre no tinguéssim les competències, i amb altres entitats públiques i privades titulars d'instal·lacions meteorològiques. Entre altres coses, també insistíem en la importància de la re-

lació amb l'Institut Nacional de Meteorologia. I nosaltres demanàvem que en el termini de tres mesos se sol·licités a l'Administració de l'Estat els traspassos de mitjans personals i materials de l'Institut Nacional de Meteorologia al Servei Meteorològic de Catalunya. Estàvem..., el que pretenem és que no hi hagi els dos serveis per separat.

Aquestes eren les nostres esmenes i en el treball de la ponència s'han anat incorporant les nostres propostes a la llei. I repassaré una mica els apartats que em sembla que són més importants de tenir en compte: a l'article 4, per exemple, doncs, ja insistim..., s'incorpora una transacció que parlem que «les funcions del Servei Meteorològic de Catalunya estaran subjectes als principis de coordinació, eficàcia, així com al d'eficiència econòmica». Més endavant, a l'article 12, quan es parla que el Servei Meteorològic de Catalunya facilitarà informació a qui en sol·liciti, per nosaltres era important que quedés obert que poguéssim facilitar aquesta informació als altres organismes i poders públics i privats. I també ha quedat reconegut.

En l'article 13, en l'apartat segon, nosaltres hem arribat a una transacció, també, on es parla que «s'han d'integrar les instal·lacions meteorològiques de l'Institut Nacional de Meteorologia i d'altres entitats públiques i privades, prèvia la formalització de convenis de coordinació, amb l'acreditació de la seva idoneïtat». És a dir, per nosaltres la clau són..., és aquesta coordinació a través de convenis.

I finalment hi ha la disposició addicional que la senyora Tura, doncs, ja recordava. Nosaltres creiem que és important que, des del Parlament, es reclami al Govern aquesta transferència dels serveis de meteorologia i, per això, doncs, evidentment, signem aquesta transacció. I com els deia la importància que per nosaltres es reconegués que el que pretenem amb tota aquesta llei és trencar amb aquesta manera de fer de descoordinació, de manca d'eficiència econòmica, en el que és l'exposició de motius. Ja sé que en l'articulat ja ho recull en algun punt. Doncs, hi ha un apartat de l'exposició de motius que diu que «l'Administració de la Generalitat té com a objectiu millorar la prestació dels serveis als ciutadans mitjançant una Administració àgil i eficaç, la gestió de la qual sigui un reflex dels principis constitucionals d'eficàcia, jerarquia, descentralització, desconcentració i coordinació». En aquesta llei..., en aquesta línia, la llei estableix mecanismes per tal de garantir la col·laboració entre les administracions amb competències en matèria de meteorologia.

Per nosaltres quedaven recollides les esmenes, ja fos directament o a través de transaccions. I, a més a més, creiem que hi ha un altre element important en la llei, en la qual nosaltres tenim posada una certa confiança, que és que es reconeix que hi haurà un consell d'administració plural. Creiem que és una diferència considerable del que està passant fins ara amb el que pot passar en un futur. En aquest consell d'administració és on es pot debatre quines són les línies a seguir en aquest moment, si s'ha de deixar d'invertir en uns determinats recursos pel fet que se'n dupliquin uns que ja siguin existents. Nosaltres no podem deixar de dir que tenim dubtes de com funcionarà tot plegat, però també creiem

que hem de reclamar aquesta competència que Catalunya té reconeguda a l'Estatut en matèria de meteorologia.

I en benefici d'aquest autogovern i amb l'esperança que funcioni el que s'ha pactat, s'ha acordat, en aquesta llei i amb les esmenes que Iniciativa hi ha incorporat, retirarem la nostra esmena a la totalitat, conscients que queden coses per concretar. Per exemple, la signatura dels convenis; per exemple, les negociacions amb Madrid; per exemple, les relacions amb les xarxes internacionals; per exemple, el desplegament de reglaments que regulin els negocis que hi ha a l'entorn de les prediccions meteorològiques, entre d'altres. Però, tot i així, creiem que es pot acceptar el text que es posa a votació avui i, per tant, retirada la nostra esmena a la totalitat, ens abstindrem en l'esmena a la totalitat del Grup Socialista i votarem en contra de l'esmena a la totalitat del Grup Popular, perquè precisament el que no fa és reconèixer tot el que parlàvem nosaltres d'aquesta millora de l'autogovern.

Quant a les esmenes que queden vives, votarem favorablement a les del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi i a les esmenes 51, 58 i 61 del Grup Popular, que serien la 9, 10 i 12, i en contra de la resta que queden vives del Grup Popular.

Acabo agraïnt la feina dels ponents, dels lletrats, dels tècnics, que han fet possible aquest treball i esperem que aquest nostre vot favorable a aquest dictamen contribueixi al fet que arribin nous aires positius a la política meteorològica del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull. Probablement durant aquesta intervenció s'escauran les dotze, que és l'hora que hem decidit fer el minut de silenci corresponent. Per tant, durant aquesta intervenció tocaré els timbres. Els ho dic perquè estiguin al cas. I a les dotze interrompem la intervenció del senyor diputat. Té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Molt bé, gràcies senyor president. Senyores i senyors diputats, sovint quan es puja a aquesta tribuna se sent una certa satisfacció de canviar, de transformar, el nostre país. En aquest cas, i atesos els antecedents històrics que té el Servei de Meteorologia de Catalunya, aquest sentiment d'orgull d'allò que hem estat i d'allò que volem ser queda extraordinàriament ratificat. Avui fem un acte, també, de justícia històrica, però sobretot avui fem, aprovant aquesta llei, un acte de govern, un acte d'autogovern, un acte de responsabilitat col·lectiva i un acte sobretot de servei de qualitat a la ciutadania. Aquestes són les tres línies, els tres eixos, que fan entendre la llei que aprovarem avui.

En les intervencions anteriors s'ha concretat molt de quin tema estem parlant. Estem bàsicament parlant d'una situació molt excepcional en el marc jurídicopolític de l'Estat espanyol, en el bloc de la constituciona-

litat. Estem parlant, estem davant d'allò que la doctrina ve a qualificar com a competències indistintes sobre matèries indistintes. Una altra doctrina ho qualifica com a competències paral·leles. Vol dir que Constitució i Estatut simultàniament reconeixen competències exclusives i plenes tant a la Generalitat de Catalunya com a l'Administració de l'Estat. Aquestes competències es projecten sobre una mateixa matèria, però que per la seva naturalesa permeten una relació recíproca de compatibilitat.

Això és el que hi ha, i això és una situació complicada i és una situació que s'ha de poder administrar, i la manera d'administrar-ho és la gestió política de les coses. I em sembla que, després de la substanciació d'aquestes esmenes de retorn, com a mínim queden clars alguns models. Davant d'aquesta simultaneïtat hi ha un model, com a mínim el que hem volgut defensar des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és el model de dir «empenem fins a les últimes conseqüències de contingut aquesta competència reconeguda per l'Estatut». I creiem que això, a més a més, revertirà –i en parlaré posteriorment– en benefici d'una informació meteorològica de qualitat al nostre país. I a més a més, revertirà en benefici del servei que rebin els ciutadans. Aquest és un model.

I n'hi ha un altre, l'altre que diu: «Home, com que l'Estat ja ho venia fent això, doncs, home, no ens “sola-pem”. No cal que creem res de nou. Ja ens està bé allò que fa l'Estat. Per tant, aquest títol competencial que l'Estatut reconeix a Catalunya no cal que el desenvolupem, no cal que el despleguem, no fos cas que aquí aquestes duplicitats anessin malament.» Ho hem de resoldre, i la manera de resoldre-ho és tal com ha quedat contemplada aquesta llei, que en tot el seu plantejament el que compatibilitza, el que intenta, és per una banda tota la negociació política a través de convenis amb l'Institut Estatal de Meteorologia, per una banda; però per altra banda també planteja d'entrar a la via del 150.2 de la Constitució. Aquest article que tant sovint algú es posa a la boca de dir: «Home, la manera d'incrementar l'autogovern també pot ser aquesta.» Doncs, ara, a través d'aquesta llei ho volem posar a la pràctica. Efectivament, ho volem posar a la pràctica. Davant de dues competències exclusives paral·leles indistintes, volem que Catalunya tingui les competències exclusives perquè l'Estat faci aquesta transferència. Com? A través d'un consens parlamentari. Es farà –i això ho diu la disposició addicional que hem pactat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana i el d'Iniciativa– de la següent manera: en el termini de sis mesos el Govern presentarà una proposició de llei per presentar al seu torn a la Mesa del Congrés de Diputats un projecte de llei orgànica per la qual es dugui a terme aquesta transferència.

Això és emplenar de contingut l'autogovern de Catalunya, però, com deia abans, en aquest cas, a banda d'una qüestió d'autogovern, sobretot el que hi ha és una actuació de responsabilitat, sobretot el que hi ha és donar resposta a l'exigència de la nostra ciutadania de rebre una informació meteorològica de qualitat. I això no es fa en aquests moments? O això l'Institut Estatal de Meteorologia no ho pot garantir? Des de la nostra pers-

pectiva, no. No de la manera que Catalunya necessitaria. Partim d'una situació que és que les inversions d'aquest Institut Estatal de Meteorologia a Catalunya han estat pràcticament nul·les des de l'any 1992, coincidint amb els Jocs Olímpics. Per contra el potenciament de centres territorials a altres zones com Saragossa o com Madrid... no s'han vist reduïdes. Podem afirmar amb tota rotunditat que aquest Institut Estatal de Meteorologia està estancat en equipaments des de fa pràcticament deu anys. I mentrestant el Servei de Meteorologia de Catalunya, el servei en aquests moments Servei de Meteorologia de Catalunya, ha dut a terme una inversió important.

El president

Prego, senyor diputat, que esperi un moment a continuar.

El Sr. Rull i Andreu

Molt bé, senyor president.

El president

Senyores i senyors diputats, el nostre Parlament té la necessitat de manifestar el rebuig a l'assassinat del magistrat Josep Maria Lidón Corbi. Volem manifestar el condol a la seva família i a tota la gent que des de la magistratura treballa per l'imperi de la llei i de la justícia. I en aquesta, que és la casa institucional de la democràcia, tots els diputats tenim la necessitat d'afirmar els valors de la democràcia per sobre del terrorisme. Els invito a uns moments de silenci, gràcies.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Com comentava, durant aquests anys, el que s'ha intentat, per part del Servei de Meteorologia de Catalunya, és complementar una situació que es considerava deficitària, fent ús de l'autogovern, però també fent ús d'aquest sentit elemental de la responsabilitat. Però, des de bon principi, des de la creació del mateix Servei a Catalunya, hi ha hagut la voluntat d'aprofitar les dades i els equipaments meteorològics existents a Catalunya propietat de l'Estat, i s'ha intentat fer a través de diversos convenis. L'illustre senyor Fabregat hi ha fet referència anteriorment. Hauríem de veure per què aquests convenis no s'han signat.

Hem detectat durant tots aquests anys, durant aquests tres, quatre, anys en què s'arriba a aquest preacord, resistències polítiques molt significatives al Govern espanyol, problemes estrictament burocràtics i un cert, en determinats casos, desordre intern en aquell element que hauria d'interlocutar amb el Govern de Catalunya. La voluntat de signar aquest conveni hi ha estat sempre, des del Servei de Meteorologia de Catalunya. Però, home!, quan no se signa el conveni, el resultat no pot ser la inacció, el resultat ha de ser, el que els deia abans, emplenar de competències allò que ens exigeix la ciutadania de Catalunya.

El dèficit d'infraestructures per poder realitzar adequadament les tasques de climatologia, predicció, vigilància, ha dut el Servei de Meteorologia de Catalunya a instal·lar-ne de noves només en els camps que en són deficitaris, ja sigui per quantitat o per qualitat. Al marge, es continua negociant amb l'Estat aquesta transferència.

Després d'algunes intervencions, home!, fa l'efecte que això de l'institut estatal de meteorologia a Catalunya és una cosa increïble, moderna, tècnicament impecable, i que això del Servei de Meteorologia de Catalunya és una cosa menor, escarransida, amb incapacitat de donar respostes a la necessitat de la gent.

A mi m'agradaria explicar-los quina és la dotació d'un i l'altre, i com aquestes dotacions no es dupliquen, sinó que en la majoria de casos es complementen, negant una de les afirmacions, és a dir, el Govern està invertint duplicant allò que ja tenen els altres. No és veritat, el Govern de Catalunya està bàsicament complementant allò que tenen els altres.

Jo podia fer una explicació molt llarga, però perquè els ciutadans ens puguin entendre, permetin-me que compari dos informes meteorològics del dia d'avui, un de l'institut estatal de meteorologia. Diu el següent: «Predicció general para hoy Cataluña...», està en espanyol, «a) Fenómenos significativos: no se esperan. b)...» Predicció: «nuboso en la vertiente nortepirenaica, poco nuboso en el resto, niebla matinal en el interior, temperaturas en ligero ascenso, viento del norte moderado al norte del cabo de Creus, flojo en el resto, brisa costera.» Això és el que diu el de l'institut estatal de meteorologia. Què diu la previsió meteorològica del servei meteorològic de Catalunya? Evidentment fa una explicació, hi ha mapa, això ja és una primera diferència, em sembla, significativa: «Estat del cel: ambient assolellat, en general, durant tota la jornada, amb alguns intervals de núvols al Pirineu, que seran abundants en el vessant nord. A més, durant el matí també hi pot haver estrats baixos als punts interiors. Precipitacions: se n'esperen de febles i disperses al vessant nord del Pirineu. Cota de neu... Visibilitat... Vent... Estat de la mar a la Costa Brava... a la Costa Central... a la Costa Daurada.» Només amb això –només amb això– es veu exactament qui dóna un servei de qualitat i qui dóna un servei, doncs home!, que, com a mínim, des de la nostra perspectiva, en aquests moments, no és suficient per allò que necessita el nostre país.

Els deia amb què consisteix aquesta pretesa doble xarxa. Perquè es pugui fer una predicció meteorològica i climàtica mínimament consistent, cal que hi hagi tot un seguit de mecanismes, tot un seguit d'instruments.

Per una banda, xarxes d'estacions meteorològiques manuals. El Servei de Meteorologia no hi ha fet cap inversió, perquè l'Estat ja en té aquí. Per tant, no calia duplicar.

Xarxes d'estacions automàtiques. El Servei de Meteorologia de Catalunya en disposa de 140, més 30 estacions de vigilància de contaminació atmosfèrica. L'institut de meteorologia de l'Estat en té, com a molt, una vintena.

Radiosondatges. El Servei de Meteorologia de Catalunya disposa de 2 equips, l'institut estatal de meteorologia, cap.

Xarxa de detecció de llamps. El Servei de Meteorologia està instal·lant una xarxa que, a més a més, té la capacitat de distingir entre llamps i llampecs. No sabia quina era la diferència. La diferència és que llamp va de núvol a terra i llampec, de núvol a núvol –a vegades tramitant aquestes coses s'aprenen..., pots jugar al Trivial, si voleu. L'institut de meteorologia de l'Estat té una xarxa a nivell estatal però que, ni molt menys, no hi dóna resposta. Quan el Servei de Meteorologia de Catalunya demana informació, l'any 99, a l'Institut de Meteorologia per poder conèixer la situació en matèria de llamps, la resposta va ser una carta amb una llista de preus –amb una llista de preus. Aquesta és la col·laboració que es volia plantejar: amb una llista de preus.

I se n'ha parlat molt, dels radars: per què hi ha una duplicitat de radars en aquest cas? La Universitat de Barcelona volia estudiar i caracteritzar –la Universitat de Barcelona, no la Generalitat de Catalunya– les pluges intenses a la zona de Barcelona. Va demanar durant dos anys les dades del radar de Gelida a l'institut de meteorologia de l'Estat, sense obtenir, durant dos anys, una resposta positiva, i aquest fet va comportar que la Universitat de Barcelona –no la Generalitat– aprofités un projecte europeu i trobés el finançament necessari per a la instal·lació d'un radar amb fins experimentals, i no ha estat fins a l'any 2001 que la Universitat de Barcelona n'ha cedit la titularitat a la Generalitat de Catalunya, al Govern de Catalunya. Aquesta és exactament la situació: la duplicitat no es produeix per voluntat pròpia, la duplicitat es produeix quan una institució científica del prestigi de la Universitat de Barcelona demana utilitzar l'estructura de l'Estat i l'Estat la hi nega.

Més coses: modelització. S'ha parlat d'aquest sistema MASS, d'aquest sistema en xarxa del servei meteorològic de Catalunya. Què fa? Té una malla molt més densa que permet que, amb el sistema de la Generalitat, es puguin localitzar 140 punts, mentre que amb el sistema que té l'institut de meteorologia de l'Estat només se'n puguin localitzar 50.

Per tant, amb aquesta explicació, bàsicament el que hem volgut dir és que un govern responsable i un país, des de la nostra perspectiva, responsable, no pot deixar de fer allò que el sentit comú i les normes de funcionament, en aquest cas l'Estatut d'autonomia, li permet. Ho ha de fer fins a les últimes conseqüències. I això és, bàsicament, el que s'ha fet amb un acord al qual hem arribat amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, a qui agraïm el seu suport durant tota la seva tramitació.

Escoltin, aquí estem parlant de capacitat, aquí estem parlant de solvència tècnica, aquí estem parlant de qualitat, de servei, aquí estem parlant, bàsicament, d'autogovern. Algú ha comentat aquesta visió tridimensional de les coses, de la meteorologia. Ens fa l'efecte, sentint-la, senyora Tura, que la seva visió tridimensional és una visió estrictament espanyola: allò tridimensional és allò espanyol. Vostè, amb la seva intervenció, bàsicament,

ha sotmès qualsevol dret d'autogovern a l'economia d'escala. Com que els altres ja ho tenen, per què nosaltres ho hem de tenir? Aquest ha estat el plantejament. Hi ha d'altres casos de competències indistintes o paral·leles: el de la promoció de la cultura. Com que l'Estat ja promoció la cultura i és una competència indistinta que tots dos tenim, competència exclusiva, la Generalitat ho de deixar de fer? Aquest és el plantejament que vostès fan? Ara, avui, tenim una oportunitat. Avui hi ha la prova del nou, hi ha la prova del cotó, que és veure si aquests plantejaments de dir «volem aprofundir l'autogovern a través de l'aplicació de l'article 150.2» va de veritat o no va de veritat, i em sembla que n'hi ha alguns, aquí, i no miro a ningú, que no tenen massa legitimitat, després del sentit del vot que anunciaran avui, per demanar reformes estatutàries o constitucionals, quan avui, quan sempre, una via ordinària constitucional menor, si em permeten, com el 150.2, es negaran a fer-ne ús i es negaran a votar-la.

Aquí hi ha aquests dos models. Torno a dir: un model de qualitat, de responsabilitat, de compromís, d'emplenar de contingut l'autogovern de Catalunya, i un altre que aquest no el té.

En qualsevol cas, senyor president, senyores i senyors diputats, simplement voldria fer un darrer agraïment en els serveis del Departament de Medi Ambient: al senyor Alfons López Salgueiro, director general de Qualitat Ambiental; al senyor Oriol Puig, subdirector general de Qualitat de l'Aire i Meteorologia; al senyor Sergi Paricio, cap del Servei de Meteorologia; també, i d'una forma molt emfàtica, en el lletrat de la nostra Comissió de Política Territorial, el senyor Muro, que ha sabut treure l'entrellat, juntament amb el senyor Pitarch, d'una redacció adequada de l'aplicació d'aquest article 150.2.

Moltes gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyora Tura, té la paraula per un minut.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Lamento molt les paraules del diputat senyor Rull respecte a la seva interpretació de quina és la nostra posició. Hem dit una i una altra vegada que ans al contrari d'intentar posar límits a l'autogovern, el que creiem és que un veritable servei meteorològic de Catalunya el que ha de fer és, precisament, integrar aquells serveis de l'Institut Nacional de Meteorologia perquè sigui més complet i pugui servir millor a Catalunya. No ens sembla, però, que aquesta Llei ajudi en aquest camí i no ens sembla, però, que una addicional final de la Llei que diu que presentarem en aquest Parlament una proposta per presentar a la Mesa del Congrés a Madrid, que ho podríem haver fet fa dos anys sense llei, sigui el sistema d'aprofundir l'autogovern. Aquesta és la diferència, que nosaltres som molt més agosarats i que creiem que abans de presentar la Llei havia d'haver-hi hagut un acord amb el Govern de l'Estat de transferència d'aquests serveis.

(Remor de veus i aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, ara, per fixar el seu posicionament, i en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens agradaria, des d'Esquerra Republicana, situar les coses més en els termes justos, perquè entenem que s'han fet crítiques a un i altre organisme que estan treballant en meteorologia que entenem que han estat excessives, sincerament. Sentint el senyor Rull em donava la sensació que tornàvem a allò de «un fresco general procedente de Galicia reina en España con tendencia negativa.» Home! La veritat, entenem que l'Institut Nacional de Meteorología, amb els mitjans que té, està fent també una bona feina, que el personal de l'Institut Nacional de Meteorología està fent, també, uns bons informes. De la mateixa manera que entenem que des del Servei de Meteorologia de Catalunya..., és cert que s'hi poden fer crítiques, com a qualsevol organisme o com a qualsevol entitat que treballa, però creiem que hem de situar-les en la justa mesura, i entenem que, justament, aquesta Llei, per al que ens ha de servir és per unificar els esforços dels homes i dones que treballen en aquests dos organismes en un sol organisme amb plenes competències al nostre país, perquè ens doni uns informes encara millors, si pot ser, que el que ens ha ofert el senyor Rull de l'estat del temps a Catalunya a dia d'avui.

Nosaltres compartim, en línies generals, el fons i la forma d'aquesta Llei. Segur que és millorable, segur que es podria fer una llei millor, segur que s'haurien pogut fer, anteriorment, gestions que haurien facilitat que avui estiguessin ja traspassades moltes de les competències, no només en matèria de meteorologia, les quals té avui l'Estat i que, també, d'acord amb el nostre Estatut, en tenim competències al nostre país. Però, en tot cas, entenem que és un salt endavant, i, per tant, no comprendrem –no comprendrem– que cap dels partits, que segur tenen l'interès i la voluntat de treballar per a aquest país, no hi doni suport.

Entenem, com diu la mateixa Llei a l'article 2, on parla de la finalitat, que la finalitat d'aquesta Llei i de la creació d'aquest Servei de Meteorologia és assegurar la prestació d'un servei públic de qualitat. Per tant, un primer element, la qualitat. No podem posar en qüestió si en el futur, quan estigui creat aquest Servei de Meteorologia, quan s'hagin unificat totes les competències, no només les que té també l'Institut Nacional de Meteorología a Catalunya, sinó les que es tenen des d'altres departaments que estan fent tasques en predicció meteorològica, quan també formin part d'aquest Servei..., no podem dir avui que, si es tira endavant aquesta Llei i s'aprova aquest Servei, no funcionaran. En tot cas, quan s'hagi aprovat i tinguem aquest Servei funcionant, ja posarem en qüestió, si cal, els errors o les mancances que pugui cometre aquest Servei.

Entenem que les funcions que se li atorguen, al Servei de Meteorologia de Catalunya, que segons diu la mateixa Llei estan subjectes als principis de coordinació i

eficàcia, és un altre dels elements clau per tal de donar suport a aquesta Llei. Entenem que la coordinació i l'eficàcia és un element necessari i imprescindible.

Una altra qüestió que recalca la Llei i que volem destacar és el fet d'assolir una informació meteorològica de qualitat en l'àmbit de Catalunya, i signar, per a l'exercici de competències concurrents, els corresponents convenis de col·laboració per tal d'evitar la duplicitat dels serveis. Per tant, evitar la duplicitat dels serveis.

Per tant, aquelles crítiques que es feien, entenem que la Llei les recull, que la Llei recull la solució a aquests problemes; altra cosa és com després es gestionarà –ja ho discutirem–, però entenem que avui és l'eina que tenim damunt la taula i entenem que seria un error que no es tirés endavant. I, per això, ens vàrem quedar sols, donant suport al partit que dóna suport al Govern, perquè enteníem que era necessari tirar endavant aquesta Llei.

Després vàrem discutir l'articulat. I anem a l'articulat, perquè també compartim, en línies generals, la forma. Vàrem presentar un seguit d'esmenes... Vaig més enllà, o vaig abans. En el moment de rebre la Llei ens vàrem adreçar a alguns dels més importants meteoròlegs del nostre país, vàrem parlar amb ells, els vàrem plantejar com veien aquesta Llei. I ens van dir que en línies generals la veien ve, i ens van fer aportacions; algunes les vam traduir en esmenes, i algunes han estat incorporades en aquesta Llei. I el mateix senyor Martín Vide, que citava la senyora Bet Font, ha estat una de les persones que ha participat, ha col·laborat en l'avaluació d'aquestes esmenes, i que comparteix els criteris d'aquesta Llei –el president de la institució de meteorologia estatal. Per tant, entenem que la majoria del cos tècnic –una part del qual avui és aquí, ens honra amb la seva presència i amb la seva companyia– comparteix el contingut, el fons d'aquesta Llei.

En aquestes esmenes que vàrem presentar des d'Esquerra Republicana, vull distingir-ne tres blocs –que varen ser, via incorporació directa o via transacció, incorporades finalment en el text. Un primer bloc que va en la línia d'analitzar tota la qüestió del canvi climàtic, que no recollia la Llei, que enteníem que era important d'incorporar-ho, perquè tots som conscients de la transcendència que té no només per al futur del nostre país, sinó a nivell mundial. Un segon bloc, en la línia de crear un consell assessor del Servei Meteorològic de Catalunya per tal d'incorporar una bona part d'aquests tècnics, d'aquests professionals, per tal que assessorin aquest Servei, que també ha estat incorporat directament o via transaccions. I un tercer element que feia referència justament a la transferència d'aquestes competències, que –com ja ha estat a bastament explicat per la resta de ponents– ha quedat recollit en aquesta disposició final que ha estat transaccionada entre Iniciativa per Catalunya, Convergència i Unió i Esquerra Republicana, i que estableix que –com explicava el senyor Rull– en el termini de sis mesos haurem d'anar a Madrid a defensar que hi hagi aquest traspàs de competències, a partir d'una proposta de llei del Govern de la Generalitat.

Creiem, doncs, que no s'hi valen argüïes tècniques, que en aquests moments estem discutint si donem su-

port incondicional a demanar un traspàs immediat de tot allò que fa a la matèria meteorològica al nostre país, tant del personal com dels mitjans, com de les bases de dades, com de les instal·lacions. I entenem que si bé queda clar que hi ha una majoria matemàtica, formada per Iniciativa, Convergència i Esquerra, que, per tant, farà que prosperi aquesta proposta..., entenem que no és suficient aquesta majoria, que hauríem de sumar-nos-hi tots.

Tenim dos serveis, i algú hi ha de renunciar. Estem per l'aprofundiment en l'autogovern o no hi estem. I, evidentment, aquesta Llei de meteorologia no és la darrera pedra filosofal, evidentment que hi han altres temes de molta importància, i evidentment que ens agradaria arribar a aquests acords que avui s'arribat amb Convergència i Iniciativa també amb el PSC i també en moltes altres matèries, però avui estem parlant d'això. I s'ha arribat als acords que s'ha arribat en aquest tema concret. I creiem que s'ha de tirar endavant. Però –insistim– ens agradaria poder-ho fer amb més suports. I ens agradaria que en aquest sentit es fos coherent, perquè ens sorprèn veure com el Govern de Galícia reclama –com el Govern de Galícia reclama– un servei de meteorologia en aquests moments i aquells mateixos que governen allà aquí avui no estan disposats a donar suport que hi hagi aquests traspàsos, a millorar les competències per tal de millorar la gestió.

Com –no cal dir-ho– ens agradaria que en aquest tema el PSC finalment votés favorablement el Dictamen d'aquesta Llei, i, per tant, si més no, fóssim aquests quatre partits..., o fos amb el suport d'aquests quatre partits que s'aprovés aquest Projecte de llei, aquesta Llei definitivament, per tal de modificar, per tal de millorar, per tal de modernitzar en definitiva... –no estem negant que ens hem de connectar a les xarxes internacionals, evidentment, i ho diu la Llei–, per tant, de donar un millor servei meteorològic.

Celebrem, doncs, que es tiri endavant aquesta Llei, i celebrariem encara més que fos amb un suport més ampli. Per part nostra no podem fer altra cosa que donar suport a allò que... –com esmentava la senyora Tura en la glossa que ens ha fet del meteoròleg Eduard Fontserè–, evidentment, si durant la Generalitat republicana es va tirar endavant, si mentre Esquerra Republicana de Catalunya governava aquest país es tirava endavant amb un servei meteorològic català, amb un servei meteorològic propi, evidentment no caurem en la incoherència de no fer-ho avui –de no fer-ho avui–, perquè tenim voluntat de governar en això i en tot el que faci falta.

Per tant, com ja he anunciat, el nostre vot favorable a aquest Projecte, i reiterar, insistir en la importància que tindria per nosaltres, en un tema –com ja s'ha dit– cabdal –cabdal– el suport de tots els grups d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Passarem ara a les votacions.

Primer votarem les esmenes a la totalitat. Donat que Iniciativa per Catalunya - Verds ha retirat, en queden dues de vives que se m'ha demanat votar-les per separat.

Per tant, primer posem a votació l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Popular.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 73 en contra i 44 abstencions.

A continuació sotmetem a votació l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 44 vots a favor, 68 en contra i 17 abstencions.

A continuació..., prego atenció als senyors portaveus perquè anem a votar les esmenes a l'articulat.

Les esmenes del Grup Popular, les dividirem en dos blocs: per un cantó, l'esmena número 4, la 8 i la 13 –recordo que la 5 ha estat retirada–, i per l'altre bloc, també conjuntament, la 9, la 10 i la 12.

Per tant, sotmetem a votació les esmenes números 4, 8 i 13, presentades pel Grup Popular.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 117 en contra i cap abstenció.

A continuació, també del mateix Grup, sotmetem a votació les esmenes 9, 10 i 12.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació votem en un sol bloc les esmenes presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, és a dir, la 2, la 6, la 7 i l'11.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Ara –prego atenció– anem a votar el text de l'articulat. Ho farem en quatre votacions diferents: per un cantó, els articles 1, 4 i 13, en un bloc; segonament, el 12, en un sol bloc; després, la disposició addicional, i, en quarta votació, l'exposició de motius. *(Veus de fons.)* I després el Dictamen, lògicament. *(Veus de fons.)* Perdó? *(Veus de fons.)* De l'articulat, sí, sí, ara.

Per tant, ara passem a votar els articles 1, 4 i 13 del text del Dictamen. Hi ha algun dubte? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Han estat aprovats per 116 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'article 12.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 56 abstencions.

A continuació, la disposició addicional.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 116 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció.

A continuació, l'exposició de motius.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 117 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

I a continuació, la resta del text.

Comença la votació.

Ha estat aprovat... Perdó, jo tinc uns resultats absolutament... *(Pausa.)* Sí, ara m'han vingut: 117 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions –dispensin, que tenia uns errors en el meu visor.

Queda aprovat, per tant, el text del Dictamen.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei de l'Estat 39/1988, del 28 de desembre, reguladora de les finances locals, d'actualització de la taxa per a la utilització privativa o els aprofitaments especials constituïts en el sòl, el subsòl o el vol de les vies públiques municipals (tram. 270-00034/06)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el 4 –prego que no se'n vagin perquè hauran de votar probablement relativament aviat; els ho dic per al seu ordre–, sobre el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei de l'Estat 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les finances locals, d'actualització de la taxa per a la utilització privativa o els aprofitaments especials constituïts en el sòl, el subsòl i el vol de les vies públiques municipals.

No hi ha hagut cap diputat que hagi demanat en nom de la Comissió presentar aquest text i, per tant, tampoc s'ha demanat prèviament cap intervenció, i el sotmetem, per tant, immediatament a la seva votació. *(Veus de fons)* Sí, senyor diputat? *(Veus de fons.)* Ah, perdó, molt bé.

Doncs, ara sotmetem a votació el text proposat.

Comença la votació. *(Pausa.)*

Aquest text ha estat aprovat per 115 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

(Veus de fons.)

Senyor diputat, em demana la paraula? *(Veus de fons.)* Si és per explicació de vot, l'han demanada, em sembla, diversos grups, eh?, i ho farem, si li sembla, de menor a major tal com correspon.

Per tant, ara sí, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds ha demanat la paraula per explicació de vot, la té. *(Veus de fons.)* No l'ha demanada? *(Veus de fons.)* Sí? Senyor diputat Josep Lluís López Bulla té la paraula.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres votarem afirmativament en coherència amb tot l'itinerari d'aquesta Proposició, que ho hem fet també afirmativament i, de pas, també, amb un element afegit, que és en clar homenatge al senyor Sogas, que em sembla que és el primer firmant d'aquesta resolució.

És una iniciativa solidària, de la qual també es podran afavorir la resta del municipalisme de l'Estat espanyol i, de pas, un servidor creu que en aquestes circumstàncies, després de la disposició de la justícia vers l'Ajuntament de Santpedor, cobra encara més actualitat i més actitud ferma per part d'aquest Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. També per fer una breu explicació del vot afirmatiu a aquesta proposta de resolució que jo crec que arriba en bon moment degut a la sentència que hi ha hagut darrerament pel cas que va presentar Endesa contra un acord, en aquest cas, de l'Ajuntament de Puig-Reig, en la qual Endesa va recórrer a aquesta taxa municipal, com a empresa subministradora del fluid elèctric, per tal de no poder pagar aquesta taxa.

Arran d'aquesta sentència i d'aquest posicionament, d'aquesta valentia política que ha tingut un ajuntament, com és el cas de Puig-reig, governat per Esquerra Republicana, doncs, jo crec que ara ens podem felicitar tots plegats. Ve en un molt bon moment aquesta proposta de resolució i jo crec que hem d'animar que tots els ajuntaments de Catalunya, ara que estan fent les ordenances fiscals, doncs, no només ho facin per a les empreses propietàries que utilitzen la via pública, sinó també per a les empreses subministradores pels diferents usos, sigui elèctrics, de telecomunicacions o gas.

Per tant, evidentment, hem votat en aquest sentit, favorablement, aquesta proposta de resolució.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Només en el sentit d'expressar les raons per les quals el nostre Grup Parlamentari ha optat per l'abstenció davant d'aquesta iniciativa parlamentària.

El que volem és, això sí, deixar clar que, en l'esperit i en gran part de la lletra d'aquesta iniciativa, el nostre Grup hi està d'acord. És més, el nostre Grup és coneixedor d'aquesta sentència, a què feia referència fa un moment l'il·lustre diputat en representació d'Esquerra

Republicana de Catalunya. Em permeto, però, només establir un afegit a la seva anàlisi, i és que aquesta és una sentència que ha estat recorreguda, de tota manera.

En fi, hi insisteixo, compartim l'esperit i gran part de la lletra, però volem fer avinent que, a nosaltres, ens consta, i és així que ens hem pronunciat a través de l'abstenció, que existeix un acord de dur a la Comissió de finançament de les hisendes locals tots els temes relacionats amb la qüestió que és objecte de debat. En conseqüència, i malgrat estar d'acord en l'esperit –hi insisteixo–, nosaltres entenem que el que procedia –i per això ho hem fet– era o retirar la iniciativa o abstenir-se, no fos cas que arribem al Congrés dels Diputats a debatre aquesta qüestió quan ja hagi estat resolta, la qual cosa constituiria un despropòsit.

El Grup Socialista, sense anar més lluny, ha presentat una esmena als pressupostos generals, que si no recordo malament –la 228, per ser exactes– parla d'aquesta qüestió i es pronuncia en idèntic sentit, raó per la qual –hi insisteixo– nosaltres hem entès que fóra convenient deixar que sigui la Comissió de finançament de les hisendes locals la que estableixi les condicions que resultin d'aplicació universal.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Cristina Viader.

La Sra. Viader i Anfrons

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, prenc la paraula i m'he atrevit, doncs, a sortir aquí a l'estrada perquè és una qüestió també de retornar el que, en nom i, per tant, avui en substitució del nostre company, fins ara diputat pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Fèlix Sogas va iniciar, aquesta tasca de presentació de la proposta de resolució i, per tant, doncs, crec que s'escau també millor que ho pugui dir des d'aquesta estrada.

El que va proposar el senyor Fèlix Sogas juntament amb els altres diputats signants d'aquesta proposta de resolució, bàsicament, és el fet de la necessitat imperiosa dels nostres municipis, dels ens locals, de poder defensar la nostra capacitat tributària en el moment que empreses subministradores de serveis ocupen la via pública i troben, en aquest buit legal que s'està duent a terme fins a l'actualitat, aquella excusa que els facilita fer-se escàpols de la part de la paga de la taxa que els correspon. Concretament, estem parlant de la Llei d'Estat 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les finances locals. Estem parlant de la voluntat de poder actualitzar la taxa per a la utilització privativa o els aprofitaments especials constituïts en el sòl, en el subsòl, al volt de les vies públiques municipals.

El senyor Fèlix Sogas, en el seu moment, en l'exposició de motius a l'hora de presentar la proposta de resolució va fer una bona exposició dels motius més relle-

vants d'aquesta proposta, bàsicament, aquells motius que ens emplacen també a defensar la proposta, atenent-nos a una necessitat específica d'actualització i d'adaptació de la llei que doni cobertura al buit legal actual i que permeti regular una situació *de facto* sobrevinguda amb posterioritat a la liberalització del sector del subministrament d'energia i de serveis.

És aquesta una proposta de resolució que, a més a més, pretén fer viable i fer factible, que també és de justícia –així ho vam recordar en el seu degut moment i així avui ho torno a recordar–, de recuperar la potestat del poder local en allò que afecta a la via pública municipal, del domini públic, reconeixent-li el dret que li pertoca en percebre la tributació econòmica a través de l'aplicació de les taxes corresponents, sense que ningú –com he esmentat abans– es faci escàpol tot i provocant una pèrdua econòmica importantíssima en matèria dels tributs locals, com està succeint en l'actualitat.

De fet, aquesta proposta de resolució remarca la imperiosa necessitat que tenim els municipis, que tenim els ajuntaments d'assegurar-nos els ingressos municipals amb tot allò que ens afecta, amb la nostra necessitat d'augmentar la capacitat econòmica i financera.

Per tant, el nostre vot favorable a aquesta proposta de resolució.

El fet, també, que no s'hagin presentat esmenes en la Comissió que va dictaminar la proposta fa que torni a demanar en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, doncs, també, de fer tots els tràmits necessaris perquè justament la situació que vivim als ajuntaments, als ens locals, no vagin més enllà dins d'aquesta voluntat de modificació de l'articulat de la llei, que ens possibiliti de poder tenir la garantia que totes les empreses subministradores, en fer ús privatiu del nostre sòl, subsòl o volada, paguin les taxes corresponents.

Per tant, com que abans ja hi han hagut les intervencions anteriors, només fer esment al que ha fet referència el recurs: que molts ajuntaments també hem tingut l'ocasió d'haver d'enfrontar-nos davant del contenciós administratiu per haver aprovat en el seu moment, en el cas de molts ajuntaments, l'any passat a través de les ordenances fiscals, una ordenança reguladora justament per la imposició, l'aplicació d'aquestes taxes.

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha dictat una sentència en la qual aclareix que les empreses subministradores d'electricitat, telèfon i gas resten obligades a pagar l'1,5% del total de la seva facturació per la taxa d'ocupació del sòl, volt i subsòl. Ara bé, nosaltres el que pretenem amb aquesta modificació de l'articulat és que sigui una aplicació de la llei que contempli no només que siguin les empreses subministradores sinó també les distribuïdores i les comercialitzadores.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Molt breument. De fet, aquest text, nosaltres l'hem votat a favor perquè és el mateix que va ser pres en consideració fa uns mesos per aquesta cambra, que es va votar per unanimitat. Ha passat per la Comissió d'Economia sense que hi haguessin esmenes per part de cap dels grups i, per tant, el text que hem votat avui és exactament el mateix. I, per tant, els motius que ja vam exposar en el seu moment continuen sent vàlids i ens avalen el nostre vot favorable en aquest cas.

Els objectius que es pretenen, com ja s'ha dit, amb aquesta proposta de resolució són, d'una banda, clarificar el subjecte passiu de l'impost, de la taxa, abastant no només les empreses subministradores, sinó comercialitzadores. Pel que fa concretament a la sentència del municipi de Puig-reig, que s'ha dit d'alguna manera i com nosaltres ja vam avançar en el seu moment, quan vam defensar la presa en consideració, avala que amb la legislació actual –també, ja, per l'aprofitament privatiu del domini sobre l'ús del sòl, el volt i el subsòl– també la legislació actual ho permet. Tot i així, entenem que la proposta millora i clarifica, i atès que aquesta sentència no és ferma, doncs, entenem que continua sent vàlida a tramitar aquesta proposta de resolució.

També, per altra banda, és una proposta que suprimeix de l'article la referència a la necessitat en el fet impossible que siguin empreses que subministrin el servei a la major part del municipi. Tenint en compte la liberalització del servei de subministrament, no tenia sentit ara aquest afegit.

I finalment, també –i aquesta és una novetat que incorpora aquesta proposta de resolució–, és obligació de les empreses subministradores i comercialitzadores de facilitar la facturació del servei als ajuntaments, atès que l'impost, l'import de la taxa, l'1,5% es calcula precisament sobre aquest import de la facturació.

Per tots aquests motius –ho repeteixo– i tenint en compte que el text és el mateix que ja vam defensar i votar quan es va prendre en consideració hem votat a favor.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. López Bulla demana per parlar.*) Senyor diputat, em demana la paraula per...

El Sr. López Bulla

Per situació insòlita, que és: contradiccions amb mi mateix, senyor president.

El president

Realment el Reglament no ho preveu però, com que és un exercici d'autocrítica, li ho permeto fer exactament.

El Sr. López Bulla

Gràcies, és que demano perdó al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, perquè no sé en què estaria

pensant. He parlat de l'Ajuntament de Santpedor i, certament, és el de Puig-Reig.

Gràcies.

El president

Gràcies, a vostè. Moltes gràcies.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a l'equiparació en deures i drets dels treballadors autònoms i els treballadors que cotitzen pel règim general (tram. 270-00038/06)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a l'equiparació en deures i drets dels treballadors autònoms i els treballadors que cotitzen pel règim general. La Comissió de Política Social ha emès Dictamen i, donat que no hi ha cap diputat comanat per la Comissió, la defensa pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi l'il·lustre diputat senyor Bernardo Fernández, que té la paraula.

(Pausa.)

Mentrestant, voldria dir que hi ha una esmena tècnica a la disposició transitòria *decimosexta* –perquè el text és en castellà–, on diu: «*Antes del 31 de diciembre del 2001*», ha de dir: «*Antes del 30 de junio del 2003*», eh? És una obvietat, però, que convé ressaltar. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Fernández Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, intentaré ser bastant breu donat que crec que no es tracta de reproduir ara, aquí, d'una forma mimètica el debat que sobre treballadors autònoms van realitzar el mes de maig passat. Però sí que crec que és el moment, que és l'ocasió d'introduir algunes consideracions que potser aleshores van quedar fora de lloc.

Si bé és cert que avui la qüestió és votar afirmativament aquesta proposta de modificació perquè arribi a Madrid, al Congrés dels Diputats, amb la màxima força, amb la màxima empenta, amb la força i l'empenta que li donarà la que jo crec que serà aprovació per unanimitat del Parlament de Catalunya.

De tota manera, voldria deixar clar que, segons, segons el meu criteri, amb aquesta votació no acabem res, sinó més aviat comencem molt. Estic convençut que amb aquesta iniciativa començarem a fer un canvi que ens ha de portar a donar a la figura del treballador autònom una regulació pròpia, una regulació que reculli d'una forma justa i suficient les importants particularitats d'aquesta manera de prestació de serveis professionals. No podem perdre de vista que el col·lectiu de treballa-

dors autònoms, en els últims anys, no només s'ha diversificat, sinó que ha crescut de forma considerable, i hem de tenir en compte que no és quelcom casual, sinó que és degut, entre d'altres raons, a una implantació progressiva de nous sistemes de treball, molt especialment la implantació de les noves tecnologies i les formes específiques de treballar que es necessiten en aquests sectors emergents.

No és ben cert que també en el procés d'externalització desenvolupat per moltes empreses, la terciarització de l'economia, estan propiciant nous sistemes de feina. Per altra banda, estan aflorant, també, nous jaciments de treball, com són professions que tenen a veure amb l'oci, amb el lleure, amb la gent gran, sense oblidar determinats professionals liberals, que afegits a l'autònom clàssic ens donen, tant a Catalunya com a tot l'Estat, un nombre de persones prou important com perquè des de les institucions i les administracions comencem a considerar la problemàtica d'aquest sector com una qüestió de primera magnitud.

Per això es fa necessari clarificar i concretar el concepte de treballador autònom, no tan sols des de l'àmbit de l'aplicació dels serveis, sinó des del reconeixement dels drets i obligacions originats i derivats de la mateixa prestació del servei, i això ha de ser així, tant des d'una perspectiva individual com des d'un concepte col·lectiu, i especialment –molt especialment, diria jo– pel que respecta a la Seguretat Social, que és on s'ha de preveure i reconèixer la protecció davant dels accidents, la protecció davant de les malalties professionals, i solucionar la injustícia que generen els períodes de càrrec.

El dret de prestacions per estar aturat, la incapacitat temporal, la incapacitat permanent, la possibilitat de jubilació anticipada, els ajuts o indemnitzacions per riscos professionals o les proteccions de caire familiar, de cap manera poden ser un privilegi d'un determinat règim; de cap manera poden ser el privilegi d'una determinada manera de cotització; són drets aconseguits per tota la classe treballadora, molt més enllà del model de cotització o del règim al qual es pertany.

Senyores diputades, senyors diputats, el tema de fons és la falta d'una regulació específica d'aquest sector, que ha provocat i està provocant importants i considerables disfuncions que es posen de manifest en el moment en què es vol aplicar de forma indiscriminada a aquest col·lectiu de professionals la normativa laboral i de Seguretat Social, en vigor en l'actualitat.

Atenent a aquestes circumstàncies i d'altres que jo no he citat per no fer-me innecessàriament llarg, ens cal determinar a tots plegats el cos bàsic, els eixos fonamentals de deures i drets existents en l'àmbit del treball autònom.

Haurem de definir, dins d'aquest marc, dos eixos que jo entenc, que jo entenc que són clau, dos eixos que són: u, la relació individual en la prestació del servei, i dos, els drets col·lectius del treballador autònom. I quan dic això, estic parlant de qüestions tan fonamentals, tan primordials com són: el mateix concepte de treballador autònom, els drets i deures bàsics d'aquest tipus de treballador, l'eficàcia del contracte de la prestació del ser-

vei, duració i registre del contracte, els drets d'associació, reconeixement i legitimació dels col·lectius per negociar la prestació de serveis i un llarg etcètera. Però de tot això ja tindrem temps de parlar. Avui es tracta de l'equiparació del règim general de la Seguretat Social i del règim especial dels treballadors autònoms, i és que –il·lustres diputades, il·lustres diputats– no estem parlant d'un tema menor, perquè el nivell de protecció dispensat pel RETA, en relació i comparació amb el règim general, presenta diferències notables, diferències que deuen ser corregides al més aviat possible, donat que, segons el nostre parer, i segur que també el de tots vostès, no existeixen necessitats de protecció diferents entre un tipus de treballador i altres.

Crec, amb tota sinceritat, que a aquestes alçades no té gaire justificació mantenir aquestes diferenciacions, per moltes raons; per moltes, però n'hi ha una que per mi és bàsica, és essencial, i és que els dos règims se sustenten en un mateix concepte, que és el de cobrir i emparar determinades situacions dels treballadors, cobrir situacions de desemparança i cobrir situacions de desprotecció social. I estic convençut, tinc la plena certesa, que aquest concepte de cobertura i aixopluc, també el concepte d'igualtat –sobretot, sobretot, el concepte d'igualtat–, ha de ser el punt de referència, el punt de partida, de totes les nostres accions d'aquesta qüestió. Per tot això creiem que a aquestes alçades es fa imprescindible l'equiparació de l'acció protectora del règim general i el règim especial de treballadors autònoms.

Per altra banda, i ja per acabar, senyor president, quan des del meu Grup vam entrar aquesta proposta de resolució al registre del Parlament, proposàvem –com possiblement tots vostès recordaran– que la igualació es produís abans del 31 de desembre de 2001, però en el debat del mes de maig ja va quedar palès que això seria impossible. Jo mateix, en la meua intervenció, vaig plantejar la possibilitat d'introduir una esmena amb canvi de data que pogués ser assumida per tots els grups. Doncs bé, he de dir que hem arribat a un acord amb la resta de grups i proposem, com a esmena tècnica, que ja ho ha manifestat el senyor president, deia com a esmena tècnica que es modifiqui la data de desembre de 2001, que nosaltres proposàvem inicialment i que és obvi que és inassumible, per la de 30 de juny de 2003. D'aquesta manera, estic convençut que tots els grups de la Cambra podran donar suport a aquesta proposta de resolució.

Per tant, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, res més i moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Luis López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, des de l'escó estant. Nosaltres hem votat al llarg de tot el recorregut aquesta iniciativa de manera afirmativa, i ho tornarem a fer. No hi insistiré gaire, simplement dir que no estem davant d'una pro-

posta conjuntural, sinó del llarg recorregut, donat el caràcter estratègic de l'emergència d'aquests nous sectors assalariats no ja del treball subordinat, sinó del treball autònom. De manera que si la tendència és l'ampliació d'aquest col·lectiu amb el seu caràcter qualitatiu, òbviament aquesta proposta tindrà una gran importància.

I, finalment, em congratulo de dir..., no, de sospitar que serà afortunadament votada de manera positiva i que cap Grup quedarà despenjat. I dic això en clau retòrica, que solament entendran els companys i companyes de la Comissió de Política Social.

Moltes gràcies..., i que és irrellevant per a la resta de la cambra. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. El Grup d'Esquerra Republicana donarà suport a la iniciativa del Grup Socialista, perquè òbviament sempre hem donat suport a totes les iniciatives que hi ha hagut en relació amb equiparar el règim dels autònoms amb el règim general. És evident que el sector, aquest sector que a Catalunya formen 500.000 professionals, fa temps que reclama aquesta equiparació; equiparació que és de lògica i de justícia, en drets i en deures. És obvi que la seva aportació a la Seguretat Social és menor que el treballador assalariat, però també és obvi que les prestacions que rep, tant en temes de malaltia com jubilació, com la inexistència d'un subsidi d'atur, doncs, fa que hi hagi una situació realment discriminatòria, sobretot tenint en compte que és un sector en creixement, molt del qual, de fet, és una forma d'externalitzar feines que abans realitzaven treballadors assalariats.

Estem davant d'un creixement del que s'anomenen autònoms dependents, però fins i tot els que no són pròpiament dependents, a la pràctica també acaben treballant en tasques d'externalització i de manteniment, etcètera, que abans estaven dintre de les mateixes empreses.

Per tant, sector emergent, sector que necessita una equiparació de drets i deures amb la resta de treballadors; un sector que és fonamental per a la creació d'ocupació, el de l'autoemprenedor, i que, per tant, qualsevol millora de la seva situació ha de ser benvinguda o i més quan, sembla ser, que tindrà el consens necessari, almenys a aquest Parlament, perquè quan arribi a Madrid, això esperem també, que els grups que voten aquí a favor es comportin en conseqüència a Madrid i votin també allà a favor d'aquesta presa en consideració.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Àlícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, malgrat la brevetat de les persones i dels diputats que han parlat abans de la utilització de la paraula d'aquesta diputada, nosaltres volíem pujar aquí al faristol perquè creiem que el tema que estem tractant és un tema, sortosament, molt important.

Estem parlant d'un col·lectiu de treballadors autònoms que a Catalunya aplega més de 500.000 treballadors i que, a més, estem parlant que a la xarxa empresarial catalana hi ha un gran nombre d'empreses d'aquelles anomenades microempreses, d'entre 1 i 10 treballadors, que –com molt bé es deia abans– és un sector emergent; és un sector generador d'ocupació, i generador d'economia i generació de treball.

Nosaltres creiem que una iniciativa d'aquestes característiques no és nova, és a dir, ja es va portar en aquest Ple i es va parlar que el termini en el qual es demanava l'equiparació de les prestacions i de la cotització dels treballadors autònoms no es podia realitzar en la data presentada amb la iniciativa pel Grup Socialista, que era 31 de desembre del 2001. Però aquesta mateixa diputada ja li va dir al Grup Socialista en aquell moment que aquesta iniciativa no era nova, és a dir, que portem des de l'any 70 i portem des dels darrers acords, especialment des de l'any 96 i la Llei de consolidació i racionalització de l'any 97, amb la progressiva sol·licitud d'equiparació del règim especial d'autònoms i del règim general de la Seguretat Social.

Parlava el diputat proposant que també s'havia d'avançar en la millora de les relacions individuals de serveis i en les relacions col·lectives. No és l'objecte d'aquesta proposta; l'objecte de la proposta és, evidentment, parlar de la millora de la cobertura dels treballadors autònoms, tant en la seva cotització com en les seves prestacions. Doncs bé, vull recordar en aquesta cambra que el Partit Popular en el Govern ha fet aportacions decisives, rellevants per a la millora del col·lectiu de treballadors autònoms, amb dos acords fonamentalment: amb el de l'any 96 i amb el d'abril de 2001.

I vull explicar una mica quant a cotitzacions i quant a acció protectora. Estem parlant que hi ha diferències, diferències encara substancials i considerables, però hem de deixar clar que són dos règims diferenciats, que són dos règims que el mateix Pacte de Toledo, en la recomanació 4 i 6, estableix les diferències i les peculiaritats dels treballadors per compte propi i per compte aliè; estableix el procés d'homogeneïtzació i d'equiparació, però no d'unificació. Hem de deixar molt clars aquests conceptes, perquè estem parlant de dos blocs, estem parlant de la tendència d'un règim general, i estem parlant de la tendència d'un règim per compte propi, però no unificar en un únic règim, que seria el de règim general, sinó tendir a l'homogeneïtzació, però no a la unificació.

Ja s'ha avançat en la revalorització de les pensions, s'ha avançat en el tipus de cotització; evidentment no s'ha avançat en les bases, però jo voldria donar unes dades. Per exemple, les bases dels treballadors autònoms, l'any 85 - 86, tenen un increment gairebé de l'11,6%, en govern socialista, mentre que gairebé a partir de

l'any 2000, el percentatge d'augment de les bases de cotització era del 3,1, gairebé del 2 en el darrer any. És a dir, no s'han incrementat i no han hagut de cotitzar més aquests treballadors autònoms en aquests darrers anys, sinó que els augments han estat progressivament inferiors. Això aporta que les cotitzacions d'aquests treballadors no se'ls han apujat i els han permès alleugerir les seves càrregues a l'hora de realitzar la seva feina.

Però a més, estem parlant d'acció protectora. Jo crec que quan parlem hem d'explicar, en concret, quines són les diferències de l'acció protectora. L'acció protectora tenim la incapacitat temporal, tenim la invalidesa permanent, la jubilació i en aquests dos últims casos, la invalidesa permanent qualificada en el darrer acord que va signar el Govern del Partit Popular amb Comissions Obreres i Pimec, les patronals, de COE, es va acordar establir i reconèixer la pensió d'invalidesa total qualificada, afegint un 20% més a la que ja tenen reconeguda els treballadors autònoms, que abans no havia estat millorada en cap cas en governs anteriors. També s'ha reconegut amb aquest acord que les contingències derivades d'accident de treball, vostès saben que doctrinalment en l'accident de treball no són reconeguts els treballadors per compte propi, sinó els treballadors per compte aliè, doncs bé, per primera vegada, en un govern del Partit Popular se'ls reconeixerà, en totes i cadascuna de les prestacions, la contingència d'accidents de treball, que suposarà una millora important en la cobertura de les prestacions dels treballadors.

A més, una altra qüestió important és que el rèdit de les prestacions, saben vostès que com que els treballadors autònoms cotitzen per mesos sencers, començaven a cobrar a partir del dia primer del mes següent, doncs, el Ministeri de Treball, que està treballant en el desenvolupament d'aquest acord ja està elaborant el desenvolupament reglamentari perquè es pugui començar a cobrar a partir del dia següent en què s'ha causat la prestació o la pensió en concret. És a dir, millores substancials, millores en actes de govern, no millores en iniciatives ni millores programàtiques, millores en gestió de govern que estan anant a una progressiva equiparació del règim especial de treballadors autònoms amb el règim general de treballadors.

Per això el nostre Grup Parlamentari segueix aquesta iniciativa, perquè aquesta iniciativa –ho tornem a dir– el que està és en el marc dels pactes de Toledo, en el marc de les recomanacions 4 i 6 i en el marc del que la negociació amb els acords amb els interlocutors socials el Govern del Partit Popular ha signat a Madrid.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, com ja s'ha dit en repetides ocasions, aquest és un tema

de què ja vam parlar en aquest Ple fa un temps, després amb la Comissió i torna al Ple.

El senyor proponent ha dit: «Avui no s'acabarà res, avui comença.» Permeti'm que el corregeixi una mica: fa molts anys que ha començat aquest intent d'equiparació dels règims autònoms amb el règim general –fa molts anys. Ja li han citat el Pacte de Toledo, ja li han dit que en el punt 4 i 6 ja dèiem que s'havia d'anar equiparant; però, fins i tot, hi ha una directiva aplicable a l'equiparació home - dona, de l'any 86, que parlava del tracte injust que rebien, i que reben encara, les dones que treballen al camp com a autònomes.

Fa temps que en parlem i fa temps que intentem introduir millores que vagin equiparant. El dia 26 de setembre de l'any passat, del 2000, en el Congrés dels Diputats es va demanar i es va aconseguir crear una subcomissió dintre de la Comissió d'Economia per analitzar, precisament, el tema dels autònoms, de la microempresa i de les persones emprenedores a l'estatut de la microempresa, dels autònoms, dels emprenedors.

I es va demanar d'aquesta manera perquè el tema dels autònoms..., quan parlem d'autònoms no estem parlant d'un grup homogeni, no és veritat, hi han molts tipus d'autònoms. I ara està emergint un tipus d'autònoms, que no el coneixiem fins fa tres o quatre anys, que és l'autònom dependent, que és aquell autònom que només treballa per una empresa, que quan aquella empresa no li dona feina, aquell home, aquella dona queda a l'atur, sense dret a tenir atur, el subsidi d'atur.

Per tant, hi han moltes ramificacions: hi ha l'autònom que té un despatx, que pot girar a l'any centenars de milions de pessetes de facturació; hi ha l'autònom que té una botigueta que cada dia o cada mes, doncs, mira de fer trenta o quaranta mil pessetes; per tant, quan parlem de l'autònom convé parlar amb tranquil·litat.

Perquè, miri, tal com vostè ha parlat avui, com en va parlar l'altra vegada, i li adverteixo que això ens passa a molts, fins i tot a mi mateix em passa, quan parlem de l'autònom sembla que estiguem dient que s'està cometent una gran injustícia amb els autònoms. Això no és cert. No s'està cometent una gran injustícia. Hi ha una situació específica, volguda, perquè es va fer un règim d'autònoms d'una manera volguda, amb un tipus de bases de cotització, amb un tipus de cotització determinada, que exclouia una sèrie de serveis, de prestacions, que ja se sabia que existien. Ara diem –jo mateix ho acabo de dir–: «És injust que un autònom dependent, que depèn d'una empresa, aquesta empresa no li doni feina i quedi a l'atur.» Oh, però és que no està cotitzant per atur –no està cotitzant per atur–, el del règim general sí que cotitza. I el que demana l'autònom és poder cotitzar per l'atur, per la contingència d'atur, perquè quan quedi a l'atur realment pugui rebre el subsidi. S'està demanant això.

Però això vostè, senyor proponent, senyor Bernardo, sap que això s'ha de fer a Madrid. I aquesta proposta que vostè ens fa avui, que aprovarem –almenys el meu Grup hi votarà favorablement i, pel que he sentit, tots hi votarem favorablement–, ha d'anar a Madrid. I a Madrid hi ha aquesta Comissió que jo li he dit, que es

va votar per unanimitat, a la qual s'han de portar aquests temes, perquè allà és on realment hi ha possibilitat que surti un text consensuat i orientem, d'una manera concreta, específica, el futur dels autònoms.

Jo l'insto, a vostè, a fer dos coses: una, a pressionar el seu Grup Parlamentari de Madrid perquè treballi dintre d'aquesta Comissió aportant..., perquè fins ara, a Madrid, el Grup Socialista no ha aportat res, i convindria fer un toc d'atenció en el sentit que han de portar les seves propostes i allà és on podrem defensar la possibilitat de la creació d'aquest estatut marc o d'aquesta Llei concreta que pugui protegir els autònoms i la microempresa –l'empresa de tres, quatre treballadors.

En aquest sentit, nosaltres, el conseller de Treball va estar a Madrid no fa gaires dies, fa dues o tres setmanes, fent una compareixença en aquesta Comissió, perquè és que aquesta subcomissió és molt important, perquè d'aquí ha de sortir realment la resolució final, d'aquesta Comissió, d'aquesta subcomissió i de la Comissió de Seguiment del Pacte de Toledo.

Vull dir que aquest gest que farem avui no és sobrer, és un bon gest: aprovarem l'equiparació –que no la unificació, com ja s'ha dit de manera exhaustiva per la senyora Alícia Sánchez, l'equiparació– amb dos coses, que són l'equiparació amb el règim autònom, del règim autònom amb el règim general, tenint en compte l'equiparació, també, amb les cotitzacions. *(Remor de veus.)*

Per tant, de fet, poca cosa més a dir. Simplement que esperem que quan arribi a Madrid aquesta Proposició sigui innecessària perquè ja s'hagin fet les conclusions –que sembla que s'acabaran aquest mes que ve, les conclusions– de la Comissió, i sobrepassin d'una manera contundent les pretensions que avui tenim aquí aprovant aquesta Resolució. Res més, senyor president.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Fet el debat, correspon ara entrar a la votació. Voldria fer només dos advertiments: el text que sotmetem a votació és el text del vot particular, presentat pel diputat senyor Bernardo Fernández, i que per a la seva aprovació es requereix la majoria absoluta.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Pregunto als senyors proponents del punt número 6 i del número 7, al senyor Fabregat i al senyor Francesc Xavier Boya, si volen ajuntar el tractament d'aquests dos punts? *(Pausa.)* Molt bé, gràcies.

Proposició de llei de creació del municipi d'Arties (Vall d'Aran) (presa en consideració) (tram. 202-00096/06)

Per presentar, té, primer, la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

(Remor de veus.)

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president del Parlament, il·lustres senyores diputades, senyors diputats, ocupo la tribuna en nom del Grup Parlamentari Popular per a defensar la presa en consideració de la Proposició de Llei de la creació del municipi d'Arties i Garòs, a la Val d'Aran.

Abans, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, com que aquest ha estat un tema recurrent en aquest Parlament, he de fer cronologia de fets. El 30 de juny de 1999, el Grup Parlamentari Socialista, amb la persona de l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta, defensava en aquest Ple del Parlament una proposició de llei del mateix objecte que avui ens ocupa. I vaig a reproduir el que van dir els diferents grups llavors.

El Grup de Convergència i Unió deia... –i ho he traduït, he intentat traduir-ho literalment ja que llavors el diputat senyor Boya ho feia en aranès–, deia: «Més que un torn en contra, el que voldria és intentar situar el tema.» I intentava situar el tema. Va intentar situar el tema i va fer una proposta per situar el tema, proposta que tots els grups de la cambra vàrem recollir i que el Grup Socialista va recollir retirant la seva Proposició de llei. La proposta era la creació d'una ponència de tots els grups parlamentaris i escoltar l'informe de la Comissió de Delimitació Territorial de Catalunya. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya deia que compartim la necessitat i, a la vegada, estaven d'acord, també, en l'establiment d'una ponència àmplia. El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds deia que el millor era constituir aquesta Ponència i, a partir d'aquí, treballar tots plegats, reconeixent, també, les inquietuds que hi havia a la Val d'Aran. I, des del Grup Popular, dèiem: «Veiem bé la segregació i el millor és que es porti amb un ampli consens per part de tots els grups parlamentaris.» Després de totes aquestes intervencions el que va fer el Grup Socialista és retirar la Proposició de Llei. Finalment, les peticions dels diferents grups, com deia, van fer retirar aquella Proposició de Llei.

27 de març de l'any 2001 i 28 de març de l'any 2001: proposicions de llei del Grup Parlamentari Popular i del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi per a la creació del municipi d'Arties - Garòs a la Val d'Aran. Vint-i-un mesos després d'aquell debat, on és la Ponència conjunta? On és el que havíem d'escoltar de la Comissió de Delimitació Territorial?

Però, si això no fos prou és que han passat des del registre, des del dia 27 i 28 de març, vuit mesos més, vuit mesos que qui va proposar a tots els grups de la cambra fer un treball conjunt tenia temps més que suficient per poder establir aquell treball conjunt i impedir, d'alguna manera, que avui se sotmetessin a votació les proposicions de llei que ens ocupen. Era tan fàcil com dir: «Anem a ajuntar-nos tots els grups parlamentaris a parlar de la problemàtica que existeix, o que es pot desprendre, de la creació del municipi d'Arties - Garòs.» Vint-i-nou mesos després d'aquella proposta, on és, senyors de Convergència i Unió, senyors del Govern, aquella Ponència àmplia i escoltar aquell informe de la Comissió de Delimitació Territorial?

No voldria repetir els discursos que es varen pronunciar llavors, l'any 99, el juny del 99, pel que fa a la creació

del municipi d'Arties - Garòs, però sí que hi he de fer algunes referències. Un primer expedient, l'any 1963, que es resol l'any 1966, el que fa és integrar tota una sèrie de nuclis de municipis dins el municipi de Naut Aran. Un tema que no es volia, llavors, des del territori, però que va ser imposat. Any 1982: una primera proposta per segregació del municipi d'Arties - Garòs. No va ser escoltada. 7 de maig de 1990: es tramita a l'Ajuntament de Naut Aran amb el 82% del suport popular del municipi, la segregació d'Arties - Garòs. Finalment, arriba al Departament de Governació el 19 de març de 1991. I el que es fa es demanar al municipi de Naut Aran tota una sèrie de documentació per poder treballar en aquest expedient. De tots és conegut que el municipi de Naut Aran, dient-ho d'una forma amigable, ha deixat al congelador tot el que és la paperassa per poder enllestir, per poder treballar el que ha estat la creació del municipi d'Arties - Garòs.

Nosaltres ja sabem que escoltarem aquí, avui, que hi ha la Llei 13/1998, per això portem aquesta Proposició de llei aquí, per parlar d'aquesta excepcionalitat, i escoltarem que són necessaris, sota aquesta Llei, dos mil habitants com a mínim, i escoltarem que són necessaris almenys dos mil metres entre els diferents nuclis de les poblacions. Però també hem de dir i hem de repetir que aquesta és una sol·licitud molt anterior a la de l'any 1998 i que, en tot cas, també, una de les condicions de què parla la mateixa Llei 13/1998 és la viabilitat econòmica dels municipis. I es dona la coincidència –aquí sí– que hi ha una viabilitat econòmica possible en el municipi d'Arties - Garòs per a poder desenvolupar-se i, a la vegada, que tingui totes les competències que li corresponen com a municipi.

També escoltarem que les últimes eleccions municipals han donat el resultat que han donat i que no es plantejava el tema de la segregació. També escoltarem que hi ha un informe d'experts –alguns en diuen «l'informe Roca», els altres «l'informe Duran - Roca»..., bé, en tot cas, informe d'experts–, també ho escoltarem. I també ens diu aquest informe d'experts que el que s'ha de fer o el que es pretenia fer era fusionar municipis. Però, d'altra banda, la Ponència conjunta hem dit: escolti'm, fusió de municipis sempre que hi hagi la voluntat dels mateixos municipis, sempre que aquestes fusions de municipis siguin incentivades, sempre que respectem l'autonomia municipal, és a dir, l'autonomia, també, dels diferents ajuntaments. I també se'ns dirà que això ho podia estudiar la Ponència conjunta d'ordenació territorial –i després m'hi referiré.

Però, en tot cas, tot l'exposat podria semblar poc o molt, però hi ha un altre tema important. L'altre tema important és l'autonomia que tots plegats crec que ens n'omplíem la boca i cal que ho fem i desenvolupem, que és de la Llei d'Aran, de l'Estatut de règim especial d'Aran de 1990. I el tema històric dels terçons, no els cansaré amb aquest tema, perquè també ha estat de prou debat en aquest Parlament quan es va presentar la Proposició de llei del Grup Socialista.

En tot cas, si nosaltres presentem aquesta Proposició de llei, si vàrem registrar aquesta Proposició de llei és perquè hi ha hagut un incompliment clar –un incompliment clar– per part del Govern de la Generalitat i per

part del Grup de Convergència i Unió, que és qui va fer la proposta de crear aquella Ponència àmplia. I podran explicar el que vulguin, però aquesta és la realitat.

Com que estic veient alguns gestos de dir: «Això ho hauríem de fer entre tots», doncs bé, avui en tenen l'oportunitat. És tan fàcil com votar la presa en consideració, és tan fàcil com votar la presa en consideració de les proposicions de llei i, evidentment, després, en ponència, podrem dir si ens agrada aquest text, si ens agrada més un altre text, si hi podem introduir esmenes, o finalment, potser, dins de la mateixa ponència, que el text no torni ni a arribar. Potser ens convencen vostès de la necessitat que això no sigui una realitat. En tot cas, nosaltres, avui per avui, no n'estem, de convençuts. I del que sí que estem convençuts és del seu incompliment; d'això sí que n'estem convençuts, que ho han fet, i s'ha demostrat, i he donat dues dates: vint-i-un mesos des de la presentació, vint-i-nou mesos fins avui, d'aquell debat de l'any 1999.

És per tot això que nosaltres, recollint el que és una reivindicació del territori, recollint el que és una reivindicació històrica ja en el moment que se'ls va obligar que es creés el municipi de Naut Aran, recollint aquesta reivindicació que creiem que pot ser una excepció perfectament argumentada, com he intentat fer-ho des d'aquesta tribuna avui, sense entrar tampoc al detall que en més d'una ocasió ja hem debatut en aquesta cambra, és per això que presentem aquesta Proposició de llei des del Grup Popular, Proposició de llei que estem oberts..., no a retirar-la –que els quedi clar. Estem oberts a debatre-la en el si de la comissió que convingui, de la Ponència que convingui, però, en tot cas, que sigui en un període curt també de temps, perquè si no ens podríem trobar que fem una ponència i passen vint-i-nou mesos més. I vint-i-nou mesos més no ens aniria massa bé, i sobretot a qui no els va massa bé és als habitants d'Arties - Garòs, davant d'unes properes eleccions municipals que s'han de celebrar l'any 2003.

És per tots aquests arguments que nosaltres hem presentat aquesta Proposició de llei, coincidint amb la del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per tal de segregar del territori del municipi de Naut Aran el territori d'Arties - Garòs, i constituir aquest municipi independent, en el qual s'haurà de determinar..., i determinar el territori que correspon al nou municipi d'Arties. Que el nou municipi resultant d'aquesta segregació assumirà íntegrament els béns, els drets, els aprofitaments, els usos públics, els drets, les obligacions, els deutes i les càrregues de l'entitat local menor d'Arties - Garòs. Que, igualment, el nou municipi resultant d'aquesta segregació queda automàticament subrogat en les accions que corresponen a l'entitat local menor d'Arties - Garòs. Que, una vegada constituït aquest, resultant d'aquesta segregació, l'Ajuntament de Naut Aran resta obligat a lliurar a l'Ajuntament d'Arties la totalitat dels expedients en tràmit que afectin i facin referència exclusivament al territori segregat, així com tota la documentació necessària per al funcionament de l'activitat municipal. I, evidentment, amb la disposició final, per facultar, en aquest cas, la consellera de Governació i Relacions Institucionals per a dictar totes aquelles disposicions necessàries per al desplaçament i execució d'aquesta llei.

Creiem que avui podem donar o hauríem de poder donar un pas definitiu per poder reflexionar, per poder treballar conjuntament, tots plegats també, conjuntament tots plegats –hi insisteixo–, en el que és la creació d'aquest nou municipi, una reivindicació històrica que des del Grup Popular recollim, que des del Grup Popular volem donar-hi suport i que des del Grup Popular esperem que puguem treballar-hi en el futur i que puguem donar-los satisfacció, com deia, a tots els habitants, a tots els ciutadans d'Arties - Garòs i, en definitiva també, del municipi de la Val d'Aran.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Proposició de llei de creació del municipi d'Arties e Garòs (Vall d'Aran) (presa en consideració) (tram. 202-00097/06)

Per presentar la presa en consideració de la Proposició de llei amb els mateixos termes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyors e senhores diputats, permetetz-me, senyor president, en prumèr lloc, presentar as pirenencs qu'aué mos acompanyen en aquest Plen deth Parlament de Catalonha, ad aqueres persones que vien deth Palhars, ar alcalde de Tremp, senyor Víctor Orrit, as consellers deth Conselh Generau d'Aran senhor Miquel Barra, senhor Emilio Medán, senhor Josèp Calbetó, e tanben ara exsindica d'Aran, senhora Amparo Serrano. Jo reiteraré quauques des causes qu'aué a manifestat des d'aguesta tribuna eth senhor Fabregat, e cèrtament aué retrobam eth debat que deishèrem eth dia 30 de junh der an 1999, quan en aquest Plen deth Parlament, e a instàncies der illustre diputat senhor Ramon Vilalta, debatírem en aquera ocasion tanben era segregacion d'Arties e Garòs deth municipi de Naut Aran. Cèrtament, en aqueth moment acabèc damb ua retirada d'aquera iniciatiua per part deth senhor Vilalta, tà que se produísse as inicis d'aguesta legislatura era creacion d'una comission qu'auie d'abordar aquesta qüestion.

Jo pogui ratificar es paraules deth senhor Fabregat: non i a agut voluntat de crear aquera Comission. E aguesta ei ua qüestion que i poderà auer opinions diferents, mès era mia experiència personau ac pòt ratificar.

Per tant, enteni que çò qu'estam hènt aué ací ei, cèrtament, quauquarren qu'afecte a un nucli molt reduït de persones, a 567 persones exactament, mès a ua transcendència que non se les a d'escapar as senhors deputats e senhores deputades: aquest Parlament a d'auer capacitat tanben de sintonizar damb aqueres petites causes que constituïssen es grans batalhes deth territori, sigue eth territori d'Aran, sigue eth territori de quaussevolh comarca de Catalonha.

Çò que nosati estam demanant aué tamb aguesta Proposicion de lei ei senzilhament armonitzar dues leis,

dues legislacions hètes per aquest Parlament. Era primera, era Lei d'Aran de 1990, que reconeix ath terçon d'Arties e Garòs era possibilitat de trigar as sòns representants en Conselh Generau d'Aran, ua administracion òbviament superiora ara municipau. E dempús, ua lei posteriora, era der an 98, que cèrtament impedís, per requisits que toti vostés coneishen, era possibilitat qu'aguesta voluntat, manifestada d'ua manèra «inquebrantabla» des der an 82, dempús en an 91, e qu'a generat un autentic moviment vesinau en favor d'un dret des vesins d'Arties e Garòs, non age pogut arribar a bon tèrme.

Eth senhor Fabregat a parlat dera cronologia des hèts, e jo tanben voi hèr mencion que non s'escaparà a cap des deputades e deputats presenti en aguesta camara qu'un expedient de segregacion començat en an 91 e acabat pera Comission de Delimitacion Territoriau de Catalonha en an 2000 a agut, cèrtament..., eth senhor Fabregat en diguie «ua congelacion»; en fin, pot èster un qualificatiu encertat. En tot cas, reitèri era manca de voluntat e de diligéncia per part des administracions tà portar a bon tèrme aquest expedient, que cèrtament era Lei der an 98 deishèc sense cap possibilitat de prosperar.

Mès cau hèr mencion tanben que çò qu'estam demanant en aquest moment ei quauquarren qu'entre la guens dera logica administratiua, coma atau remèrque er informe dera Comission de Delimitacion Territoriau. Arties ei un pòble viable economicament, e un pòble qu'a suficiéncia territoriau, e un pòble qu'a manifestat, coma unic cas, jo diria, en tot eth territòri pireneic, era sua voluntat e es sues possibilitats de consolidà-se coma municipi. Eth recors des abitants, de parlar des abitants, non servís. Es leis que hèm en aquest Parlament, coma en toti es parlaments, an dificultats tà amoldà-se a realitats territoriaus e a realitats d'ua diversitat territoriau coma ei eth cas de Catalonha.

Cèrtament, era Lei deth 98, nosati en cap de moment la vam a méter en dubte ne la vam a qüestionar; entenem qu'aquera Lei ère necessària, mès aquera Lei a d'auer quauque matís: eth matís ei Arties e Garòs; un matís pera especificitat territoriau dera Val d'Aran, pera sua division administratiua pròpia, que, coma diguia adès, a d'estar coordinada tamb era realitat municipau, e cèrtament perquè Arties e Garòs, quan sigue municipi, serà eth cinquè municipi en numero d'abitants la guens dera Val d'Aran. Per tant, auem d'ajustà-mos a realitats territoriaus e sajar, coma en aquest cas ei possible..., e coma diguie eth senhor Vilalta ena sua intervencion en an 99, en mes de junh, auem ua possibilitat de conciliar çò que diguie era Lei de 98 tamb aquera legislacion der an 90 e que culminèc damb eth procès e damb era aprobacion dera Lei d'Aran.

Senhors e senhores deputats, non m'alongui mès, perquè aquest plenari serà long e plen de tèmes, e non voleria abusar dera paciéncia des senhors deputats e des senhores deputades. En tot cas, díder qu'en aquest vòt que vostés emeteràn tara presa en consideracion d'aguesta Proposicion de lei i ei dipositada era illusion de 567 personas dera entitat menor descentralitzada d'Arties e Garòs, qu'aué confie ena magnanimitat d'aquest Parlament, ena voluntat des politics catalans, per tal de hèr

possible un sòni: eth d'arténher eth sòn municipi. Per tant, està enes sues mans qu'aguest sòni sigue possible.

Gràcies, senhor president, senhors e senhores deputats.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies a vostè, senhor diputat. Per fixar el seu posicionament, primer té la paraula... (*Veus de fons.*) Hi ha un torn en contra, sí senhor. Té la paraula.

El Sr. Gavín i Valls

Moltes gràcies, senhor president. Per procedir a un torn en contra de les iniciatives que s'han proposat, perquè, senhor Boya, 567 habitants d'aquest municipi d'Arties e Garòs, que han tingut una magnífica oportunitat –i l'han exercit a les eleccions municipals– de definir-se per si volien o no la segregació del seu municipi, ho han fet clarament en la línia de donar un suport ple als representants que propugnaven la no-segregació, i el seu alcalde pedani i els dos regidors de la pedania, per escrit i per acord municipal, han fet saber també al Govern de la Generalitat que no estan d'acord, que estan en contra de la segregació, senhor Boya.

Per tant, començant per clarificar alguns dels punts que, amb tota sinceritat, crec que cal clarificar amb tota contundència..., per això fem un torn en contra. Aquest expedient de segregació, si volen que fem una mica d'història –però molt breument–, es va encetar fa molts anys, entre altres coses, perquè hi va haver un alcalde que després va ser expulsat pel seu mateix partit, el Partit Popular d'aquells moments, que, en presentar-li una moció de censura als regidors de l'oposició, no va voler convocar, no solament el ple de la moció de censura, sinó cap ple d'aquell ajuntament durant mesos i anys: el senhor Maroto, que tots vostès recordaran perquè va ser un escàndol nacional, amb requeriments judicials i de tota classe perquè s'atengués a la legalitat.

En aquell moment –és cert– es crea una dinàmica ciutadana, ampla fins a un cert punt, promovent la segregació com a mecanisme per superar aquella situació de bloqueig, d'agovernabilitat i d'insostenibilitat de la situació. Les eleccions municipals que van venir al darere no van donar temps que això pogués prosperar, i realment van normalitzar la situació ciutadana, municipal, en tots els sentits. I aquesta voluntat segregacionista, que s'ha mantingut en un nombre petit de persones, molt reduït, s'ha mantingut encara fins al dia d'avui. Però, tal com explicaré breument, hi insisteixo, no justifica que el Ple d'avui prengui un acord, en favor de modificar la llei municipal, que permeti la segregació d'aquest municipi.

Perquè, senhor Fabregat, si avui votéssim aquestes resolucions, si les prenguéssim en consideració, estaríem ja prejutjant... Vostè mateix ha dit: «Escolti'm, potser va a la Ponència, i la Ponència decideix que això no s'ha de fer», ho ha dit vostè mateix. Doncs miri, podem estar fins a cert punt d'acord, però, si avui votem aquestes preses en consideració, estem marcant un posicionament del Ple del Parlament, i nosaltres no volem fer un frau processal. És per això que he utilitzat el torn en

contra que permet el Reglament. Deixi'm ampliar alguns aspectes i clarificar, també, algunes de les qüestions que s'han dit.

La legislatura passada, aquesta mateixa iniciativa va ser retirada. I va ser retirada en favor d'una comissió parlamentària que es va proposar aquí al Ple, i se'ns diu que nosaltres vam cometre un incompliment, que aquesta comissió no es va arribar a crear i que això justifica que es torni a presentar. Doncs miri, tinc el *Diari de Sessions* a la meua mà, i aquest *Diari de Sessions* és molt clar, i parla d'una ponència conjunta de caràcter parlamentari –i no del Govern– que haurien pogut crear per iniciativa del que va presentar en aquells moments aquella proposta, el Grup Socialista, dels altres grups, de tots els grups... I, per tant, si no es va crear aquella comissió parlamentària, és responsabilitat de tots els grups parlamentaris, no del Govern ni del Grup de Convergència i Unió.

Segona qüestió: aquesta proposta va contra la Llei municipal i de règim local de Catalunya. La Llei municipal i de règim local de Catalunya, a l'article 15 lletra d, diu que no es poden crear municipis de menys de dos mil habitants, i altres coses més. En el tràmit administratiu d'aquest expedient, senyor Boya –tràmit administratiu que està a punt de finalitzar-se–, entre d'altres, hi ha hagut un informe desfavorable de la Comissió de Delimitació Territorial de Catalunya. I aquest informe desfavorable diu que no informa favorablement la segregació per dos motius: perquè no compleix aquest requisit dels dos mil habitants i perquè, a més a més –una altra segona contradicció amb la Llei–, no hi ha nuclis territorialment diferenciats, atès que entre els nuclis de població més propers dels municipis resultants no hi ha una franja qualificada com a sòl no urbanitzable d'una amplada mínima de tres mil metres. Dos requisits de la modificació de la Llei municipal.

I per què és va fer la modificació de la Llei municipal? Tinc un altre *Diari de Sessions* a les meves mans: «Moció del Parlament de Catalunya sobre el mapa municipal de Catalunya. Punt primer, el Parlament de Catalunya insta el Govern a elaborar, amb la participació de la Comissió de Delimitació Territorial, els documents següents. Lletra a, un estudi que permeti presentar abans d'un any un projecte de llei de modificació de la legislació vigent, amb la participació de la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis, que incorpori criteris objectius de racionalitat, suficiència i funcionalitat en els requisits de segregació per a crear nous municipis.»

I saben què diu el *Diari de Sessions* del debat d'aquesta Moció? Que tots els grups parlamentaris manifestaven la preocupació i la inconveniència de la creació de diversos municipis que es va fer en aquell moment per ordre judicial, amb una població molt petita, sense diferenciació de nuclis, amb una viabilitat qüestionable, i per unanimitat de la cambra se li diu al Govern: «En un any, presenti una modificació de la Llei.» Doncs, sí senyor, efectivament, l'any 98, la Llei 13/98 va modificar la Llei municipal de règim local, incorporant-hi aquests requisits per donar una major consistència, una major lògica al mapa municipal de Catalunya. Per petició unànime de tota la cambra.

Tal com molt bé ha dit el senyor Boya, el municipi de Naut Aran en aquests moments té 1.459 habitants. Doncs bé, en el nou municipi hipotètic en serien 576. Per tant, és molt clar que va en contra d'aquest precepte.

És més –continuaré, senyores i senyors diputats–, el Ple de la Diputació de Lleida, el 18 de desembre de l'any 98, pren un acord per unanimitat de tots els grups de la Diputació de Lleida –per tant, de tots els d'aquesta cambra excepte el d'Iniciativa– en contra de la segregació d'Arties i Garòs, amb els mateixos motius i amb les mateixes raons.

Jo demano més coherència a l'hora de defensar en aquest Parlament uns criteris de la Llei municipal i de règim local, que després, a la primera de canvi, es demana de canviar. I diu: «No, és que això és una excepció.» Senyores i senyors diputats, quantes excepcions vindran després? De quants municipis petits, agregats, entitats locals menors, que tinguin més o menys petites dinàmiques de segregació, vindran els seus grups parlamentaris a trucar a la porta perquè presentin una altra proposició de llei que empari una nova excepció de la Llei? Quantes excepcions vindran?

Continuem. A les eleccions municipals darreres es va produir un autèntic referèndum i consulta ciutadana sobre la segregació, i diré el perquè. De les tres candidatures municipals presentades, una era una candidatura presentada en favor de les segregacions: el Partit Reformista per la Segregació d'Arties i Garòs. I els ciutadans van anar a aquelles eleccions municipals no només a discutir la gestió, el programa polític, el model de desenvolupament del seu municipi, sinó, essencialment, a posicionar-se sobre la segregació. Hi insisteixo, crec que això està perfectament demostrat pel fet que una de les tres candidatures fos una candidatura específica per la segregació.

El resultat de les votacions, senyores i senyors diputats, senyor Boya, com vostè coneix perfectament, va ser: 550 vots Convergència i Unió, 7 regidors; 172 vots Partit Socialista - Unitat d'Aran, 2 regidors; Partit Reformista per la Segregació d'Arties i Garòs, 70 vots, 0 regidors. Per tant, no podem admetre que des d'aquesta tribuna es vingui a fer un discurs que no s'està atenent el clam ciutadà, dels ciutadans –tots ells molt honorables i amb iniciatives i propostes absolutament legítimes, faltaria més, i amb tot el respecte del nostre Grup Parlamentari–, quan el Partit Reformista per la Segregació d'Arties i Garòs va treure 70 vots, 0 regidors, fa dos anys, a les eleccions municipals. És més, les eleccions a la pedania d'Arties i Garòs també van ser guanyades per Convergència i Unió amb una postura i un plantejament contraris a la segregació d'Arties i Garòs.

Estructura territorial històrica de la Vall d'Aran; això ja és un argument nou. Al debat d'aquest Ple de la legislatura passada, quan va ser retirada la Proposició anterior, aquest element no va ser tractat –no va ser tractat. Es tracta avui dient, per recolzar la proposta de segregació, que Arties i Garòs és un *terçon*, té la distribució territorial històrica de la Vall d'Aran i, per tant, doncs, es diu: «Que tingui municipi, que tingui ajuntament. Si ja té un nivell d'elecció, que en tingui un altre.»

Jo aquí vull dir una altra cosa abans d'entrar en el que és la distribució territorial històrica de la Vall d'Aran: visca l'autonomia municipal, i visca l'autonomia de la Val d'Aran! Perquè ens posarem ara potser a discutir l'estructura territorial de la Val d'Aran aquí, nosaltres, sense tenir en compte l'autonomia de la Val d'Aran? I visca l'autonomia municipal: a les eleccions, amb els acords de la pedania sortida de les eleccions, etcètera, etcètera.

Bé, aquesta és la distribució històrica de la Val d'Aran, avui vigent per la Llei d'Aran: són els *terçons*. És veritat. El *terçon* de Pujòl és el que correspon al municipi de Naut Aran, tal com està conformat en aquests moments. Però vostès no diuen una altra cosa: el municipi de Vielha –el municipi de Vielha– abasta dos *terçons* també, exactament igual que el de Naut Aran. Naut Aran abasta els *terçons* de Pujòl i el d'Arties i Garòs. El municipi de Vielha abasta els *terçons* de Marcatosa i Castièro. Que ens portaran una proposta de llei per a la segregació de la meitat del municipi de Vielha?, o no? El municipi de la Vielha, Vielha - Mijaran, és exactament el mateix cas: té dos *terçons* dins del seu terme municipal. No m'allargo dient que al *terçon* de Quate Lòcs hi ha quatre municipis dins del seu *terçon*, que al *terçon* de Lairissa hi ha tres municipis dins del seu *terçon*, perquè no són el mateix cas; però sí que ho és el cas de Vielha - Mijaran.

Bé, aquests elements i aquests arguments són, fonamentalment, els que ens han portat a fer aquest torn en contra; que és un torn en contra basat en una coherència plena amb el que hem estat defensant aquí per al mapa municipal de Catalunya, amb el respecte a l'Administració local i a l'autonomia de la Val d'Aran, amb la legitimitat que hi ha, evidentment, de fer qualsevol proposta en el territori –i això és lògic que sigui així. I jo demano també coherència en els posicionaments que s'han fet tradicionalment, també per part dels altres grups parlamentaris, respecte d'aquestes matèries, de dir: escolti'm, hi ha una dinàmica de segregació d'un col·lectiu de persones?; és perfectament legítim. Escolti'm, hi hem de donar sortida?; doncs d'acord. En coherència amb la nostra proposta de fa tres anys –per cert, no devia ser tan urgent aquest tema, que ha passat mitja legislatura i vostès no l'han tornat a presentar–, amb la mateixa coherència, jo els dic: d'acord, que vagi a aquesta comissió, comissió parlamentària... Avui tenim una comissió parlamentària creada ja per tractar aquests temes, la tenim. En aquell moment no la teníem, ara sí que la tenim, que és la Ponència sobre organització territorial, que està constituïda en el si de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local. Que es tracti aquesta matèria, que ho discutim, que en parlem? D'acord, fem-ho. Però no votant les resolucions, les sol·licituds de presa en consideració, perquè, si ho fem, hi insisteixo, i nosaltres no volem fer un frau processal, donem a entendre que li estem donant via lliure, a aquest procés de segregació. I nosaltres estem disposats que se'n parli, que es tracti, però seria, des del nostre punt de vista, sense tenir en compte, sense fer la votació corresponent d'aquestes proposicions de llei.

Moltes gràcies senyors diputats, senyores diputades i senyor president, per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. De bell antuvi, tot el nostre respecte i atenció per a la gent d'Arties i la gent d'Aran, i fins i tot de cara a una proposta que plantejaré a tota la cambra una mica diferent de les que fins ara hem sentit. També tot el respecte al senyor Fabregat i al senyor Boya, respecte però no pas «apreci», perquè... (*veus de fons*) –«apreci» en el sentit profund de la paraula, que és «estima» en aquest punt–, perquè en aquest punt, senyor Fabregat, ha fet una mica de joc de mans.

Aquesta cambra, solemnement, va aprovar el que se'n va dir «l'informe Roca» i seria pròpiament «l'informe Duran», estudiar a fons l'organització territorial de Catalunya i ho van fer a partir d'una voluntat de respectar com a tema a tenir en compte el que una sèrie de gent nomenada de forma plural pogués estudiar sobre l'organització territorial de Catalunya, amb el compromís de fer un treball a fons i unes conclusions clares, i amb un compromís, que ningú de vostès ha citat, i és que cap Grup Parlamentari presentaria al Ple del Parlament iniciatives legislatives sobre organització territorial mentre estigués en marxa la Ponència. I a la llista que té la Junta de Portaveus, a cadascú en les seves reunions, d'iniciatives a dur al Ple, hi ha un reguitzell, de tots els grups, de proposicions sobre temes d'organització territorial que estan aparcades perquè tots –ara ja no tots– respectem el compromís que mentre existeixi la ponència no anem a fer iniciativa legislativa. I això s'ha d'explicar, també, a l'Aran i a Arties.

Jo voldria entrar a fons en el tema perquè no quedés excusat el tema i, en aquest cas sí que s'usa el tema, per tant valdria la pena fer excuses. No queda excusat purament i simplement per una raó de procediment.

Primer, el Grup Parlamentari que jo represento és contrari a la segregació de municipis. Categòricament, ho dic intentant junyir risc i passió. El risc d'atenir-se a un tema que sembla que no ens arribi a ningú de nosaltres, que és una barbaritat que a Catalunya hi hagi el microcosmos municipal actual. És una barbaritat. I amb la passió de posar-hi tot l'afany parlamentari perquè sense forçar ningú anem a solucionar aquest tema.

Nosaltres voldríem que es respectés a fons tota la representativitat de qualsevol dels nuclis existents a Catalunya en l'elecció d'aquells que democràticament –o aquelles– fossin designats, però que els anéssim impulsant perquè en lliures voluntats s'anessin concertant, coordinant, si cal fusionant, en un sol objectiu, per donar el millor servei als ciutadans i ciutadanes. I aquest premissa que en passadissos tothom sembla que accepta, fa por: és la part del risc. Fa por perquè perdrem aquell localisme, aquella votació, aquell seguiment. I això no és seriós. Això és una certa renúncia a la responsabilitat que tenim com a representants de tota la societat catalana per ordenar de la millor forma el nostre país.

No apello a la Llei 98, a la Llei del 98 dels dos mil habitants, segurament és una llei bastant errònia. És difícil posar una categoria de nombre d'habitants en aquest tema. Apello purament i simplement a un sentit profund de responsabilitat. Torno a dir: de respectar la representativitat, però d'impulsar la fusió de serveis.

I el segon tema de fons és l'Aran. I sobre l'Aran..., perdoni senyor Boya, segurament..., no, segur: de forma molt més ignorant –o jo en una forma molt ignorant, vostè no–, m'atreveixo a dir que és una zona que tots i totes tractem amb enorme consideració. Jo l'he escoltat molt atentament en el seu parlament. Crec que l'he entès. I ha d'entendre que nosaltres reclamem tan dret com qui més de sensibilitzar-nos i d'atendre amb mínim detall qualsevol qüestió que vingui de l'Aran. I aquí som al Parlament de Catalunya. Autogovern per a l'Aran: tot, el que calgui, dins del qual hi haurà contrast d'interessos. S'han fet circular motivacions abans d'aquesta discussió sobre si uns representaven una cosa o una altra, sobre si uns eren l'especulació i els altres... Dissortadament, a totes les comarques de Catalunya i especialment a les més riques, com l'Aran o la Cerdanya, hi ha especuladors i gent que està agredint el territori i el Parlament de Catalunya potser encara no ha fet prou i el Govern encara menys per evitar aquestes qüestions, però ara estem parlant d'un marc de definició territorial dins del qual poden col·lidir, democràticament, tots els interessos.

Nosaltres prenem el compromís que va prendre al seu dia..., en aquest punt semblava enyorat diputat Roc Fuentes, que és que això es tracti a fons en ponència. Ens creiem la ponència. No volem anar a pentinar gats a la ponència d'ordenació territorial. Ens creiem que té una feina a fer i no voldríem acabar essent els únics que ens la creiem. Però ens la criem en tots els seus nivells: també en els municipis. No començant la casa per la teulada parlant només que de vegueries, perquè la base d'organització territorial i la pressió ciutadana està en els municipis.

Ens queda una ponència i creiem que aquest és un tema propi, no pas a portar pres en consideració aquí, sinó a tractar, evidentment, amb una brevetat de temps, i aquesta ponència està constituïda, en el si de la mateixa.

Jo els faig una proposta afegida. No fem més jocs de mans amb els resultats electorals, perquè no, perquè podíem sumar, per exemple, del cens exclusiu d'Arties, podíem sumar quants vots tenia el Partit Reformista i quants en tenia el Partit Socialista - Unitat d'Aran que propugnaven també, en certa forma, que la segregació hi aniria amb unes xifres una mica més igualades. Per tant, deixem-nos ara de jocs de mans. Fem una cosa molt senzilla que també sembla que fa por aquí: per què no organitzem una consulta popular al mateix terme d'Arties?, per què no donem la veu a qui ha de tenir la veu? Directíssimament, i legalment és possible això. El nostre Grup Parlamentari proposa que tots subscriuim el mecanisme corresponent perquè s'arribi a aquesta consulta. Seria la forma més transparent i més democràtica de tractar el tema.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Primer de tot manifestar un cert astorament de com s'està produint aquest debat, perquè, primer de tot, considerar que creiem que no s'hauria de portar a aquest Ple del Parlament havent-hi una ponència com la que hi ha que es va aprovar per unanimitat, la Ponència d'organització territorial. No vull dir amb això que vulgui menysvalorar aquest tema ni que tingui una certa importància la consideració de la creació d'un nou municipi, en aquest cas d'Arties e Garòs, segregat de Naut Aran, i per tant, el nostre també respecte a les persones que han vingut a aquest Ple, d'Aran, perquè creiem que per ells és un tema de força importància i creiem que aquest Parlament també l'hauria de prendre en consideració, però, segurament, ens hem equivocat en les formes.

Però aquí hi ha hagut molts errors. S'ha parlat que va haver-hi a l'anterior legislatura un debat de característiques similars i es van prendre uns acords per crear una ponència conjunta. Em sembla que ho ha dit abans el senyor Fabregat: han passat vint-i-un mesos i no s'ha fet res. Per tant, aquí hi ha hagut un incompliment per part del Grup de Convergència i Unió i, en concret, per part del Govern, que ha anat deixant morir un tema que s'havia acordat per part del Parlament des de l'any 99. I per tant, jo crec que hi ha hagut un acte d'irresponsabilitat.

Però al mateix temps també voldria considerar que no és prou responsable portar, per part del Grup Popular i per part del Grup Socialista, un tema d'aquestes característiques al Ple, perquè té uns certs riscos i em sembla que també abans s'han apuntat. Té els riscos que..., evidentment que la Val d'Aran té una especificitat, que hi ha tot el tema de les circumscripcions electorals dels terçons, però podríem obrir un procés en què altres municipis o altres possibles municipis, altres pobles, poguessin portar un procés de segregació, que es pogués discutir en aquest Ple del Parlament. I crec que donaríem una imatge deplorable i negativa de les funcions que ha de tenir aquest Parlament. I, per tant, aquests debats s'haurien de portar amb uns altres mitjans i en uns altres llocs, com podria ser i hauria de ser aquesta Ponència que vam crear conjuntament.

Per tant, crec que hi ha hagut actuacions desafortunades per part de diferents grups que s'han manifestat en un sentit o en un altre. I nosaltres crec que continuarem una mica en la mateixa línia que ens vam manifestar quan va haver-hi aquest debat, l'any 99, en què..., evidentment, és una qüestió la creació del municipi d'Arties e Garòs que podríem tenir en consideració. Evidentment que caldria portar un debat amb més calma i amb més reflexió, però que la manera de debatre-ho, la possible creació d'aquest municipi, hauria de ser a través d'una ponència. I crec que ara es donen les millors circumstàncies amb la creació de la Ponència d'organització territorial. Una ponència que s'ha de dir que al ritme que va no té gaire futur. No té gaire futur

i no serem nosaltres qui posi pals a les rodes, però a les alçades que estem, francament, no hem arribat encara a gaires conclusions, malgrat que va haver-hi un acord, un document, el que vam signar tots els grups parlamentaris, però a hores d'ara, amb el temps que portem, havent-hi hagut com hi ha hagut moltes compareixences que, evidentment, eren importants..., però el ritme de treball, diguem, que no ha sigut trepidant.

Per tant, creiem que..., i més ara amb l'última reunió de la Ponència, crec que va ser important. Per primera vegada vam establir un calendari de treball i començar per l'àmbit estrictament municipal. Seria un bon moment per discutir en l'àmbit d'aquesta Ponència, doncs, casos com el d'Arties e Garòs, amb l'especificitat evidentment que comporta com a municipi d'Aran. Però com hem dit, al mateix temps creiem que també hi ha hagut una negligència per part del Govern de la Generalitat, en aquest tema, que cal recordar, també, que des de l'any 82 es van començar els tràmits de segregació, també els anys 90 i 91, en el qual aquest procés de segregació, que va ser impulsat pel municipi de Naut Aran, va ser amb l'acord de tots els grups polítics, fins i tot Convergència i Unió. I que ens trobem ara l'any 2001, en el qual no s'ha produït cap avenç en aquest sentit.

Creiem, també, que aquestes propostes van, per una banda, perquè jo crec que el tema és força complex i poden haver-hi arguments tant a favor com en contra..., però sí que l'esperit de l'informe de la comissió d'experts, tot i que, evidentment, nosaltres mai hem compartit el que serien les fusions obligatòries, sí que va en la línia de promoure les fusions voluntàries. Per tant, una de les funcions que té aquesta ponència d'organització territorial és buscar aquells mecanismes legals que possibilitin, que incentivin, la creació de nous municipis a partir de la voluntarietat, però, sobretot, remarcant el que és important, que és que no es qüestionin la identitat dels municipis, fins i tot la seva pròpia estructura política, sinó que al que hem d'anar és, sobretot, a facilitar, mancomunar i crear consorcis per tal de millorar els serveis al conjunt de la ciutadania.

Evidentment que el cas d'Aran té una especificitat, que Arties, a Garòs, és un terçó, per tant és una circumscripció electoral reconeguda per la llei de 1990, la Llei d'Aran, i, per tant, també dóna una altra visió, un element més de complexitat, per al tema.

Nosaltres creiem que, per tant, com a conclusió d'aquest debat, que no ha estat responsable la presentació d'aquestes dues proposicions de llei, que no ha estat responsable tampoc l'actitud del Govern havent anat dilatant des de l'any 99 aquest tema i que el millor i el més responsable seria que fos debatut amb la tranquil·litat i la reflexió necessària, en un temps que poguéssim dur aquest debat amb la màxima celeritat al si de la ponència. Per tant, el nostre Grup Parlamentari optarà per l'abstenció, perquè creiem que no s'han fet bé les coses per part del Govern ni tampoc per part dels grups proposants en aquestes dues proposicions de llei.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Fet el debat, passem ja a la votació... Demana la paraula?

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Per dues qüestions: una primera per contradiccions en el que ha dit el senyor Gavín i una segona per lliurar un document a la Mesa.

El president

Ah! A veure, per a la primera li he d'advertir que s'ha de fer immediatament després de sentir-se, diguem-ne, interpellat. Per a la segona, doncs, lògicament, la Mesa està oberta a qualsevol aportació de document. Amb tot, sí que li donaré, doncs, un minut perquè digui el que hagi de dir al més aviat possible.

El Sr. Boya i Alós

D'acord, gràcies senyor president. No, dir-li en aquest cas, al senyor Gavín, que tenim gent del territori que coneix perfectament la qüestió a fons. Simplement, alguna cosa devia voler dir la voluntat de segregació del poble d'Arties i Garòs quan tots els partits que en aquest moment tenen representació en aquesta cambra ho hem portat reiteradament als programes electorals davant de cada elecció. I, en segon lloc, senyor president, nosaltres manifestem la voluntat de la presa en consideració i que aquesta Proposició de llei vagi a la Ponència d'Organització Territorial, i, per això, lliurem aquest document a la Mesa per tal que sigui pres en consideració.

(Remor de veus.)

El president

Molt bé, senyor Fabregat, també un minut.

El Sr. Fabregat i Vidal

Sí, gràcies, senyor president. No per contradiccions, sinó pel document que ara hi ha fet referència l'illustre diputat senyor Boya. És una signatura del Grup Parlamentari Socialista i del Grup Parlamentari Popular pel que fa referència que aquestes preses en consideració siguin trameses a la Ponència d'Ordenació Territorial i que es pugui lliurar, després, en el proper període de sessions per a la seva votació; en tot cas, del que emani de la mateixa Ponència.

Gràcies.

(Remor de veus.)

El president

Molt bé. Posem, per tant, a votació, separadament... *(veus de fons)*, conjuntament...?, les dues preses en consideració sobre la creació del municipi d'Arties e Garòs.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 59 vots a favor, 56 en contra i 16 abstencions.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta que s'adreça al president de la Generalitat, la formula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si considera garantida la governabilitat en aquest període de sessions (tram. 317-00307/06)

Té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, considera garantida la governabilitat en aquest període de sessions?

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Quan no es té majoria absoluta, mai no està del tot garantida, la governabilitat, no? Però de tota manera el que li vull dir és que en aquest moment, i durant aquests últims dos anys, sent molt important, aquesta preocupació, no ha estat la preocupació central. Perquè, és clar, quan no es té majoria absoluta, el que ha de preocupar sobretot és poder aplicar el programa –que potser és una altra manera de dir-ho, però és prou diferent, també, no?–, i, sobretot, la preocupació gran és mirar d'evitar que t'obliguin a prendre decisions que no solament no apliquen el teu programa, sinó que hi van en contra. I evidentment en aquest cas nosaltres hauríem de reaccionar negativament. I dependria naturalment de quin fos el cas, el que hagués de ser la nostra..., segons quin fos el cas, hauria de ser la nostra reacció, també.

Bé, fins ara aquesta governabilitat s'ha aconseguit, i, a més, jo crec que amb un bon resultat, amb un bon ba-

lanç. Bé, moltes vegades aquesta governabilitat, o aquest tirar endavant, l'hem fet amb el suport de vostès, com vostè sap prou bé. I jo algunes vegades he dit, amb tota rotunditat, quan se'ns parla d'això, i, escolti, fins i tot –vaig dir una vegada– una criatura sap que hi ha coses que nosaltres les hem de pactar amb el Partit Popular. De vegades les hem de pactar per coincidència, perquè realment hi estem d'acord; de vegades potser no hi ha tant acord però hi ha el que en podríem dir «una mútua conveniència»; això, doncs, tot això, passa de vegades. I després hi ha coses que no les podem pactar amb vostès. I durant aquests dos anys també ha passat; avui ha passat, no?; avui, més d'una vegada, vostès han votat contra nosaltres, nosaltres contra vostès: en la Llei de meteorologia. En les qüestions més pròpiament estatutàries, i, diguem-ne, en altres qüestions de vegades de tipus identitari, vostès i nosaltres no anem d'acord. I l'hem votat, concretament, amb Esquerra Republicana.

Ara bé, el que li vull dir és que tot això que li estic dient no és un tema que es pugui plantejar, quan el plantejgem, en un terme de línies divisòries. Aquí alguna vegada s'ha dit que hi havia línies divisòries. Nosaltres no acceptem aquest plantejament, no anem per aquest camí –divisòries per aquí, divisòries per allà, per més enllà...–, no; són línies que porten a una certa exclusió i tota la política de Convergència i Unió –no en aquest Parlament, sinó a Catalunya– durant aquests últims anys ha estat orientada, més que cap a altra cosa, cap a mantenir la cohesió i la convivència dintre del país. I, per tant, en aquest Parlament sí que volem subratllar que tots els que hi som tenim legitimitat democràtica i que no hi pot haver, per tant, condicionaments d'altra mena que portin a cap mena d'exclusió.

Per tant, nosaltres podem pactar amb tothom i amb tothom podem mirar d'assegurar la governabilitat... (*Se sent el senyal que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

I ho podem fer, evidentment, sense cap mena d'escarafalls, sempre que... Perdó?

El president

Se li ha acabat el temps. Moltes gràcies.

Té la paraula l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. La veritat és que és un plaer tornar-lo a escoltar novament en aquesta cambra. En qualsevol cas, senyor president, avui, amb aquesta sessió plenària, s'inicia un nou període de sessions, formalment, més enllà del debat de política general i després de la Moció de censura, i és evident que es perfilen noves i legítimes estratègies per part dels diferents grups parlamentaris en aquest nou curs.

L'esquerra –i probablement al llarg d'aquesta sessió de control ho tornarem a comprovar– intentarà traslladar al Govern de la Generalitat i a vostè mateix que molt sovint es veu obligat a votar lleis al Congrés dels Diputats, com la Llei d'universitats, per exemple, per una presumpta supeditació del seu grup polític, del Govern de la Generalitat de Catalunya, al Partit Popular. I vostè i jo sabem que això no és veritat. Potser d'aquí a uns dies vostès hauran d'aclarir definitivament de quina forma vostès volen tenir garantida aquesta governabilitat.

Hem escoltat, al llarg dels últims dies, com destacats membres del Govern de la Generalitat fins i tot han arribat a afirmar que podia, el Govern de Catalunya, governar sol, sense cap tipus de diàleg i sense cap tipus d'acord. Jo crec que vostè i jo sabem que això tampoc és cert. Avui s'ha demostrat, fins i tot, aquest matí, que aquesta actitud o aquesta predisposició a governar Catalunya sense cap tipus de diàleg o d'acords amb altres formacions polítiques no és factible i, per tant, no garanteix la governabilitat. Vostès, legítimament, poden arribar a acords transversals, acords alternatius, acords estables, amb alguna formació política, però el que és evident és que vostès no poden governar sols, no poden tirar endavant la seva tasca de govern. I això significa que haurem de fer realitat, més que mai, a partir d'aquest nou període de sessions, que Catalunya pot ser governada des d'una coalició política però necessita, requereix complicitats polítiques per tenir garantida aquesta estabilitat.

I en aquest sentit, si vostè no vol acords estables amb algun grup parlamentari concret d'aquesta cambra, és evident que tampoc li podrà demanar coincidències plenes. Jo puc compartir amb vostè que l'estabilitat no és un bé suprem, però també vostè haurà de compartir amb mi que sense estabilitat no es governa i que no es pot garantir la governabilitat si evidentment no hi ha un tracte de respecte i de reconeixement de les aportacions d'aquells de què vostè espera que li donin suport en aquelles decisions substancials del Govern de la Generalitat.

Ara, a partir d'aquesta sessió, i en aquest inici ja real d'aquest període de sessions, vostè tindrà la paraula, vostè tindrà la decisió, i en certa manera vostè haurà de marcar... *(Se sent el senyal que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...el punt d'inflexió.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

Fins que no arribi aquest moment, aquest Grup marcarà la seva pròpia estratègia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la incidència a Catalunya i a les universitats catalanes del Projecte de Llei orgànica d'universitats (tram. 317-00309/06)

La següent pregunta, la formula –al president de la Generalitat– l'il·lustre diputat senyor Joan Boada i Masoliver, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, quina és la seva opinió sobre el Projecte de Llei orgànica d'universitats aprovat pel Congrés i quines conseqüències tindrà sobre l'autogovern i el sistema universitari, segons vostè?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, és una llei que, per a la universitat, té coses positives i en té de negatives. I concretament la més negativa des del nostre punt de vista és la introducció de l'habilitació. Contra aquest punt concret, Convergència i Unió, en el debat recent, va votar en contra; ja ha dit –i ho repeteix ara– que quan les circumstàncies ho permetin demanarà la supressió o donarà suport a qualsevol petició que es faci perquè se suprimeixi.

Ara bé, a part d'això, entenem que hi ha una sèrie de coses en les quals millora l'antiga..., la llei anterior; potser en alguna altra..., vaja, en una altra concretament, que és aquesta de l'habilitació, no. I en tot cas el que sí que és cert és que és molt millor –molt millor– la Llei tal com surt ara que no pas com s'hauria aprovat, amb tota seguretat, si no haguéssim aconseguit introduir una sèrie d'esmenes.

El president

Moltes gràcies, president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, vull recordar-li que varen votar globalment a favor d'aquesta Llei, i, si encara no fa tres dies i ara ja en demanen la supressió, estem arreglats.

De totes maneres hi ha alguna qüestió que deu fallar: resulta que tota la comunitat universitària hi està en contra –professors, alumnes, personal de l'administració seva...– i tots els rectors de les universitats catalanes hi estan en contra, també de les espanyoles, perquè

atempta contra un bé tan preuat per la universitat com és la seva autonomia; avui ja ho ha demostrat l'aturada i la concentració que s'ha fet de tota la comunitat universitària.

Senyor Pujol, senyor Mas-Colell, si tothom hi està en contra, no estaran vostès equivocats?, pregunto; potser no, no?

I en tot cas a partir d'aquí comencen una campanya de confusió, que ja va començar amb la roda de premsa del portaveu de Convergència i Unió al Congrés al Palau de la Generalitat –confusió clara entre el partit i la institució–, i en aquesta roda de premsa el senyor Trias va dir que havien aconseguit que la Llei no fos un «xurro». És veritat: l'han catalanitzat; ara és un bunyol enverinat per a les universitats.

I el conseller Mas-Colell va dir que la Llei tenia algun element exòtic. És veritat: jo penso que l'exòtic és un conseller d'Universitats que està en contra de tota la comunitat universitària.

I les raons de la votació són variades, no? Jo crec... Vostès deien: «Ara farem una llei universitària pròpia.» Home!, des de l'anterior Llei, des del 1983, es podia fer una llei, elaborar una llei catalana –aquest Parlament, fins i tot, els ho ha exigint i vostès ho varen rebutjar–, i ara s'apunten com un dels èxits fer una llei, quan des del 1983 en podrien haver fet una.

Diuen també important el traspàs de les beques. Doncs, el traspàs es podria haver fet des de fa molts anys i encara està en la llista de traspassos. Això sí: la privada, l'han defensat d'una manera clara; han defensat l'Església catòlica... Els vull recordar que les universitats de l'Església catòlica fundades abans del concordat del 1997 no estaran sotmeses a aquesta Llei. Genial!

I, a més a més, se'ls ha explicat la possible inconstitucionalitat de molts articles segons l'informe de tres catedràtics encarregats pels rectors de les universitats catalanes. Els han explicat que la Llei manté un vici de legislació posterior molt reglamentista que deixa poques esclertes a una legislació posterior aquí a Catalunya. A més a més, qui es creu que ho facin buscant el consens de les universitats si no ho han fet fins ara? Nosaltres ja els avisem que donarem suport a un recurs d'inconstitucionalitat.

Senyor Pujol, des del nostre punt de vista no governa, vostè, per Catalunya, sinó per interessos partidistes, per interessos de Convergència i Unió, només per mantenir-se en el poder. I per això depenen del Partit Popular. És un discurs carregat d'hipocresia: perquè és més important la meteorologia que les universitats –com ens deia ara fa poca estona–, que en un pacten amb uns i en l'altres amb un altre? Només per mantenir-se –exclusivament– al poder.

I aquesta actitud de mantenir-se en el poder a qualsevol preu hipoteca el país. Ja han fet una hipoteca territorial amb el Pla hidrològic... *(Se sent el senyal que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Boada i Masoliver

...i ara també una hipoteca amb l'autonomia universitària.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció del president de la Generalitat.)

...i si li dic que no sé si tota la comunitat universitat hi està en contra? Entre altres coses perquè aquesta experiència ja l'he feta, sap? L'any 1983, calcat exactament, el que va ser tot el procediment: les presses –presentada l'1 de juny i aprovada el 2 d'agost de l'any 1983–, les esmenes que hi vam introduir, la mateixa crítica, exactament la mateixa crítica, i després s'ha vist clar que alguna de les coses que hi vam introduir el 83 eren prou bones.

Bé, diu: «Vostès s'apunten èxits.» Sí, que ens n'apuntem. Nosaltres; vostè no se'n pot apuntar –nosaltres sí. Li'n diré un per nosaltres importantíssim: poder arribar fins a un 49% de professors contractats. Això ho hem defensat sempre. Ho vàrem defensar el 1983 sense èxit. Ho recollíem del que era la tradició de la política universitària dels anys trenta i fins i tot dels congressos universitaris catalans de tota la primera meitat del segle xx. A això, se li va voler donar importància perquè es considerava i considerem..., i ho diem amb molta satisfacció i amb molta convicció, i convençuts que, enfront d'això, el que hi ha més aviat és la defensa d'una universitat més esclerosada.

Això, els professors contractats, 49% de professors contractats, és la manera de combatre l'excés de funcionarització de la universitat, d'endogàmia de la universitat, de manca de dinamisme i de manca de mentalitat competitiva de la universitat. I creiem que això, que és un èxit que ens apuntem nosaltres, i no només... I que consti que, això, ho vam negociar amb el PP. En el primer text del PP no hi era, això; després vam aconseguir que s'hi introduís, fins i tot abans de presentar esmenes. N'estem contents. I ho defensarem on sigui, com un signe que hem aconseguit introduir un element importantíssim de modernització de la universitat enfront de plantejaments realment molt més immobilistes.

Ara, hi han més coses. Per exemple: home, hem eliminat el buit que hi havia a l'LLU i els riscos que comportava el primer text del PP... *(Se sent el senyal que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...respecte, per exemple, a la Universitat Oberta de Catalunya.

El president

...se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Perdoni.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els temes que ocupen la seva agenda política (tram. 317-00312/06)

La següent pregunta, la formula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Joaquim Nadal. Té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Si es mira els cinquanta diputats i diputades del nostre Grup, senyor president, criatures criatures no som, i, en canvi, el nostre Grup no sap ben bé qui respon pel Govern: qui respon respon físicament i qui n'és el responsable. Per això volem saber què fa el president, què coordina, què dirigeix, en què ocupa el seu temps, quines són les seves prioritats i preocupacions en l'agenda política?

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president de la Generalitat

Suposo que tot no cal que li ho expliqui? (*Rialles en un sector de l'hemicicle.*) Bé, escolti'm: vejam, jo segueixo sent president, tinc la responsabilitat de ser president de la Generalitat, que és una responsabilitat que no traspasso, entre d'altres coses perquè no la puc traspassar, però a més no la vull traspassar. Sí que és cert que, d'acord amb el que són les normes i la llei, la Llei del Parlament, la Llei del President i del Parlament, etcètera, doncs, nosaltres tenim, el Govern té i jo tinc ara un conseller en cap que ajuda a donar impuls a l'obra de Govern d'una manera molt positiva, ja es va veure, d'una manera molt positiva i amb una gran competència, precisament, en el debat de la Moció de censura això es va veure prou clar, que, a més, per altra banda, es va fer, naturalment, d'acord, absolutament d'acord amb el que és el Reglament del Parlament.

Bé, i aleshores, el que li puc dir és que jo que puc comparar els diferents períodes de govern de la Generalitat, li puc dir que, contra el que diu el seu Grup Parlamentari, aquest últim any, aquest any que vostès en diuen l'any Mas, ha estat, des del punt de vista del rendiment, de l'eficàcia del Govern, molt bo, en bona part per la presència d'aquest conseller en cap, com els vaig explicar en un debat molt llarg, que em va semblar que a vostès no els interessava gaire, però allà si que vaig explicar tot el que era obra de Govern, precisament,

durant aquest any. En fi, no sé si això és suficient. Si després li puc ampliar la resposta sense anar –diguem– amb massa intimitats, ja l'hi explicaré.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Si, senyor president. Que vostè fa moltes coses, ja ho sabem, però mentre vostè viatja i mentre vostè inaugura i mentre vostè es reuneix i mentre vostè dina o sopa, qui s'ocupa del vol Barcelona - Nova York, i qui se n'ocupava abans que es suprimís? Ara diuen que se'n preocupen, però abans què feien? Qui es mou per evitar els retards en l'ampliació del Prat? Qui pren mesures davant el creixement de l'atur per setè mes consecutiu en relació amb el mateix mes de l'any anterior? Qui s'ocupa de les crítiques que suscita l'actual model de desenvolupament i que vostès han negat sistemàticament per catastrofistes? Qui mou i qui promou la pluralitat econòmica d'Espanya que proclama i reclama el Cercle d'Economia? Com reduiran el retard acumulat i la reducció del nostre pes en el conjunt de l'economia espanyola? Què fan per reforçar el volum de les inversions i la millora de les infraestructures a Catalunya? Com és que ningú reacciona davant la pèrdua de pes i l'alentiment dels ritmes dels sectors de la cultura i del lleure? Qui lidera el recolzament de l'esperit emprenedor? Qui impulsa la recuperació de la iniciativa? Qui es compromet a relançar la moral col·lectiva del nostre país? Senyor president, vostè, de Biarritz a Formentor, i Mas a la llotja del Bernabeu. Qui governa Catalunya? Qui respon pel Govern?

Gràcies, senyor president.

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Pel Govern respon, de vegades jo, de vegades el conseller en cap, de vegades un altre conseller.

Qui s'ocupa de totes aquestes coses que diu? Doncs, el Govern, a través de qui sigui. Qui s'ocupa de tancar els pressupostos? S'ocupa de tancar els pressupostos el conseller Mas, el conseller Homs, jo mateix, tots els consellers en el que els correspon. Qui s'ocupa, avui mateix, encara, de parlar amb gent del món financer per veure com podem assegurar el finançament del Segarra-Garrigues o bé de la línia 9 del metro? Doncs, bé, perdoni –perdoni–, nosaltres. Jo, el conseller Mas, el conseller Homs, el conseller Macias, el qui sigui. En tot cas, estigui ben segur que això no està gens desatès. Qui s'ocupa d'això que en diem ara la Casa d'Àsia –per cert, potser els va passar desapercebut, però ja vaig anunciar que es faria en el debat de política general? Qui se n'ocupa de parlar amb en Nadal –Nadal, vull dir el secretari d'Estat d'Afers Estrangers– o amb en Piqué? Qui se n'ocupa? Nosaltres. Jo mateix, en Mas, etcètera.

Naturalment, qui se n'ocupa d'això? Evidentment, no vostès. Ens n'ocupem nosaltres. Qui s'ocupa, per exemple, del tema d'immigració? Qui ha estat discutint aquest últims dies si són 15, 20 o 30.000 els immigrants que dintre el contingent nosaltres hem de plantejar? Qui se'n va ocupar ahir, per exemple, de poder saber més exactament com funciona el tema, el fracàs –pel que sembla, i seria molt lamentable que fos així– de la política d'immigració a França i d'integració amb el senyor Ben Jelloun? El senyor Mas i jo.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Bé, tota aquesta és la cosa que estem fent, la política que estem practicant, i la practica el Govern a través de les persones que en cada cas...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Perdó!

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la política del Govern pel que fa a construccions escolars (tram. 317-00316/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat, el senyor Ramon Camp, en nom de Convergència i Unió, al president de la Generalitat.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Fa just un mes estàvem en aquesta sala desenvolupant el debat de política general, un debat en què el Govern va poder explicar de forma extensa quina havia estat la seva obra de Govern durant l'any anterior, i també les previsions de l'any a venir. Allà tots els grups parlamentaris van poder plantejar el que van voler; van poder debatre el que van suggerir al Govern, i concretament el president de la Generalitat, durant sis llargues hores, va atendre els diversos grups parlamentaris. Bé, aquells grups que van voler realment debatre; hi ha altres grups que van dir que no, que el seu era un altre debat, i, en aquest sentit van deixar d'aprofitar una ocasió que era la que estava estipulada com a tal.

El que és evident és que en aquell debat de política general el Govern va tocar molts temes, i un d'ells va ser el de la societat del coneixement, i dins la societat del coneixement va parlar concretament d'educació, i nosaltres volem fer una pregunta d'autèntica incidència social, no una pregunta d'aquelles que podríem dir-ne de consum propi partidista, sinó una pregunta d'autèntica incidència social. No com altres preguntes que fan

altres grups, com hem pogut veure no fa gaire. (*Remor de veus.*)

L'educació ha estat, per tant, una prioritat del Govern, i això no només pels continguts educatius, sinó també per l'obra constructiva. Volem saber com ha anat evolucionant tota l'obra constructiva del Govern quant a dotar l'ensenyament d'uns edificis en condicions per poder aplicar l'ESO en el seu conjunt, i també veure el seguiment del pla de xoc que el Govern va comunicar en el debat de política general que estava desenvolupant. És aquesta la pregunta que formulem al Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, mirin, de fet, des de sempre hi ha hagut una acció molt preferent del Govern de la Generalitat pel tema de l'ensenyament, i concretament, en aquest cas, de les construccions escolars. Només cal que repassin revistes d'arquitectura de tot el món –de tot el món– per veure quina és la valoració que fan de la nostra arquitectura escolar. I en onze anys, concretament, entre centres nous i grans ampliacions s'han fet 618 obres. Onze anys vol dir 572 setmanes; vol dir més d'una per setmana, amb una inversió de 199.000 milions de pesetes. I ara porta el mateix ritme; ara portem el mateix ritme: l'any 2001 s'hauran fet 24 noves edificacions i 21 d'ampliadures, són 45, gairebé també una per setmana.

I això ho hem de seguir fent, perquè l'aplicació de la LOGSE, sobretot d'una manera tan rigorosa com la fem nosaltres, que obliga de fet a fer per cada generació quatre classes més, la dels dotze als catorze, que han de passar de la primària a la secundària dos anys abans, i la dels catorze als setze perquè s'allarga l'escolaritat dels catorze als setze, això, realment, obliga a un esforç immens que impedeix, que fa impossible resoldre immediatament, encara que de mica en mica hi anirem posant el peu al coll, el tema dels mòduls prefabricats. Tema que, atenció: mòduls prefabricats, n'hi ha a tot Europa. L'altre dia, inaugurant una d'aquestes que el senyor Nadal... –no, sí, veig que els fa gràcia, però és així–, a Torroella, perquè, és clar, només s'inaugura el que s'ha fet. Allò virtual i allò que és a l'ombra i no s'inaugura –allò que és a l'ombra no s'inaugura, no? I aleshores vaig estar allà, i un d'aquells que viu a l'Estartit, un alemany, diu: «Escolti, què passa? A Alemanya» –perdoni– «a Alemanya, concretament, en tenim una pila, de mòduls prefabricats.» Perquè, és clar, és el resultat, en el nostre cas, de la LOGSE, i a més en el nostre cas i a Alemanya, de la mobilitat de la gent. I això fa que s'hagi de fer ara aquest pla de xoc, que farem 32 centres durant els propers dos anys, amb 13.400 milions d'inversió.

Però, a més, els diré una cosa que ja sé que... Mirin, l'any 2001 les obres finalitzades són les següents: en primari, tres a Barcelona, una a Blanes, una a Camarles, Canet de Mar, Cànoves i Samalús, Castellar del

Vallès, els Pallaresos, Guardiola de Berguedà, Matadepera, Mollerussa, Piera, Pineda de Mar, Polinyà, Premià de Dalt, Roquetes, Sabadell, Sant Andreu de la Barca, Sant Fruitós de Bages, Sant Quirze del Vallès, Santa Coloma de Gramenet, Santa Margarida i els Monjos, Torroella de Montgrí –la de l'altre dia– i, pel que fa a primer ensenyament, a CEIP, a Alcarràs, Amposta, cinc a Barcelona, Corbera de Llobregat...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els efectes del nou marc legal estatal en el sistema universitari català (tram. 317-00318/06)

La següent pregunta adreçada al president de la Generalitat la formula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Quines són, segons el seu criteri, senyor president, les conseqüències de la normativa universitària estatal sobre el sistema universitari nacional?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, jo crec que poden ser bones. Ja he dit abans que aquesta és una llei que té aspectes positius i aspectes no tan positius, i un dels que nosaltres considerem no positiu.... Però, de tota manera, de cara al que nosaltres sempre hem volgut, que és a veure si podíem fer una carrera acadèmica que fos desvinculada, més desvinculada de la funció pública, i això ha estat un objectiu que sempre ha tingut el catalanisme polític. El Congrés Universitari em sembla que és del 1903, i el Consell Universitari que no sé si és del 1919 o 20 –és igual, per al cas– i, sobretot, la gran reivindicació de la Universitat Autònoma, de la cèlebre i enyorada Universitat Autònoma, amb professors contractats. Això deien aquella gent, els Xiraus i tota la gent d'aquella època, això és el que ens permetrà amb el temps arribar a tenir una universitat realment de nivell europeu. Això i altres coses són les que..., però sobretot aquesta és la que esperem que amb el temps ens pugui donar un aixecament important del nostre nivell.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Aquesta Llei d'universitats del Partit Popular i de Convergència i Unió és, al nos-

tre entendre, senyor president, una llei centralista, uniformista, que va contra l'autonomia, contra les universitats i contra Catalunya. No té res a veure, doncs, amb això que deia vostè ara, amb aquella noció del catalanisme polític, d'universitat autònoma, científica, democràtica i catalana.

Amb el retorn al sistema d'habilitacions entrem en el túnel del temps amb tuf de naftalina rànica. Per exemple, si s'hagués aplicat aquest sistema als Estats Units, un economista tan brillant com el senyor Mas-Colell hauria arribat tan lluny com ha arribat? Aquesta Llei té un procediment estrambòtic d'elecció del rector. Amb aquesta Llei es perd capacitat per establir els procediments d'admissió d'estudiants. Madrid recupera competències d'universitats i de la Generalitat; reglamenta l'esport universitari; reforça l'alta inspecció; no resol el finançament; complica la relació entre docència i recerca, i no diu res de res, de res, de res, de la diversitat lingüística existent a l'Estat espanyol. És una llei carca i centralista, a prop de la Moncloa i lluny d'Europa. I la desfuncionarització es compta pel 51% i no pel 49.

Com poden dir que sí a una llei així? Què farem aquí amb la nostra llei? Farem la mida de les pissarres i la composició del guix? Per què només volen fer contents el PP i votant el Pla hidrològic es posen contra la gent de les terres de l'Ebre? Per què prefereixen fer contents el PP i es posen contra tots els rectors d'universitat, claustres, sindicats, consells socials i els seus presidents, com el mateix senyor Miquel Roca Junyent? Quina serà la pròxima, senyor president? A qui més tocarà el rebre a Catalunya quan vostès es posin a les ordres del PP? El president Aznar ha començat la reconquesta espanyolista i carca de l'Estat, i vostès sembla que són els únics que no se n'adonen. Vostès, lamentablement, s'han convertit en els seus escuders.

Amb afecte i amb respecte, senyor president: vostè i molts dels seus –no tots– no són d'eixe món. Doncs, què romanços hi fan en eixe món? Què els passa? Quin problema tenen, senyor president?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, si no fóssim d'eixe món, faríem una cosa: no votariem d'acord amb els interessos del país, sinó amb els nostres interessos electorals. Però com que som d'eixe món, i d'aquest món nostre –ens l'estimem– en volem salvar tot allò que es pugui salvar, i com que no ens trobem en la còmoda posició –còmoda i impotent posició– de moltes oposicions, sinó amb la responsabilitat de Govern, prenem les decisions que prenem, i aguantem els xàfeces que calgui, segurs, per altra banda, que fem un servei al país. Perquè som d'eixe món! (*Aplaudiments.*)

I aleshores, quant a això, li diré que aquest tema dels contractats, que vostè... Escolti, el Mas Colell, entre que és un home de gran qualitat i que, a més, el podríem

contractar, arribaria molt lluny, com ja hi va arribar per aquesta via. Nosaltres ho teníem a zero, aquesta via, a zero, i ara ho tenim al 49%. I això és un canvi importantíssim, molt important, i ho vull subratllar. I en la línia del que havia sigut –ho torno a repetir– la línia del catalanisme polític dintre del món universitari. Tampoc no es valora –sembla– que haguem definitivament salvat la Universitat Oberta de Catalunya; tampoc no es valora –sembla– que haguem realment pogut, finalment... Diuen: «Oh, ho havia d'haver fet abans!» Escolti, si són tan macos, vostès, el que ho havien de fer abans, per què no ho feien? Que, a més, alguns de vostès tenien majoria absoluta durant molt de temps, per traspasar les beques. No, vostè no. (*Remor de veus.*) Bé, vostè no l'ha tinguda mai, és veritat. Però bé, escolti'm... Sí, bé, aquí. A l'època del meu avi. (*Fortes rialles.*) Però bé, escolti, el que deia: totes aquestes coses són prou importants, i encara li'n puc afegir...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...algunes més. Per exemple...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Perdó.

El president

Moltes gràcies. Voldria fer avenint en els senyors diputats que han estat posposades les preguntes números 15, 16, 17 i 18 del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'execució de mesures de protecció dels menors (tram. 310-00204/06)

Passem, per tant, a la pregunta número 6, que la formula al Consell Executiu la il·lustre diputada senyora Marina Geli a l'honorable conseller de Justícia, sobre l'execució de mesures de protecció als menors. Té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, la pregunta jo crec que és molt clara. Fa gairebé un any que estava redactada, però les hem mantingut perquè continuen estant en vigència.

Accepta l'honorable conseller que està en crisi l'execució de mesures de protecció dels menors per part del seu Departament? Que aquest és un tema que vostès no fan bé? Que la Direcció General d'Atenció al Menor no fa la tutela d'aquests menors? Aquesta és la meua pregunta, i a vostè, després, ja li ho explicaré, i vostè sap tan bé com jo que això no ho diu l'oposició, sinó que

ho diu molt altra gent. La pregunta és molt clara: execució de les mesures de protecció als menors, què en pensa honorable conseller?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Justícia (Sr. Josep Delfí Guàrdia i Canela)

Molt honorable president, senyora diputada, si a la paraula «crisi» hi donem el sentit més etimològic, hi estaria d'acord, perquè jo crec que totes les coses que estan vives sempre estan en crisi. No puc acceptar, en canvi, de cap manera, que la nostra actitud en el compliment de les obligacions que ens imposa la llei i la voluntat del poble..., no sigui ajustat el nostre comportament al que allí suposa.

Jo li diria, en una síntesi «apretada», en aquesta primera part, que nosaltres el que procurem fer i estem segurs que, en molts casos, ho aconseguim, és resoldre, d'acord amb el marc normatiu vigent i mitjançant l'organisme competent, la tutela dels menors immigrants que es troben a Catalunya quan se'ns en demostra la situació de desemparament, sens perjudici que prèviament es doni a cada menor atenció immediata, continuada, individualitzada i específica. Això és el que va acordar aquest Parlament en la Resolució 710.6 d'aquesta legislatura i això és el que estem intentant fer, i crec que ho estem duent a terme d'una manera prou satisfactòria.

El president

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Discrepem, honorable conseller, discrepem, però –hi insisteixo– no l'oposició, discrepa el fiscal Mena, que els diu que vostès retarden durant molts mesos l'execució de la protecció. Aquest és un tema molt important. Vostè sap que hi han altres comunitats autònomes de tots els colors polítics que ho fan molt millor que nosaltres. Fan la identificació, la documentació, l'exercici de la tutela. Perquè ens entenguem: fan de pares o de mares. Aquest és el debat: per què retarden vostès l'exercici de la tutela? I aquest és l'element clau que li tornem a preguntar, i ho diu el fiscal Mena, ho diu la Fedai, que vostè sap que és a qui vostès després deleguen la responsabilitat, a la iniciativa privada que té els centres d'acollida, els centres de menors. I li diuen que el denunciaran, conseller, perquè si vostè els obliga a continuar fent un mal tracte institucional, no només pel finançament, sinó pel model..., i ho diuen els ajuntaments de Catalunya, que no podem continuar així, que hem de buscar una solució a un tema complex. Hi estem absolutament d'acord.

És vostè que ha parlat d'immigrants, senyor conseller. Jo no he parlat d'immigrants. Estic parlant de l'exercici de la protecció. Aquest és un debat que tenim en aquest

Parlament des de fa anys, conseller, amb tot el respecte, amb un acord clar entre partits polítics d'aquesta cambra. Nosaltres estarem al seu costat, però sempre que exerceixi la seva responsabilitat amb agilitat. A partir d'aquí, si vostès no fan la tutela, tot es complica, i no té cap sentit que ens plantejem una modificació de la Llei d'infància si no exerciten, des del principi, el fer de pare o de mare, en el sentit institucional de la paraula.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Honorable conseller.

El conseller de Justícia

Honorable president, il·lustre senyora diputada, en el text, almenys en el text escrit de la seva pregunta, la seva formulació deia en quant temps la Direcció d'Atenció al Menor del Departament executa el desemparament, l'empara, la tutela i la documentació dels menors d'edat sense referents familiars adults estrangers, generalment indocumentats. Per això m'he referit jo en aquest punt concret.

Des d'un altre punt de vista, jo no entraré en disquisicions, dubto molt que s'ajusti amb precisió a la realitat el que ha dit el fiscal Mena, perquè el fiscal Mena és un gran jurista, i, efectivament, aquí estem en matèria que està molt tenyida de contingut jurídic. La llei ens obliga a donar assistència i protecció immediata als menors, però només s'accepta la tutela quan hi ha una declaració de desemparament, i una declaració de desemparament és un acte jurídic d'extraordinària importància. D'alguna manera, vol dir que es trenquen els vincles amb la família biològica i es constitueix una nova família, perquè el tutor, en definitiva, i l'origen de la institució és clar, és per quan no existien pares biològics, els orfes, i aquesta aplicació d'aquesta institució jurídica al camp dels menors es porta amb aquesta mateixa radicalitat. Per tant, només quan hi ha una constància clara que o no existeixen aquests pares o han dimitit d'una manera rotunda i irrevocable la seva condició de pares, es pot adoptar aquesta mesura substitutòria, com és la tutela.

Aquest ha estat el nostre...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Justícia

...i seguirà sent-ho.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre els acords institucionals relatius als menors delinqüents establerts amb l'Ajuntament de Barcelona en el període 1999/2001 (tram. 310/00205/06)

La següent pregunta també la formula la il·lustre diputada senyora Marina Geli també en el conseller de Justícia, sobre els acords institucionals relatius als menors delinqüents establerts amb l'Ajuntament de Barcelona per al període 99/2001. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Miri, aquest és un debat en paral·lel del primer, però diferent, eh?, perquè estem parlant de menors que han comès delictes. Per tant, estem en un pla no de protecció de menors, sinó del que abans en dèiem «reforma» i el que ara en diem «responsabilitat penal». Però té a veure amb el primer debat, perquè alguns d'aquests menors que cometen delictes estan sota la protecció de la Direcció General d'Atenció a la Infància.

Vostè sap que fa uns anys, ja, tenim un fenomen nou a casa nostra, que són el que anomenem «nens de carrer», eh?, per dir-ho així, però que no tenen documentació, que procedeixen de països estrangers extracomunitaris. Aquest és un fenomen que recau sobre el món local, en aquest cas, per parlar de l'Ajuntament de Barcelona..., que excessivament, segurament, parlem pels diaris, i allà on hem de parlar, probablement, és en l'àmbit institucional i en l'àmbit parlamentari, perquè ens fem mal tots, i, per tant, és un reclam, i li demano quins acords el 99, el 2000 i el 2001 –i ja estem en el 2001, acabant el 2001–, quins acords institucionals? Hi insisteixo: aquesta és una pregunta de fa més d'un any, però continua sent vigent, perquè un té la impressió, honorable conseller, que quan aquests nens estan..., el que segur que estan és en un territori que es diu municipi, però el que no tenim clar és quina és la responsabilitat del seu Departament en aquest tema, tant de protector com d'exercici de les mesures penals alternatives en relació amb la seva responsabilitat penal.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller té vostè la paraula.

El conseller de Justícia

Moltes gràcies, senyor president. També aquí, i m'excusarà potser la deformació professional, em sembla que aquest és un problema no només en l'àmbit de la reforma, sinó també en l'àmbit de la protecció, perquè, efectivament, sobretot la modificació de la Llei 5/2000, de responsabilitat penal del menor, ha alterat una mica aquest règim, i avui dia ens trobem amb possibilitat que hi hagin conductes objectivament subjectes a la legislació penal que per haver estat comeses per menors de catorze anys queden absolutament fora, fins i tot, de l'àmbit de la responsabilitat penal, o per la seva gravetat, fins i tot, en cas de majors de catorze anys i menors de divuit.

Però aquest no és el tema fonamental. El tema fonamental és que, efectivament, de sempre, hi ha hagut

contactes i acords entre l'Ajuntament de Barcelona i d'altres llocs de l'àrea metropolitana, concretament amb l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet. Fonamentalment, ja des de l'any 99, en matèria del compliment de mesures penals alternatives, també un acord de coordinació del 9 de març del 99 i un acord amb diferents entitats, entre les quals Caritas, el centre obert Joan Salvador Gavina, etcètera. Aquests convenis s'han prorrogat durant tots aquests anys, i ara hi han unes noves circumstàncies que han donat lloc, també, a un seguit de relacions institucionals, en les quals ha quedat clara la fita final a què havíem d'anar i el procediment per arribar-hi.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Miri, la percepció no és aquesta, i vostè ho sap, eh? La percepció és que no hi ha suficient treball conjunt entre les institucions. Tenim aquí tots els grups parlamentaris quantitat de papers que ens arriben de totes les entitats dient que aquest és un tema molt mal resolt, i parlo en plural, mal resolt, perquè la clau és treballar junts, no ajudar que els ajuntaments no sé què, treballar junts perquè la responsabilitat de la protecció és exclusivament del Departament de Justícia. El cas clar: un nen que no té clar o un adolescent, que és del que estem parlant..., que no sabem exactament qui en té la tutela, però que «esnifa» cola i que trafica i que comet petits delictes. De qui n'és la responsabilitat, honorable conseller? Si quan l'agafen els Mossos..., anar i venir, o, en tot cas, qualsevol cos de policia, no saben qui és el pare i la mare. Aquesta tutela efectiva que jo li deia, i que ningú en fa un ingrés, perquè no s'ingressen, perquè exactament no sabem què fem. I llavors anem a modificacions a la llei via reglament. Ens podríem haver permès, perfectament, fer tots aquests temes. Tenim aquí al davant, conseller, i avui l'hi tornarem a reclamar amb una interpellació, un acord, un acord de model, un acord de finançament en el pressupost del 2002 i, preferiblement, un acord de finançament plurianual, però tercer, un gran acord amb les dos lleis que en aquests moments estan en tràmit, la d'infància i la de la de justícia juvenil.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Geli i Fàbrega

Moltes gràcies.

El president

A vostè. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Justícia

Reunions institucionals, n'hem dut a terme, en data concreta d'11 de juny i 19 de juliol, amb la Delegació del Govern i amb l'alcaldia de Barcelona, amb el Ministeri Fiscal i representant del poder judicial. En elles

va quedar clar que afrontar aquest problema comportava mesures legislatives, unes de nivell estatal i unes altres a nivell del Parlament de Catalunya, mesures de tipus administratiu, mesures de tipus judicial. En l'execució d'aquests acords s'han dut a terme la presentació de proposicions de modificació del Codi penal a Madrid, es va presentar, s'ha presentat, aquí una modificació de la Llei de protecció del menor, i per les mesures administratives, s'està d'acord a continuar col·laborant. I, efectivament, al marc del nou model d'atenció a la infància, que, d'alguna manera, ja va quedar apuntat en la presentació que en va fer la consellera de Benestar Social i que jo tindrè molt de goig a expressar-ne la part corresponent al Departament de Justícia en una propera compareixença davant la Comissió de Justícia, quedaran més concretats i definits els diferents aspectes d'aquesta política, en la qual jo espero i desitjo que puguem comptar amb la col·laboració de totes les persones que, efectivament, vulguin contribuir a resoldre aquest problema tan important.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els programes de suport a les persones amb una situació administrativa irregular a Catalunya (tram. 310-00206/06)

La següent pregunta també la formula la il·lustre diputada senyora Marina Geli. L'adreça al conseller de la Presidència, el senyor Artur Mas. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable conseller. Miri, el president Pujol, amb la seva sornegueria intel·ligent, diríem, parlava que nosaltres fem coses virtualment. Vostè i jo, avui, amb aquestes tres preguntes, parlarem del món real.

Honorable conseller, no sé quants..., ja li vaig fer aquesta pregunta l'altre dia en la Comissió de Política Social, i em sembla que no vaig escoltar la resposta. Quins programes de suport té el seu Govern per a les persones que existeixen a Catalunya, no sé si són quaranta mil –vostè potser ho sap, perquè sembla que és el que mana més en aquest moment..., quantes persones en situació d'irregularitat administrativa i quins programes té el seu Govern pensats per donar-los suport?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. L'honorable conseller té la paraula.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, bé, vostè sap perfectament que a mesura que hi ha un increment, per altra banda tangible, de gent que ve de fora del nostre país i que vénen a viure o a treballar a Catalunya, doncs, lògicament, el programes de la Generalitat van en augment, no només

des del punt de vista dels mateixos programes, sinó també, com vostè sap molt bé, des de l'òptica del presupost que la Generalitat de Catalunya hi destina.

L'altre dia vostè i jo vàrem tenir ocasió de parlar d'aquests temes molt a bastament, per cert, durant més de dues o tres hores, en la Comissió de Política Social, i li vaig donar tota mena de dades en aquest sentit.

I abans de contestar-li més detalladament en funció de la continuació de la pregunta que vostè faci, deixi'm dir-li, simplement, que programes específics, molt, molt específics, de suport per a aquestes persones que estan en una situació irregular des del punt de vista administratiu no hi són, programes específics per a aquesta gent. El que sí que hi han són programes generals i específics per al món de la immigració, siguin en situació regular administrativa o estiguin en situació irregular.

El president

Moltes gràcies, conseller. Senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Aquest és un tema fonamental, conseller, perquè parlem d'una xifra aproximada de quaranta mil persones que passen pels nostres barris, que estan a dintre de pisos que no sabem ben bé on són, però que existeixen. I que vostès, potser sí que poden passar per alt, però el món local, la gent del carrer que pensa que vessen i que no saben ben bé qui són, no passa per alt, i aquests són els que generen la percepció de conflicte.

Per tant, acceptem la realitat com és, acceptem que existeixen i que hem de tendir que n'hi hagin els menys possibles, de persones en situació d'irregularitat administrativa, però que hi són. He parlat de quaranta mil, conseller; voldria saber la seva aproximació. Jo m'atreveixo a parlar de quaranta mil, no perquè ho dic jo, sinó perquè ho diu la gent que més o menys es mou per aquest món. Què en fem? Quina acollida? Quina recepció? Aquesta gent pot estar empadronada, honorable conseller, amb la Llei que tenim avui vigent, i aquesta és una gran paradoxa.

Quants diners, doncs, vostès pensen donar al món local, l'any 2002, per a aquestes persones que, teòricament, vostè es pensa que no existeixen? Quants expulsats no expulsats tenim a Catalunya des de l'última regularització? Quants diners invertirem? És clar, si vostè em diu que són virtuals... Jo li dic que no són virtuals, i em digui què fem per aflorar aquesta marginalitat que, precisament, és el niu de conflictes i la percepció negativa que té la nostra ciutadania en els carrers de les ciutats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller en cap

Sí, moltes gràcies, senyor president. Miri, nosaltres, senyora Geli, no ho passem per alt això. I jo li prego

que si vostè vol fer una mica d'honor simplement a la veritat i simplement a l'objectivitat, això ho reconegui, perquè ja li hem explicat moltes vegades, i ho podem demostrar, que en moltíssimes ocasions hem estat al costat d'ajuntaments governats per vostès, que ens han vingut a demanar ajuda per resoldre situacions determinades. No ho passem per alt, ens n'ocupem sempre que cal, que és d'una forma permanent.

I de què ens ocupem? Ens ocupem d'allò en què nosaltres tenim una responsabilitat directa, que és d'intentar promoure la integració de tota aquesta gent. I això vol dir, per exemple, donar serveis al món de l'ensenyament i de l'educació. Vostè sap molt bé que no demanem cap tipus de situació administrativa concreta per escolaritzar els nens dels immigrants que estan a casa nostra. I vostè sap molt bé que no es mira quina situació administrativa tenen els immigrants que estan a casa nostra en el moment d'atendre'ls des del punt de vista sanitari. Vostè, això ho sap molt bé. I això vol dir que nosaltres no discriminem ningú, simplement donem aquests serveis en funció de la consideració de persones que tota aquesta gent ens mereixen, d'una forma, com li deia, permanent.

I fem una altra cosa, que també hem de fer, i que suposo que vostè hi estarà d'acord, que és reclamar al Govern central, que és qui té les competències, perquè nosaltres puguem col·laborar activament en el que és la concessió dels permisos de residència i dels permisos de treball, en la línia del que ens demana, a més a més, la Unió Europea, que el que diu és que no es poden separar dràsticament, ni es poden aïllar el que són les competències i les responsabilitats en matèria d'integració de la immigració i en matèria de regularització administrativa. Això també ho fem... (*Se sent el senyal que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor conseller...

El conseller en cap

... jo espero que amb algun resultat positiu en aquests propers temps.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la millora del procés de regularització de les persones estrangeres a Catalunya (tram. 310-00207/06)

El president

Gràcies. La següent pregunta també la il·lustre diputada senyora Marina Geli i l'adreça al conseller de la Presidència sobre la millora del procés de regularització de les persones estrangeres a Catalunya. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies. Ho sé perfectament, eh? i ho reconec que, evidentment, en tema de sanitat i en altres temes vostès, evidentment, no discriminen la situació d'irregularitat

administrativa, però aquest no és el volum, aquest no és el tipus de persones i el tipus de serveis que nosaltres li reclamem. És més, li recordo que vostès van votar una llei d'estrangeria que, precisament, algun d'aquests aspectes que vostè diu que vol, no hi surten. Per tant, estem en el marc legislatiu que vostès van votar i nosaltres no. I on diu, en el Reglament d'estrangeria, que l'acollida i la recepció és una competència de l'Estat, que ha de delegar, que pot delegar, amb recursos, a la comunitat autònoma. Encara no ha parlat de quants diners per a l'acollida i la recepció, quants diners, perquè el món local atengui millor aquestes persones, que existeixen, honorable conseller.

La pregunta segona té a veure en part amb això, però amb un altre tema. Ens vénen a veure empresaris, honorable conseller, igual que a vostè, que diuen que vostès podrien ajudar, amb el marc legislatiu que tenim avui, a millorar el procés de regularització de les persones estrangeres, que se senten orfes de la Conselleria de Treball, perquè tenen feina per a aquestes persones, però que amb aquesta lentitud van al Departament de Treball, a les oficines de Treball de la Generalitat, a entrar els contractes de treball i ni tan sols això és una prova perquè s'agilitin els programes o els papers. Em dirà: «Oh, és una competència de l'Estat». Miri, la diferència entre el seu programa polític i el nostre és que vostè se ceneix a les seves competències, a aquesta, i vostè, quan parla del món local, fixi's, diu: «ajuda al món local». No, no, és que en estrangeria no es tracta d'*ajudar*, es tracta de *treballar* conjuntament, perquè la gent del carrer no entén de nivells competencials.

Per tant, li demano què fan vostès per millorar aquest procés de regularització de les persones que tenen un paper, que és un contracte de treball, però que no hi ha manera que agilitem aquest tema, tenint en compte que aquesta és una feina, d'acord, de l'Estat. Però, vostès, aquí, a Catalunya, estem ben segurs que podrien fer un altre lideratge, fins i tot amb la Llei d'estrangeria que tenim avui.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller en cap

Sí, moltes gràcies. Vostè diu que nosaltres ens situem en les nostres competències i vostès van més enllà. Senyora Geli, suposo que no s'ho ha pensat molt quan ha dit això, perquè si s'ho hagués pensat més detingudament, vostè sabia, simplement tornant a ser objectiva –que jo, a més a més, crec que vostè ho vol ser, o ho intenta–, vostè sabia que nosaltres no estariem demanant de tenir oficines nostres, de la Generalitat de Catalunya, a l'estranger, a determinats països de l'estranger, per orientar millor la immigració que, inevitablement, acabarà venint a Catalunya. Perquè aquesta, no és una competència de la Generalitat. No ho és, i ens ho podríem estalviar. No hi ha ningú més que ho pensi, en el conjunt de l'Estat espanyol, no hi ha cap comunitat governada pel partit Socialista que pensi en aquesta estratègia, ni una, i en canvi, nosaltres hi pensem.

I per què hi pensem? Perquè volem anar més enllà del que són les nostres competències. I per això li he dit al començament que no només estem treballant en el que és la integració de tots aquests immigrants, no només estem prestant aquells serveis que prestem al conjunt de la població i sobre els quals no fem cap mena de discriminació, al revés, si alguna discriminació fem és una discriminació positiva a favor de molta d'aquesta gent que necessiten també una atenció específica, i concretament el Departament de Benestar Social això ho fa d'una forma ben evident.

No ens quedem aquí, anem més enllà d'això i el que reclamem a l'Estat és que en el marc de la Llei d'estrangeria que, com vostè deia molt bé, ho fa perfectament possible, puguem arribar a tenir aquelles competències, aquelles funcions, i ja ens les pagarem nosaltres, no demanarem diners específicament per a això, que ens permetin, a més a més, poder actuar d'una forma clara i d'una forma eficaç en el que és el procés de regularització.

Però jo només li demano una cosa, no ens faci a nosaltres responsables d'allò que no són les nostres funcions més directes.

El president

Moltes gràcies, conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

Honorable conseller, li parlo del present. Nosaltres estem d'acord, i li vaig dir l'altre dia amb una certa ironia: «benvingut al federalisme!». Perquè, segurament, en el federalisme, aquests temes, també la política exterior i altres coses podrien ser, diríem, de molta més responsabilitat a Catalunya.

Però, fixi's, vostès que tenen tan bona relació amb el Partit Popular, l'última regularització extraordinària, comparem Madrid amb Catalunya, i això és rellevant, eh? Honorable conseller, aquí es varen denegar el 70% dels papers i el 30% varen ser aprovats... (*Se sent el senyal que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Geli i Fàbrega

Molt bé.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la denegació d'expedients de regularització d'immigrants a Catalunya (tram. 310-00208/06)

El president

Gràcies. Tindrà ocasió de continuar, perquè la propera pregunta també la formula la senyora diputada, Marina Geli, l'adreça al conseller de la Presidència, sobre la

denegació d'expedients de regularització d'immigrants a Catalunya.

La Sra. Geli i Fàbrega

Sí, és que m'havia avançat, honorable president. Jo em pensava que ja havia esgotat el temps anterior. Perdoni, eh?

El president

Forma part del seu perfil polític, avançar-se.

La Sra. Geli i Fàbrega

Sí, gràcies, deu ser un elogi, honorable president. (*Rialles.*)

El president

Segur. (*Rialles.*)

La Sra. Geli i Fàbrega

La situació de la comunitat de Madrid amb la situació de la comunitat autònoma de Catalunya va ser absolutament diferent: 70 denegats aquí i el 30% aprovats, i allà, aproximadament el 20% denegats i el 80%. Després hem fet moltes coses, diríem, per anar intentant, ho ha fet el Govern de l'Estat, per anar intentant regularitzar. Molts d'aquests tenen ordres d'expulsió, els ho he dit abans, però no són expulsats, segurament perquè és més una fantasia l'expulsió que una realitat.

Per tant, vostès, amb aquestes relacions bones que tenen amb el Partit Popular, què fan perquè això canviï? Em parla vostè del contingent d'enguany. Si partim de la base que tenim aquí, diuen els que hi entenen, unes quaranta mil persones en situació d'irregularitat administrativa, la Patronal diu que el contingent per a aquest any han de ser trenta mil, el conseller de Treball diu quinze mil, no els tenim ja? És a dir, de què estem parlant? Què en fem d'aquests quaranta o trenta que tenim i en demanem? És que aquests no ens valen? És que necessitem..., diguem-ho! Per què no ho diem? És que els que tenim aquí no tenim capacitat per donar-los o regularitzar la seva situació? No tenen la formació professional adequada? Però, parlem d'aquest nombre. Parlem dels que tenim i dels que necessitem. Per tant, seran quinze mil més quaranta mil?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller en cap

Sí, moltes gràcies. Senyora Geli, això que el federalisme ho resoldria tot, deixi'm dir-li que em sembla que no és veritat, perquè si fóssim molt federals en aquest tema de la immigració, sap què passaria? Que al final, nosaltres no podríem demanar absolutament res, perquè tothom ens igualaria a la baixa. És el que pretenen. Tothom ens igualaria exactament a la baixa i no a l'alça, que és el que nosaltres pretenem. I escolti, i serveix el tema de la immigració, perquè li torno a dir, moltes

de les coses que està demanant el Govern de la Generalitat, en matèria de competències per a la regularització administrativa, no ho demana ningú més. Tothom ens voldria igualar a la baixa. Per tant, això del federalisme, cregui'm, no és una fórmula màgica que ho resol tot.

Gràcies a aquesta col·laboració, que a vegades és bona i a vegades és dolenta; que a vegades és positiva i a vegades és negativa, amb el Govern central, que en aquest moment està en mans del Partit Popular, igual que en altres èpoques estava en mans del Partit Socialista, nosaltres, per exemple, tenim avui una comissió bilateral en temes d'immigració, de la qual jo espero –acaba de funcionar en aquest moment– de la qual jo espero que podrà obtenir una sèrie de competències en aquests propers temps.

Quant a si tenim molts o pocs en situació pendent administrativa, doncs escolti, jo crec que la xifra que vostè dóna és més o menys la correcta. Entre trenta i quaranta mil és la xifra que nosaltres calculem. Però també deixi'm dir-li una altra cosa –i jo crec que vostè hi coincideix malgrat tot, i el seu Partit també, almenys en declaracions públiques algunes vegades ho han manifestat així, i molts alcaldes socialistes ens ho diuen així també– i és que, home, el que s'ha de fer és un missatge clar, s'ha de donar un missatge clar, en el sentit que els immigrants poden venir a casa nostra, però complint la llei i d'una forma ordenada. Dit col·loquialment, han d'entrar per la porta principal i no poden entrar contínuament per les finestres. I això ens interessa a tots respectar-ho, perquè si no respectem aquest principi elemental ens n'anem a la cua, absolutament a la cua del que avui estan fent totes les administracions europees, de tot signe polític i de tot color.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

Escolti, parlant de futur ens posarem absolutament d'acord. Jo vaig ser la persona que vaig dir que les lleis són per complir i que s'ha de donar un missatge molt clar. Però torno a les xifres. Aquests que diu que entren per la porta o per la finestra, o per la porta del darrere, hi són. Per tant, el missatge clar en relació amb la demanda de les patronals, dels sectors econòmics –estic parlant d'ara, honorable conseller, d'aquests últims dies– on diuen: «Per a l'any 2002 necessitaríem trenta mil persones», i el conseller Franco diu: «Els nostres càlculs de contingents són quinze mil.» I jo els dic: què en fem del que vostè ha dit, que deu ser cert, els quaranta mil que tenim? No seria més raonable plantejar quins d'aquests quaranta mil poden entrar en una situació de regularització, perquè comencem, tendim al punt zero i fem les coses ben fetes? És aquest el meu tema, és aquest el tema de l'avui, del demà estarem d'acord. Nosaltres volem missatges clars, igual que vostès, però aquest és el tema. Quan parlem del contingent hem de dir que ja els tenim aquí, el que passa és que com que no tenen papers... (*Se sent el senyal que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Geli i Fàbrega

Molt bé.

El president

Gràcies.

El president

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller en cap

Gràcies. Miri, nosaltres, com a Govern de la Generalitat, li puc confirmar plenament, nosaltres estem per un contingent baix, per un contingent d'aproximadament unes catorze o quinze mil persones per a l'any 2002, que és la meitat del que demana una part de les organitzacions empresarials, però que és on coincidim amb una altra banda de les pròpies organitzacions empresarials, i amb el món sindical.

Tots aquests agents, una part de la patronal, món sindical i el Govern de la Generalitat estem d'acord, tots aquests hi estem d'acord. Els que hi treballem cada dia en el moment real i en el moment present, aquests dies, estem d'acord que el contingent ha de ser de l'ordre d'unes quinze mil persones.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Proposició de llei de reforma del text refós de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya pel que fa a l'activitat de les caixes d'estalvi foranes (tram. 202-00110/06)

El president

Passem, ara, ja, a l'ordre del dia amb el número 8, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de reforma del text refós de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya pel que fa a l'activitat de les caixes d'estalvi foranes. La presenta Esquerra Republicana de Catalunya i la defensa l'illustre diputat senyor Josep Huguet, que té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., des del Grup d'Esquerra Republicana presentem avui una proposició no de llei que modifica, o que pretén modificar, la Llei de caixes d'estalvi de Catalunya, en una línia no pas radical ni profunda, com possiblement seria bo que algun dia ens plantegéssim, per millorar la seva representativitat, el seu arrelament al territori i les funcions socials per les quals van ser creades, sinó una reforma puntual, simplement per evitar una situació de discriminació negativa en relació amb l'ac-

tuació de les caixes foranes de Catalunya. Cal recordar que, fins a finals de l'any 1988, les caixes d'estalvi tenien restringida la seva activitat a l'àmbit territorial de la comunitat autònoma d'on eren originàries, on tenien la seu. A partir d'aquella data, les caixes tenen total llibertat d'operar a qualsevol comunitat autònoma de l'Estat, fet que ha permès una expansió del seu negoci, de la seva implantació, al conjunt de l'Estat espanyol, fora, per tant, del territori on tenen la seu social.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per aquestes raons, totes les comunitats autònomes que tenen llei de caixes pròpia han canviat la legislació per tal d'adequar-la a aquest nou fenomen: la presència de caixes foranes. I, per tant, han fet que la normativa, que afectava d'entrada només a les caixes amb seu al propi territori, s'ampliés, també, a aquelles caixes que hi actuen i procedents de fora del seu territori. Sobretot, i especialment, en el tema de l'obra social. L'obra social, després ho comentarem, amb aquests canvis legislatius, s'ha fet que fos una obligació, també, per part de les caixes foranes a l'hora d'invertir en el territori on són presents.

Per tant, doncs, és aquesta la proposta que fa Esquerra Republicana avui; no proposem res, doncs, de toms radicals en la Llei; simplement una adequació de la nostra Llei als canvis legislatius que hi ha hagut en altres comunitats autònomes. Cal recordar que la Llei catalana va ser aprovada el 85, abans de la llibertat d'establiment de les caixes del 88, i només s'ha modificat puntualment per adaptar-la a dues sentències del Tribunal Constitucional i per adequar-la a la normativa europea. Per tant, simplement, diem: ajustem la nostra legalitat al que és una situació en el conjunt de comunitats autònomes de l'Estat.

Se'ns diu, per argumentar en contra d'aquesta voluntat legisladora, que canviar la Llei és obrir la capsula de Pandora, i que és perillós tocar les lleis de caixes. Home, el Grup proponent, que és el qui en principi té la iniciativa, ja té molt clar que es limita a proposar un canvi puntual, només pel que fa a caixes foranes. Per tant, la garantia que no es toca res més està absolutament establerta a partir del moment que el Grup proponent ja diu que no pensa tocar res més de les caixes. Per tant, aquest argument decau, queda blindat al fet que només serà una modificació per adequar puntualment, com s'ha fet amb altres modificacions, quan Europa obliga a aquestes modificacions puntuals.

Segona qüestió. Es diu que això pot perillar en relació amb les intencions de privatització. L'Estat i la política del Partit Popular, desgraciadament –desgraciadament– hi ha una espasa de Dàmocles que en qualsevol pot deixar-se caure i que el fet de tocar o no tocar puntualment la Llei de caixes d'estalvi de Catalunya no evitarà. Passa el problema per una altra banda, passa per si realment hi ha una postura unànime d'aquest Parlament, que inclogui tots els grups, i per una actitud valenta del Govern de Convergència i Unió d'oposar-se a qualsevol intent per part del partit del Govern i del partit que li dóna suport a Catalunya, en relació amb aquest perill de privatització o de, diguem-ne, canvi de la legalitat de la funció social originària de les caixes.

Per tant, un argument, també, que no s'aguanta, que cau pel seu propi pes.

I hi ha algun altre argument que diu que podria perjudicar els interessos de Catalunya. Quan analitzem quines són les comunitats autònomes que han legislat, pràcticament el mapa de l'Estat espanyol ens queda ple, ja. Fins i tot les comunitats autònomes que, de fet, actuen com a àrees metropolitanes de Madrid, Castilla - La Mancha i Castilla - León, han legislat en aquest sentit. Per tant, la Caixa, la gran, sobretot, que és la que té actuació fora, a l'àrea metropolitana de Madrid ja té obligacions d'obra social, en funció del nivell de dipòsits d'aquestes comunitats: Castilla - La Mancha i Castilla - León. Quin argument hi ha per dir que legislar això a Catalunya, per obligar les entitats foranes, tipus Caja Madrid, que facin obra social en funció dels dipòsits a Catalunya, això té un efecte *bumerang*. Això no s'aguanta per enlloc, tampoc! Per tant, és... raons ens sembla que no n'hi ha per oposar-se a això quan, repetixo, les dades són clares, Castella - León, Principat d'Astúries, Andalusia, Cantàbria, Castella - la Manxa, Comunitat Valenciana, Galícia, Canàries, Madrid, han legislat sobre caixes, i nosaltres el que diem és: proposem modificar la Llei de Catalunya, afegint un nou capítol que, sota el títol de «Les caixes d'estalvis foranes», pretén fer recaure a les caixes d'estalvis que tenen la seu social fora de Catalunya, les mateixes disposicions legals, quant a obra social, que les caixes d'estalvis d'aquí.

Amb això el que es vol és que les caixes d'estalvis foranes hagin d'invertir un percentatge de la seva obra social a Catalunya equivalent al percentatge que representen els recursos que obtenen a casa nostra sobre els recursos totals. Aquest tipus de disposició, com deïem abans, existeix en altres comunitats autònomes i el que fem és homologar la situació legal de Catalunya a la de les altres comunitats autònomes. Simplement estem eliminant un greuge comparatiu, perquè la caixa forana que actua a Catalunya en aquests moments, llei en mà, no té cap obligació, ni una, de fer obra social a Catalunya; la fa per propaganda, per publicitat, però no perquè tingui cap obligació.

En aquest sentit, les dades també, perquè els senyors diputats i les senyores diputades tinguin clar que estem en una situació excepcional, excepcional per atípica, en el conjunt de la legalitat vigent en tema de caixes. Cas de Galícia, article sobre caixes foranes, article 49.3, amb govern del Partit Popular; Castella - León, article sobre caixes foranes, article 86.2, amb govern del Partit Popular; País Valencià, títol cinquè, govern del Partit Popular; Astúries, article 74.3, govern del PSOE; Andalusia, article 88.2, govern del PSOE; Castella - la Manxa, article 66.2, govern del PSOE. Escoltin, d'un color i d'un altre, allà on governen, amb lleis de caixes pròpies, s'ha legislat perquè les foranes invertixin en obra social. La pregunta, en veu alta i subratllada és: per què aquí no fem el mateix? Fins i tot Canàries, que no té un punt especial dedicat a les foranes, de fet, en el seu article primer, ja inclou el conjunt de caixes, tant les que tenen seu pròpia a Canàries com les exteriors.

Per tant, Ens sembla que els arguments són clars. Tot-hom ha legislat en aquesta matèria, ha tingut en compte

que l'activitat de les caixes d'estalvis foranes al seu territori és important, també, que passi pel mateix raser legal que el de les caixes pròpies amb seu al mateix territori. I, repetixo, l'excepció és Catalunya. Aquí les caixes poden fer el que vulguin en obra social, és a dir: res, i, en canvi, les caixes catalanes, quan actuen en totes aquestes comunitats, que són la majoria en el territori de l'Estat espanyol, es veuen obligades a fer obra social allà. Això al marge, ja, si entréssim en altres aspectes com la balança de capital negativa que de vegades produeixen les situacions sobretot d'alguna gran caixa de Catalunya que en aquests moments segurament inverteix més en empreses de l'IBEX que no pas en empreses catalanes. Però això és una altra història; avui parlem, sobretot, d'obra social.

Per tant, és per aquestes raons que Esquerra presenta aquesta modificació del capítol 6 bis, amb un article 52 bis, en el qual diem: «les caixes d'estalvis amb domicili central fora de Catalunya, pel que fa a les activitats realitzades en l'àmbit territorial de Catalunya, estaran obligades a: a) comunicar a l'Institut Català de Finances, en els termes que s'estableixin, les obertures, els trasllats, les cessions, els traspassos i els tancaments d'oficines –cosa que hi estan obligades les altres caixes amb seu aquí–; b) atendre finalitats socials i econòmiques de Catalunya dintre de la seva obra social d'acord amb els àmbits definits a l'article 52 de la mateixa Llei catalana; c) efectuar inversions o despeses en obra social a Catalunya, destinades a l'efecte com a mínim la part del seu pressupost anual d'obra social proporcional als recursos aliens recaptats a Catalunya, en relació amb el total de l'entitat; i d) facilitar la informació que l'Institut Català de Finances, fent ús de les seves competències de control i inspecció, els solliciti.

Senyores i senyors diputats, fa pocs dies, en Comissió d'Economia i Finances, es van aprovar, a proposta d'Esquerra Republicana, un parell d'iniciatives que voltaven entorn de la qüestió de les caixes; una d'elles era instar el Govern a tenir, a desplegar, normativament, o de forma administrativa, les prioritats a l'hora de la inversió d'aquestes caixes en temàtiques com el suport a les pimes, a l'economia social i a les indústries culturals. I, al mateix temps, s'aprovaven dues proposicions no de llei per les quals, per primera vegada, aquest Parlament tindrà ocasió de conèixer amb transparència quin ha estat el comportament de l'obra social de les caixes catalanes; comportament d'obra social tant des d'un punt de vista d'equilibri territorial, com des del punt de vista d'en quins sectors s'ha invertit. Caixes d'estalvis que fundacionalment han estat, han tingut finalitat social i que, Estatut en mà, les competències són de la Generalitat i, per tant, també d'aquest Parlament, havien passat vint anys sense que aquesta transparència, qüestió bàsica, em sembla d'una democràcia, s'hagués obtingut. Avui hi hauria l'ocasió, senyores i senyors diputats, de fer un pas més i de fer que aquesta obra social que ara, per fi, podem contrastar en aquest Parlament, pel que fa a les caixes amb seu a Catalunya, també aquesta transparència i l'obligació de complir la llei arribi a les caixes foranes que actuen a Catalunya. Em sembla que és una qüestió de justícia i de lògica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Huguet. Ara, per fixar la seva posició, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, he dit en diverses ocasions que un servidor i el meu Grup no consideren mai el consens com un fetitxe, però sí que és veritat que en diverses i importants ocasions, i potser aquesta, hauríem de procurar fer un esforç per mancomunar més voluntats, per llaurar un acord més ampli en un escenari tan important com és el sistema financer.

Dit això, aquesta observació no treu cap legitimitat a la proposta que ens porta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i en concret el senyor Huguet; al contrari. Crec que és una iniciativa molt important, molt necessària, i nosaltres donarem el nostre recolzament per tres raons: primer, perquè sempre hem donat llum verda a aquestes iniciatives que, podríem dir, admetre a tràmit tot un ventall de propostes de cara a enriquir el debat parlamentari i la nostra tasca legislativa; la segona, per la pròpia sintaxi i el caràcter d'aquesta nova acció legislativa, que ja he dit que és molt important; i la tercera, per l'analogia que estableix el fet que diverses comunitats autònomes, ja s'ha dit: Galícia, Castilla - León, Castilla - La Mancha, el País Valencià, Andalusia..., Andalusia, disposen de normes més o menys similars a allò que es proposa en aquesta reforma. Són comunitats autònomes governades per babord i estribord i això és un motiu afegit que aquí els grups que s'hi senten identificats o veïns o pròxims facin el mateix. Doncs som-hi, perquè amb aquesta iniciativa es podria implicar una mena de pacte de ciutadania entre les institucions financeres, d'un cantó i, la gent del país amb una vinculació social, amb un lligam cultural, amb la gent i amb el territori i, per què no, amb una amable disputa d'estímul, de fer coses entre les caixes autòctones i les caixes foranes, per dir-ho d'alguna manera.

A tall d'exemple, recordo, en aquesta tasca competitiva, per a vergonya de les nostres, com Caja Madrid ens va deixar de pedra quan va posar damunt de la taula 1.000 milions de pessetes amb relació als compromisos establerts al Pacte per l'Ocupació. Publicitat, propaganda, a mi m'és irrellevant. El fet objectiu és que Caja Madrid va posar això sobre la taula per a vergonya de les nostres que no van rascar-se la butxaca malgrat que un mes abans que acabés el Pacte per l'Ocupació, el nostre conseller de Treball, el senyor Lluís Franco, em digués en una interpellació que ell assegurava que les caixes de Catalunya posarien els diners sobre la taula. Doncs si té, el senyor conseller, més informació al respecte, jo la hi agrairia.

Aquest és un incompliment i no irrellevant d'un important pacte que no deixa en bon predicament el Govern de la Generalitat de Catalunya. Unes caixes catalanes que en aquell moment –estem parlant de l'any 99– disposaven en dipòsits uns 9,45 bilions de pessetes, segons diu l'*Anuari Estadístic de Catalunya*, que més o menys

és, segons les mateixes xifres, un 25,5 amb relació al total d'Espanya. L'any passat –són les últimes xifres que dispo– els dipòsits eren uns 10,2 bilions de pessetes, que representaven ja un 24,5 per cent. Per cert, he fet un estudi, he llegit sinòpticament les dades de l'*Anuari Estadístic de Catalunya* i he vist com el percentatge de les caixes de Catalunya en dipòsits sobre les seves germanes o col·legues de la resta d'Espanya va baixant i són gairebé quatre punts en l'últim quinquenni, cosa que ve a matisar una mica l'exposició de motius, però això és irrellevant, d'Esquerra Republicana quan deia l'expansió de Catalunya i tal.

I volia assenyalar també un cert element –no sé si paradoxal però almenys erudit– pel que fa referència a tot això, quan diu també que Catalunya és un dels territoris on les caixes d'estalvi espanyoles acostumen a expandir-se més. La paradoxa és la següent. Paradoxa... Jo no qualifico ara perquè no ho sé realment. I és que els dipòsits a Catalunya a l'últim quinquenni han pujat solament quatre punts, l'últim quinquenni, i a Espanya ha pujat un 20%. Estic parlant que el diferencial...?, estic parlant de declivi? No, no, no ho sé, perquè hi ha molts factors, però sí que convido el Departament d'Economia i Finances que ens expliqui i que s'expliqui per què aquest diferencial tan asimètric amb relació a les dades de què estic parlant.

Acabo, senyories, reiterant el merescut vot positiu del meu Grup Parlamentari a la important literatura d'Esquerra Republicana. I és que m'ha dit un *pajarito* que la majoria no votarà, que votarà en contra. I què passa? No és el moment? O és que es torna a reiterar aquesta figura compassiva que diu: «És que resulta que això és una iniciativa ben intencionada.» O és que resulta que el sector financer i, en concret, les caixes, doncs, són intocables? O és que hi ha una subalternitat del Govern i qui el recolza al sector financer i a les caixes, perquè l'altre dia vam portar una iniciativa que era molt amable amb relació als caixers automàtics i *si te he visto no me acuerdo*. Van votar-hi en contra.

Fa un moment, dos importants discursos hem sentit aquí, molt brillants tots dos. Un del senyor Rull, defensant més poder per a Catalunya, més poder per allò nostre, amb tota la raó del món, amb relació a la Llei de la meteorologia, dient que, quan es parla de les qüestions estatutàries, aquí sempre hi ha un escorament cap a un sector oblidant la marge dreta, segons estic mirant jo. I després el senyor Pujol deia que en qüestions d'autogovern, també, no voten mai amb el Partit Popular. Bé, què passa?, que, amb les aromes identitàries tipus Aromes de Montserrat i similars, sí que hi ha un cor extraordinari cap a l'esquerra per això de l'atrancament etílic que signifiquen les Aromes de Montserrat i quan es toca la cartera hi ha un decantament cap a la dreta? Suposo que això són especulacions meves, suposo que això no té cap raó dintre de l'empirisme del que hem dit sempre, però en realitat és que estic una mica escamnat d'això que la «canallesca», entre cometes, m'ha explicat aquest matí, llegint-ho a les revistes especialitzades, que es votarà en contra. I és que, evidentment, aquí *con la Iglesia hemos topado*. Vull dir que amb el sector financer hem topat i segurament en aquest sentit tampoc som d'eixe món.

En definitiva que, almenys per no sentir-nos discriminats, almenys pel que podríem qualificar com un orgull, com un *prurito*, com una certa *honrilla*, diríem de Catalunya, de la Catalunya real, de la Catalunya més concreta –no de la Catalunya aromàtica, que també existeix–, jo crec que no pot haver-hi cap argument seriós per votar en contra d'aquesta... tal. Que no hi ha hagut un itinerari de consens previ...? Bé, jo crec que és una qüestió corregible, jo crec que és una qüestió per mirar-ho endavant de cara a futures novacions legislatives. El senyor Huguet ens ha dit –i és veritat– que és una novació puntual. Doncs, deixem aquí les coses i anem al gra. Anem al fons de la qüestió i la resta són..., amb el permís de vostès, si em perdonen l'exabrupte, són ximpleres.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Ja fa una hora que hem dinat i les Aromes de Montserrat ja han baixat. Realment té raó vostè, senyor Huguet, que els arguments que vostè ha utilitzat..., fins i tot el text i la voluntat de la Proposició de llei, es fa difícil rebatre el seu text..., i que els arguments no són prou sòlids. I és que jo crec que vostè té raó, que els arguments que s'estan utilitzant per rebatre aquesta Proposició de llei no són sòlids. I no són sòlids per una raó, perquè no s'utilitzen els arguments de debò, perquè fa quinze dies i per raons de gènere, que ara se'n diu, veritat?... Jo no diré que vaig fer de Cassandra perquè quedaria malament. Per raons de gènere, és bastant difícil que en pugui fer. Però ja fa quinze dies, a la Comissió d'Economia ja li ho vaig dir. Vostè es va enfadar, però jo li ho vaig dir.

Aquí tenim un altre problema. Tenim un altre problema que no té res a veure amb les caixes, que no té res a veure amb les lleis de caixes i que no té res a veure amb tot això, perquè sí que és cert, sí que és cert, que escolti'm, una pila de comunitats autònomes han legislat sensatament en aquesta línia. I potser la pregunta és: per què la comunitat autònoma de Catalunya no ho ha fet? I potser l'error, senyor Huguet, és que vostè es va creure..., vostè es va creure en el seu moment –i li torno a repetir el que li vaig dir a la Comissió–, vostè i el seu Grup Parlamentari, que per una abstenció a la investidura del president de la Generalitat posaríem en crisi... i entrariem a fons en el sistema financer. Escolti, vostè s'ho va creure, i ho trobo molt bé, que s'ho cregués, També és lamentable que d'altres quan van firmar això, quan van pactar això, no preveïessin per on vostè aniria. També és lamentable, perquè, és clar, jo també li deia a la Comissió: «No compartiré els seus raonaments, però els trobo lògics. Almenys els trobo coherents, almenys els trobo seriosos.» El que no compartiré mai és per una..., no només per una investidura sinó fins i tot per un vot afirmatiu, dir: «Escolti'm, i tocarem el sistema financer.» Això és una cosa molt més seriosa.

I, és clar, a l'hora de la veritat, quan després de dos anys... Per cert, i també li deia a la Comissió que una mica més celebrem el segon aniversari de les proposicions no de llei –recordi-ho–, per veure'ls i vam estar a punt de treure el pastís i l'espelma, les dues espelmes. És clar, quan ve el moment de la veritat, no ens atrevim a fer allò que no hem fet durant dos anys. I aquest és el problema. Tots els altres arguments poden quedar molt bé, els podem discutir, podem donar dades i no sé què, però sincerament té raó vostè: no són veritat.

El problema és que no es pot jugar..., i aquí no diré amb les Aromes de Montserrat, no es pot jugar amb les coses de menjar. No es pot jugar amb un tema que és seriós per a aquest país, Catalunya, com és el sistema financer. Ni per un costat, com eren les proposicions no de llei de l'altre dia a la Comissió, ni per l'altre.

Que s'hauria de fer la reforma? Segurament, però fem-la seriosament, fem-la amb consens i fem-la, sobretot, des d'aquell que jo crec que, si s'ha de fer, té l'obligació de fer-ho, que és el Govern. No ho fem com iniciatives, amb tots els respectes per vostè, amb tots els respectes per vostè, com iniciatives –diguem– de l'oposició fruit d'uns pactes per obtenir uns vots. Això no és seriós. I en coherència amb allò de l'altre dia, que vam dir «aquesta no és la nostra guerra», continuem però amb una mica més de perill, perquè aquí ja no estem parlant de proposicions no de llei, sinó que estem parlant de proposicions de llei. Escolti'm, aquesta tampoc és la nostra guerra.

De totes maneres creiem avui –i així ens posicionarem– que ni és la guerra, perquè no implica seriositat, perquè no s'ha de bescanviar coses serioses, ni és el moment i, en conseqüència, per aquesta raó votarem que no a la seva Proposició de llei. Les altres..., segurament, senyor Huguet, vostè té tota la raó quan diu que no hi ha motius.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vendrell. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha mirat amb molta cura la proposta que ens ha fet el Grup d'Esquerra Republicana i que ens ha presentat el senyor Huguet. I ens ha suggerit, segurament, tres tipus de reflexions.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La primera, que el senyor Huguet coneix bé perquè ja en la Comissió d'Economia de l'altre dia li'n vaig fer esment, és la nostra sensibilitat amb relació a aquest tema i la nostra voluntat que és un tema que s'ha de tractar amb especial delicadesa. El món financer en general, les caixes en particular, requereixen –pensem– un tracte que no és el que –diguem– es porta a terme en aquesta tramitació. Ho deia una mica el senyor Vendrell. El consens en aquests temes és per nosaltres

molt important o, si més no, deixi'm dir que creiem que la recerca del consens és important. Si després aquest consens no es pot portar a terme, si després això no és possible per les diferents dinàmiques parlamentàries, miri, tal dia farà un any i com també ja li deia el senyor López Bulla, vostès tenen, evidentment, tota la legitimitat per presentar aquesta i les propostes que vulguin i que millor considerin convenients.

Ara, també ens ha de respectar a nosaltres, els altres grups, quan li diem que parlar de caixes d'estalvi hem de fer-ho a partir d'unes normes del joc, si vol vostè no escrites, que requereixen un acord inicial que ens permeti avançar.

En tot cas, vostè mateix, senyor Huguet, i el seu Grup són perfectament conscients que determinats acords que han tingut amb altres Grup d'aquesta cambra i fins i tot acords parcials que en algun moment els han portat a aprovar alguna cosa sobre caixes d'estalvi, avui, probablement, es demostrarà que eren acords relativament efímers, perquè no són aquests els acords de veritat, no són aquests els acords que poden funcionar. Quan vulguem parlar de caixes d'estalvi i del món financer en general, ho hem de fer des d'un altre punt de vista, des d'un altre plantejament, i, si ho fem així, nosaltres serem els primers a apuntar-nos-hi.

La segona reflexió estaria més a l'entorn del tema concret que vostè es planteja, sense menystenir la proposta. La proposta que planteja és interessant, és un tema sobre el qual val la pena reflexionar, però, és clar, tenim la impressió que hi ha altres temes més importants en aquest moment sobre la taula, amb relació a les caixes d'estalvi, i no en parlem, i això és el que ens preocupa. I, potser, n'hauríem de parlar, potser hauríem de buscar el fòrum adequat per parlar d'això que vostè ha dit, de la privatització. És a dir, els problemes que tenen determinades caixes amb relació a la seva capitalització i les propostes que sorgeixen sobre això que se'n diuen les quotes participatives que es proposen com a element de solució.

Quina incidència pot tenir això en relació amb el nostre sistema financer? Què pot significar, de canvis en la vida de les nostres caixes i, per tant, també en el seu paper en relació amb la nostra societat? Que no oblidem que les caixes –i per això segurament hem d'anar amb més cura–, que les caixes a Catalunya tenen molta més importància relativa que en altres llocs del país i per això la nostra obligació és, segurament, de ser molt més curosos en el paper que han de fer aquestes caixes.

I per tant, davant d'aquestes propostes, com la que deia vostè que des del Govern central –i estem d'acord amb vostè– s'estan pensant, potser valdria la pena que ens plantejàssim fer alguna cosa. O potser, també, podríem reflexionar sobre la incidència que determinades directives europees poden tenir amb relació als òrgans de govern de les caixes?

Aquí hi ha un canvi que s'aproxima en un parell o tres d'anys que tindrà una importància transcendental a l'hora de definir els òrgans de govern de les caixes. I tots recordem les dificultats que hi va haver per definir els òrgans de govern de les caixes amb l'anterior llei.

Ara tindrem una restricció més. Per què no dediquem temps a parlar d'aquestes coses?

O, si vol, un altre tema que es pot deduir de la seva Proposició de llei és la relació entre l'Institut Català de Finances i les caixes. És un tema important. És un tema interessant. Ens sembla que l'enfocament que es fa en la seva proposta de llei és parcial i limitat i només afecta un tros de les caixes i no afecta les altres. Però, en canvi, per què no ens podríem plantejar que l'Institut Català de Finances tingués amb relació a les caixes un paper semblant al que altres institucions financeres tenen amb relació a altres caixes i entitats financeres? Per què no?

Com veurà, senyor Huguet, no és que no tinguem temes per parlar de les caixes. En tenim, el que passa és que des d'aquesta posició que jo li deia entenem que, aquests temes, els hem d'afrontar des d'una voluntat inicial de consens. Després les coses aniran com aniran i cadascú haurà de fer i haurà de dir allò que pensa, però, d'entrada, que en aquest tema hauríem de fer un esforç per arribar a acords, ens sembla ben clar.

I, finalment, la tercera reflexió. Segurament –és entorn de la redacció concreta–, l'enfocament potser no ens sembla... El tema hi és, i jo l'hi admeto, com ha fet el senyor López Bulla, que el tema és una realitat que existeix, però no sé si aquest és l'enfocament que s'ha de portar a terme. Pensar que aquí ara podríem arribar a produir una escalada entre les diferents comunitats autònomes per veure qui agafa una part del pastís més interessant, no ens sembla que sigui un camí adequat –i, permeti'm, en aquest sentit, de discrepar amb la proposta que vostè fa–, segurament no ho és ni per a nosaltres en particular –per nosaltres vull dir per Catalunya en particular– ni per al conjunt del sistema financer i de les caixes, ni per al conjunt del sistema de comunitats autònomes en general. És més, jo li diria que una escalada d'aquest tipus, una escalada en aquest sentit, probablement, no faria sinó donar excuses al Govern central per intentar introduir una legislació que encara laminés més les possibilitats que tenen les comunitats autònomes amb relació a la regulació de les caixes.

Per tant, com veu, senyor Huguet, aquestes reflexions no ens permeten votar a favor de la seva Proposició de llei, tot i que li repeteixo que és un tema que és interessant, però que és parcial i que s'hauria de tractar amb la recerca del consens, com li he dit fins ara, en aquest moment.

Però vostè també sap que forma part de la tradició del nostre Grup una màxima, que és de no oposar-nos a la tramitació de les proposicions de llei amb relació a què puguin fer els diferents grups en aquesta cambra, i per això tampoc ens hi oposarem. Ens sembla que, bé, no en el marc adequat, segurament no en la forma adequada, però, si això serveix per reflexionar, bé, anem a provar-ho. Però li repeteixo que els antecedents ens fan estar molt dubtosos.

Per tant, com hauran deduït, senyores i senyors diputats, nosaltres ens abstindrem en aquesta proposta, per totes les raons que li he explicat fins a aquest moment.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana planteja una iniciativa parlamentària basada en una preocupació legítima i certa, és a dir, la voluntat que, d'alguna manera, el Govern de la Generalitat tingui més instruments per a controlar i per a fer que les diferents entitats financeres, i en concret les caixes d'estalvi, fins i tot, les que són de fora de Catalunya, puguin tenir una activitat, una actuació benèfica per al nostre país, crec sincerament que el plantejament de fons és absolutament correcte i el compartim.

Hem de partir, també, de la base que avui per avui la normativa catalana que regula l'activitat de les caixes d'estalvi és una normativa, tant la Llei 15/1985 com el seu text refós de l'any 1994, que estableix clarament que la normativa catalana en matèria de caixes d'estalvi s'aplica a les caixes que tenen el domicili central a Catalunya.

Per tant, si volem modificar d'entrada aquesta normativa, hem de parlar de modificar el conjunt de competències que la Generalitat vol tenir en matèria de caixes d'estalvi, tant per a les caixes que tenen el seu domicili al nostre país com a les caixes foranes. És a dir, el que no veiem clar és que poguéssim entrar a modificar una llei que regula –com he dit abans– una matèria concreta en un àmbit territorial i amb uns condicionants molt específics i només tocar un aspecte d'aquesta activitat.

Per tant, plantejar que la legislació catalana reguli aquella part de les activitats de les caixes d'estalvi foranes, referides únicament i exclusivament a l'obra social, creiem que entraria en contradicció amb la normativa que avui per avui emmarca l'activitat d'aquestes institucions.

El senyor Huguet ha fet referència al fet que aquesta normativa que podríem adoptar a Catalunya no seria cap cosa estranya perquè, de fet, altres comunitats autònomes ja l'han aplicat. I ell mateix feia referència a una sèrie de comunitats autònomes en què és cert, però jo li hauria de recordar que pràcticament –pràcticament– totes aquestes comunitats autònomes no tenen dins del seu àmbit territorial caixes d'estalvi amb el pes específic que tenen, per exemple, les caixes catalanes o bé la segona caixa a nivell espanyol, que és Caja de Madrid.

Per tant, és normal, i fins a cert punt és lògic, que aquestes comunitats diguin: «Home!, les entitats financeres de caràcter...» –«benèfic social», ja no se li pot dir– «financeres amb el vessant de caixes d'estalvi que tenim al nostre territori, són caixes relativament petites, i aquí estan venint a prendre'ns quota de mercat caixes importants d'altres indrets i, per tant, seria bo que, a aquestes caixes, les obliquéssim a fer determinades actuacions.» Per tant, té una certa lògica, però és evident que ni Catalunya ni el cas, per exemple, de la Comunitat de Madrid –per parlar de les dues grans caixes espanyoles– no tenen, segurament, la necessitat d'aplicar aquesta discriminació.

Com vostè sap, senyor Huguet, les caixes avui a nivell de l'estat, les caixes d'estalvi representen pràcticament el 50% de l'activitat financera del sector i, si ens centrem a Catalunya, estan ja prop del 70%. Per tant, estem parlant d'unes entitats que tenen un pes, una tradició i un paper en l'economia molt arrelats, molt assumits i que en el cas nostre, en el cas de Catalunya, s'està desenvolupant amb tota normalitat.

Com deia molt bé el senyor Martí Carnicer, probablement, si haguéssim de començar a parlar de la modificació de la Llei de caixes, hauríem d'entrar a parlar de temes probablement més importants que aquests que vostè ja està plantejant; importants per a Catalunya. És evident que l'obra social de les nostres caixes, de les caixes catalanes estan complint ja el seu objectiu, estan jugant el seu paper al nostre país. I les caixes foranes, en tot cas, vénen aquí i, tot i no tenir la seua normativa que les afecta, és evident que també estan aplicant amb la seua obra social uns criteris que les pugui mantenir, si més no, en el mercat amb un nivell de competitivitat per lluitar amb la gran competència que representen les caixes catalanes. Per tant, també fan obra social, també apliquen part dels seus recursos, dels seus excedents, a l'obra social a Catalunya.

Creiem, sincerament, que abordar el tema de la modificació de la Llei de caixes d'estalvis hauria d'anar –com s'ha dit aquí no solament pel senyor Martí Carnicer sinó per tots els portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula–, de partir d'un marc consensuat, d'un acord previ que permetés entrar en temes com els que s'han plantejat aquí: la privatització o no privatització de les caixes d'estalvi, el paper i el control dels òrgans de govern, les quotes de participació i, per tant, la capitalització d'aquestes entitats. Però, segurament, el tema menys important seria el tema de controlar l'obra social de les caixes d'estalvi justament de fora de Catalunya. Altra cosa seria, com vam fer –i vostè hi ha fet referència– a la Comissió d'Economia, fa una setmana, de recomanar i prendre acords relacionats en la necessitat que el Govern vetlli perquè les activitats de les caixes d'estalvi a Catalunya vagin en la direcció de fomentar... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, esperi's un segon, si us plau. Ja l'avisaré. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Vagin, com deia, en l'orientació de fomentar al màxim el procés de desenvolupament socioeconòmic del nostre país.

Però és evident que la proposta que avui ens presenten és una proposta que és parcial i que creiem que no entra avui dins de les demandes; la necessitat que hi hauria d'abordar, en tot cas, una revisió de la Llei de caixes d'estalvis.

Senyor Huguet, sap vostè perfectament que amb motiu del debat d'investidura el seu Grup i el nostre Grup van adquirir uns compromisos molt concrets sobre aquest tema. I aquests compromisos els hem complert al peu de la lletra. És a dir, hem complert allò a què ens vam

comprometre i no hem anat més enllà del que realment vostès i nosaltres vam poder acordar.

Per tant, hem complert els compromisos. Creiem que avui no és necessari, no hi ha una demanda clara que faci necessari modificar la Llei de caixes d'estalvis a Catalunya, i, en tot cas, si arribat el moment això fos necessari, sàpiga que la voluntat del Grup de Convergència i Unió i del Govern de la Generalitat actual és la de partir d'un marc de consens, d'una llei proposada pel mateix Govern que buscaria, com he dit abans i com han dit tots els representants dels diferents grups, el màxim consens entre les forces polítiques a Catalunya.

Aquest és el motiu pel qual el nostre Grup votarà en contra de la seua Proposició de llei.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Fet el debat passem ara a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de reforma del text refós de la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya pel que fa a l'activitat de les caixes d'estalvis foranes.

Comença la votació. *(Pausa.)*

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 68 en contra i 47 abstencions.

Proposició de llei sobre els acords territorials per a l'ocupació (tram. 202-00119/06)

El novè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre els acords territorials per a l'ocupació. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel canvi i la defensa l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, fa un moment el senyor López Bulla deia que un ocellet li havia dit..., i jo he de dir-li que, com que aquest és un Parlament que hi venim a parlar i tenim un Saló dels Passos Perduts, hem xerrat sobre aquesta cosa i jo ja sé el que cadascun dels grups farà al final, a l'hora de votar.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

És per això que vull començar, possiblement, per donar-li uns arguments o una idea molt clara. Aquesta és una proposta que es refereix a una altra manera de fer i de gestionar les polítiques actives d'ocupació, i això s'ha de fer tant si hi ha nou servei com si no hi ha nou servei d'ocupació. No dic que el fet que hi hagi servei o no servei d'ocupació, que hi hagi una nova organització o no dels recursos i dels instruments, no sigui important, el que vinc a dir és que això, el que avui parlarem, és de polítiques d'ocupació, dels instruments, dels organismes, que podem i hem de seguir-ne parlant, però convé que no ho confonguem, com s'ha fet sovint

pel que fa als temes de polítiques d'ocupació, de confondre les polítiques, la forma de fer-ho, els objectius amb els instruments, amb els organismes.

Mirin, l'atur ha canviat de manera substancial en els últims anys, però la política d'ocupació no. Ha canviat l'entorn... *(Remor de veus.)*

El vicepresident primer

Esperi un moment, senyor Rañé, perquè hi ha molta remor de veus i això potser facilitarà que s'apaivagui. *(Pausa.)* Gràcies, ja pot continuar.

El Sr. Rañé i Blasco

Deia que l'ocupació i l'atur han canviat, però que les polítiques d'ocupació, no. Les peces que avui tenim amb aquestes polítiques actives són les mateixes que es van començar a construir amb uns entorns completament diferents. Entorns com els dels anys 80, on teníem atur massiu, majoritàriament masculí, industrial, d'allò que se'n deia «de pares de família», amb poca formació, amb una demanda escassa però uniforme i de treballs bastant desqualificats.

Era el que teníem als anys vuitanta. Després vam tenir una època de creixement, on la recuperació econòmica del 86 fins al 92 requeria fonamentalment, per una banda, resoldre les necessitats socials, formar per col·locar en un teixit econòmic que anava reconstruint-se i recuperant-se, però que era fonamentalment la modernització de les estructures econòmiques que teníem fins a aquell moment, i també crear condicions per aconseguir la localització de noves empreses. Era una política que ha donat unes peces que tothom coneixem i reconeixem. Estem parlant dels plans d'ocupació, de les escoles-taller, dels cursos de formació ocupacional massius per fer una mà d'obra una mica més ocupable.

Però, des d'aquell moment fins ençà, un cop vam superar el sotrac del 93-94, hem trobat que el mercat de treball, la situació en el mercat de treball, la situació entre la demanda i l'oferta lliga molt menys que mai. És possiblement el moment en què es produeix la major contradicció entre la demanda i l'oferta de treball, perquè, d'una banda, tenim necessitats socials i empresarials que no lliguen, perquè tenim persones amb molt baixa formació a les llistes de l'atur i, en canvi, una demanda empresarial que, a part de tenir alguns treballs desqualificats, requereix per a les noves tendències una oferta molt més qualificada.

Un atur –repeteix– que és reduït, però, en canvi i malgrat que tenim un atur reduït, tenim les empreses que no cobreixen les seves necessitats. Estem, doncs, amb noves necessitats que requereixen noves polítiques. I això és el que no hem vist, això és el que no s'ha produït, això és el que ja els he dit alguna vegada, o no saben o no poden o no volen fer.

I és per això que ens trobem amb una realitat en què bàsicament les ordres, els programes, les polítiques que s'estan fent en aquest moment són les mateixes que fa quinze anys ja signaven els anteriors consellers de treball. Estem en la mateixa situació però, en canvi, necessitem una política d'ocupació molt més fina i seguim

tenint unes eines, uns instruments que funcionen a l'engròs, són davant la possibilitat del que en diuen els matricers un ajust fi, estem treballant encara amb desbarbadores.

Ara necessitem més que mai acostar les polítiques d'ocupació de l'oferta a la demanda existent, i ho necessitem més que mai perquè ens torna a créixer l'atur. Fa set mesos consecutius que les llistes de les Oficines de Treball de la Generalitat recullen més persones aturades que les que feia un any. Fa set mesos consecutius que tenim més atur interanual. I això, la Conselleria diu que ja s'arreglarà perquè li han dit que dintre de poc aquest temps escamparà.

Tenim ara 15.000 persones més que fa un any. A tot Espanya només n'hi ha 10.000, però també tenim –i això és més important o tan important com aquestes dades quantitatives– un dèficit d'ocupació molt important de les persones que estan inscrites a l'atur, un desenvolupament econòmic que no ens vindrà de fora, sinó que ha de ser induït des de dintre, aprofitant els recursos que hi ha en el territori, satisfent les necessitats no cobertes i generant noves oportunitats, i perquè l'ocupació requereix, d'alguna manera, en aquests moments, ja, inversió, valor afegit i formació.

Per això els programes actuals, que són els mateixos des de fa molt temps, ja no serveixen. Els podem aprofitar però els hem de donar un canvi radical i profund, i això és el que la nostra proposta de llei pretén fer. Pretén aconseguir que a Catalunya la política d'ocupació sigui coherent amb allò que es va plantejar ja la Comissió Santer de la Unió Europea, que estigui basada en els acords territorials. Europa ens ha llançat des de fa temps –primer Santer, després la Cimera de Luxemburg, després la Cimera de Lisboa–, amb polítiques d'ocupació ens ha llançat un objectiu, una política i quatre directrius sobre les quals actuar.

Un objectiu: assolir el 70% d'ocupació global i un 60% de les dones, amb l'ocupació femenina. Una política d'ocupació plantejada amb la idea d'integrar en el territori les actuacions i cercar la col·laboració de tots els agents implicats, i anar a cercar amb els nous jaciments fórmules actives de generar ocupació. I quatre directrius: millorar la capacitat de les persones per ocupar-se, fomentar l'esperit emprenedor, millorar la capacitat d'adaptar-se de les empreses ocupades i de les empreses i conciliar la vida familiar i laboral.

Això és el que ens han dit des d'Europa, i això és el que no estem fent a Catalunya. Seguim fent bàsicament el mateix que fèiem quan teníem un altre tipus d'atur i un altre tipus de persones aturades i altres necessitats.

La nostra és una proposta que vol donar un tomb en la forma de fer la política de l'ocupació, sobretot en els continguts. Perquè s'ha de fer pensant en la gent, però també amb la gent. No serveix, com no ha servit mai, el despotisme il·lustrat i menys amb les polítiques d'ocupació. S'ha de fer una política d'ocupació per resoldre els problemes de les empreses, de les persones i dels territoris. S'ha de cercar i potenciar l'acord, essent conscients, com deia Kavafis en el seu poema sobre Ítaca, que possiblement és quasi més important el camí que no pas arribar-hi. És més important fomentar

els acords, liderar, aconseguir que en el territori es busquin, es recerquin aquests elements que no pas els mateixos resultats.

Davant d'això poden fer dues opcions: donar suport a un plantejament que va en aquesta direcció, que cerca i que planteja l'existència d'acords interterritorials, que cerca i que busca que empreses enteses, com empresaris i treballadors, centres educatius, administracions locals, societat civil, treballin per cercar, per determinar quines són les necessitats i portar-les endavant i que, això, ho lideri el Govern de la Generalitat. Fomentar l'acord des de baix; poden fer això o poden senzillament continuar fent el que han vingut fent: repetir any rere any ordres, decrets, que tenien alguna virtualitat en un altre moment, però que a hores d'ara han quedat superats per la realitat.

És això el que els proposem. És això el que conté la nostra proposta de llei d'acords territorials. Això, com deia al principi, es pot fer, s'ha de fer ara. S'havia d'haver fet ja abans. I es pot fer i s'ha de fer, tant si hi ha servei com si no hi ha servei. I nosaltres creiem i hem apostat perquè hi hagi servei. I no es pot plantejar, almenys des del nostre criteri, que l'existència o no d'un organisme, la forma o no d'organitzar-se el Govern de la Generalitat pugui condicionar que evitem la discussió de les polítiques d'ocupació que hem de fer.

És per això que nosaltres, malgrat que alguns companys i companyes de la Comissió, de la Ponència conjunta, m'han demanat que no ho poséssim a votació, que ho reconsideréssim, que plantegéssim que això ja ho parlarem a la Ponència, nosaltres considerem que la nostra responsabilitat d'oferir una proposta que és possible, que és necessària i que la necessitem ja, d'una manera urgent, és possible fer-la, discutir-la i tirar-la endavant sense haver d'esperar més coses, i és per això que la seguim mantenint. I agraeixo als companys i les companyes que m'ho demanin, que ja els dic des de bell antuvi que no utilitzaré el torn per posicionar-me i dir que no, perquè ja ho dic des d'ara: mantindrem la votació fins al final. Res més.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Rañé. Per fixar la posició dels grups, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor José Luís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, realment estic molt enfadat amb mi mateix perquè no puc donar suport, no puc votar afirmativament aquest important projecte de llei que ens porta el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. I d'aquesta manera resulta que el meu Grup entra en una aparent contradicció amb el seu clàssic posicionament que és donar llum verda a aquestes situacions, a aquestes iniciatives.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I quina és la raó d'aquesta variació? I per què parlo de contradicció? Jo he estat, efectivament, un dels com-

panys de Ponència que ha dit al senyor Rañé: «Mira, per què no retires la iniciativa?», per les raons següents, i són aquestes: vostès saben que està treballant una ponència per portar aviat aquí la Llei del servei d'ocupació de Catalunya; la formem el senyor Millo, el senyor Rañé, la senyora Sánchez-Camacho, el senyor Huguet i un servidor. I la meua intuïció, tal com van les coses, és la següent: jo crec que podem portar aquí, a la cambra, un text important, eficaç i útil. Tenim la voluntat política de fer-ho, tenim el coratge de fer-ho i, si se'm permet, jo crec que tenim també els coneixements necessaris –suficients no ho sé– per portar un document important.

I és que, a més a més, tenim un punt de referència no menys important, que és el pacte entre el Govern català, els sindicats, les administracions locals i les empresarials. De manera que, encara que sigui una qüestió complexa, comptem amb un seriós punt de referència. I per moltes raons m'atreveixo a intuir que el text que nosaltres portem aquí no estarà per sota del que ha estat firmat pels agents socials. Per què? Perquè entraria en contradicció amb un document que també ja és font de dret i perquè podríem entrar en una *litis* entre la centralitat democràtica que és el Parlament i l'autonomia contractual de les parts, que també és font de dret.

Per a nosaltres, doncs, no té gaire sentit aprovar el tràmit que se'ns proposa aquí, perquè el seu contingut, tot en el seu conjunt, ha d'esperar i no solament per qüestions formals, per qüestions de cara, per qüestions –diríem– de la pròpia autonomia d'elaboració i de decisió i de proposta de la Ponència, el desenvolupament dels treballs d'aquesta.

Encara resten oberts molts punts importants, assumptes tan formidables com aquella qüestió en què el senyor Rañé i un servidor –i més encara, suposo– estem dialogant i és: totes les polítiques d'ocupació han d'estar sota el paraigua del Servei Català d'Ocupació? O una part? M'explico, per parlar festivament: el *chopped* i la mortadella estarà al Servei Català d'Ocupació i el Jabugo estarà en poder, discrecionalment, del Govern? Aquest és un assumpte no irrellevant! És un assumpte important per a no situar el Servei Català d'Ocupació en una bijuteria absolutament irrellevant!

No parlaré, de cap de les maneres, que aquest document sigui retirat: el senyor Rañé ho ha dit clarament i jo no hi insistiré. Crec que la postura del senyor Rañé no és una postura estètica, és una postura que ell creu eficaç i que, a mi, em situa en una certa incomoditat, perquè resulta que estic molt d'acord amb la premissa major del seu discurs, també amb la segona, i en les conclusions, ja per raons que he donat fins ara, ja no n'estic tant. Jo, amb el permís del meu company i amic Rañé, recordaré una anècdota –passant a un altre punt– que em va succeir l'altre dia a la Comissió d'Indústria, i que té una relació molt llunyana. I és: el Partit Popular, l'altre dia, va presentar una proposició no de llei demanant la finestra única, via Internet, de les administracions públiques per a les empreses que puguin i vulguin fer gestions ràpides. Em vaig enfadar molt, per la senzilla raó que el text, tal com estava, és absolutament igual o molt semblant al document que vam firmar els grups parlamentaris en relació amb el Pacte per

la societat de la informació. Aleshores, quin sentit té aquesta... –com diria jo–, aquest stakhanovisme legislatiu una mica farfollesc d'insistir sobre coses que ja estan aprovades? No és aquesta la qüestió que estem aquí discutint, perquè no s'ha aprovat el document de la Ponència, perquè no s'ha portat aquí!

Em dol no estar d'acord i posicionar-me favorablement, perquè, amb el senyor Rañé, tradicionalment, hem tingut un lligam de velles lluites, velles històries i estic incòmode, evidentment. Però, per sobre de tot, evidentment, hi ha la coherència –dic la meua, no la del senyor Rañé, la meua. Ara, en quin sentit estic d'acord amb el senyor Rañé? Què és el que expressa, en el fons, el discurs i la literatura que ens ha portat el senyor Rañé? Doncs, ens porta a una anàlisi absolutament coincident amb el que ell ha dit, i és: la manca de coratge, malauradament, de la Conselleria, amb una total absència de polítiques d'ocupació realment útils, que tinguin relació amb la innovació tecnològica, d'un cantó, i que tinguin relació amb el canvi de cicle que hi ha.

L'altre dia vaig quedar una mica perplex per la conferència de premsa, pels continguts de la conferència de premsa del nostre conseller de Treball. Una conferència de premsa, un missatge innocu, un missatge que no estava a l'alçada, precisament, de les grans tribulacions que estem coneixent, ara, a Occident, a Europa, amb una reestructuració, amb una innovació que ve de molt abans de la destrucció de les torres nord-americanes, encara que, en un cert sentit, en algunes ocasions, vulguin agafar-se com a pretext.

L'increment de l'atur continua, malauradament! No em felicito, al contrari! Incrementa la sinistralitat, malauradament! Jo no em felicito, estic situant elements negatius per empènyer la Conselleria a un esforç molt més important.

De manera que, en aquesta direcció, jo crec que, si poguéssim pensar que el Servei d'Ocupació de Catalunya estarà *ad kalendas graecas*, podríem dir: «Bé, aquesta discussió, doncs, pot afavorir, guanyem temps», però és que, senyories, company Rañé, és que, segons les nostres disquisicions –i no descobreixo cap indiscreció–, hem quedat que, com a màxim, com a màxim, com a màxim, podem acabar el text de la Ponència, com a màxim, a mitjan gener; com a màxim! L'interès de tothom és que pugui ser discutit aquí l'últim ple d'aquest any. Ho farem? No ho sé, però, en qualsevol cas, quinze dies més tard això està fet i beneït.

De manera que jo crec que, per analogia, per no entrar en una heteronomia de textos –la Ponència que diu una cosa, possiblement, el que aprovem avui, si és que ho aprovem, no?–, doncs, podríem trobar-nos amb literatures diverses, matisades, en un assumpte de tanta importància –qualsevol assumpte és important–, en un assumpte de tanta importància com són les qüestions d'ocupació, que afecten la gent de carn i ossos.

De manera que, amb una gran tristor i amb una certa malenconia per lluites passades, no puc donar la benedicció a aquest important document, i faré una humil abstenció, que vostè sabrà comprendre.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. El senyor Huguet té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president; senyores i senyor diputats. La intervenció del diputat José Luis López Bulla m'estalviarà alguns dels arguments. Avanço, doncs, que Esquerra República s'abstindrà. I s'abstindrà per coherència pròpia, també. No entro en la coherència dels altres, però, per coherència pròpia. Fa poca estona, un portaveu del Partit Socialista ha justificat la seva abstenció a una proposició de llei de caixes en base al consens. Jo crec que més consens que el que s'està veient en relació amb la Ponència del Servei d'Ocupació a Catalunya, consens que, des d'Esquerra Republicana, sempre hem dit que no ens trobem atrapats per ell, perquè el legislador està aquí, no fora, però que, precisament, el proponent d'aquesta Proposició que ara estem discutint, sí que es fa ressò del consens establert entre sindicats i patronals. No entenc per què, si hi ha un document de sindicats o patronals que per a molts dels grups –no és el cas nostre– es dona, pràcticament, com a bíblia a l'hora d'establir la negociació per al nou Servei d'Ocupació a Catalunya, ara, de cop i volta, puf!, apareix, per un cantó, un desplegament de la Llei, que el lògic és que vingui amb la mateixa Llei, sobre els pactes territorials d'ocupació.

Entenem que..., jo he entès perfectament la figura comparativa del senyor López Bulla quan, referint-se a un altre grup, a vegades, potser hi hauríem caigut també nosaltres, no..., estem en una legislatura curiosa: es tracta de veure qui fa més quantitat de coses copiant el que sigui, no? I a vegades, doncs, una mica, dona la sensació, aixafant coses que ja estan en marxa, no?, i repetint-les, no? Per tant, dona una mica..., segurament estem en aquest marc. I és..., crec que sap greu, perquè és un tema important, el desplegament dels acords territorials, no? I per tant, hi ha una qüestió de forma que és la bàsica, la que ens fa desconsiderar la possibilitat de donar suport a aquesta història.

Repeteix, nosaltres, des d'Esquerra Republicana –ho hem dit en Ponència, ho dic aquí al Ple–, precisament creiem que la futura Llei del Servei d'Ocupació a Catalunya ha de ser més àmplia que el document que, sobre paper, tenim ara procedent de sindicats i patronals. Seríem incoherents si, creient que la Llei ha de ser més àmplia i, per tant, incorporant ja al màxim el desplegament de qüestions com els acords territorials, com la mateixa formació professional definida, integrada molt més clarament del que allà està, que només està apuntada, ara entréssim a donar suport en paral·lel a una proposició que el que està fent és envair terreny d'un desplegament legislatiu que nosaltres creiem que ha de ser en bloc, en el marc del SOC i derivat de la Llei del SOC. Per tant, per coherència formal, no podem donar suport a això.

Podríem entrar en el contingut, i aquí, evidentment, a l'exposició de motius, són compartides totalment. La diagnosi de la paràlisi també la compartim –això sí!–, diagnosi de la paràlisi de la política ocupacional a Ca-

talunya, també la compartim, però, precisament perquè ja hem desplegat, hem començat a desplegar un debat allà, a la Ponència del Servei d'Ocupació a Catalunya, jo no m'estic de comentar tres cosetes.

Primera: l'àmbit territorial de l'acció d'aquests acords territorials. No tinc clara la proposta, tot i que es marca 50.000 habitants. És a dir: compareixents que han vingut a la Ponència i, fins i tot, diàlegs que hem tingut entre nosaltres, el desencaixament que hi ha entre les meses locals i els acords territorials, això s'hauria de superar i caldria definir quina és la massa crítica territorial necessària perquè siguin operatius aquests acords territorials. No sé si amb la proposta queda prou definit. En tot cas, nosaltres, aquest tema és un dels temes clau per veure si estem d'acord o no amb com es despleguen els acords territorials.

Segona qüestió –i en part també ho mencionava el senyor López Bulla–: nosaltres creiem –i tindrem ocasió de parlar-ne a la Ponència– que una política per l'ocupació, per l'ocupació, com tantes altres coses, és una política transversal. Per tant, tindrem ocasió de parlar-ne, també, amb la Llei del SOC, creiem que difícilment es pot abordar una política per l'ocupació sense la participació garantida –en algun punt sí que es diu, de l'acord, de la proposta del diputat Rañé–, sense la participació en aquesta política d'ocupació dels àmbits de l'ensenyament, dels àmbits de la política industrial o, fins i tot, dels àmbits que es dediquen a potenciar sectors que, per edat, generacionals, per gènere o per situació social –estem parlant de dones, joves o gent amb risc d'exclusió–, tenen unes especials característiques a l'hora de l'ocupabilitat. I això s'ha de reflectir –ja ho avança–, tant en la composició de certs organismes que han de definir la política ocupacional de Catalunya, que espero que discutirem en conseqüència a la Ponència, com en el desplegament dels acords territorials.

És a dir, quan la Generalitat ens presenta un flamant projecte «CAT XXI», que et diu que treballarà per programes –que és lògic, perquè això és la línia moderna d'actuació de l'Administració– i no per conselleries. Si en una àrea no s'està actuant en aquesta línia modernitzadora és en l'àrea de l'ocupació. Hi ha una desconexió sistemàtica encara, a hores d'ara, any 2001, entre Ensenyament, Treball, Indústria pel que fa a política... –i no parlo ja de dona, joves, etcètera–, en relació amb la política d'ocupabilitat. Seria important que documents com aquests reflectissin també aquesta transversalitat a l'hora d'abordar això.

I, finalment, podríem també considerar si és oportú o no el nivell de representativitat. En això ja tindrem ocasió de discutir-nos; no sé si quedarem en minoria allà el Grup d'Esquerra Republicana, sobre el nivell de representativitat dels organismes vinculats al SOC i, en aquest cas, als acords territorials; sobretot als acords territorials, més que, fins i tot a altres qüestions, és important que responguin a la trama social real: no tots els agents representatius a escala de Catalunya tenen la mateixa representativitat quan entrem a escales territorials menors. I, per tant, hauria de ser no només una cosa subsidiària la possibilitat que s'integressin agents només representatius en aquella zona, sinó que hauria de ser una obligació, d'alguna manera, la presència

d'agents, entitats, etcètera, que, tot i no ser, a escala catalana, tenir una massa crítica o un grau de representativitat suficient, és lògic que, perquè tingui eficàcia i eficiència una política d'ocupació en el territori, és a dir, de prop, en el peu de fàbrica, aquests agents que, particularment, en un lloc determinat sí que poden tenir una importància clau, hi haurien de ser, en aquests acords. Per tant, són tres els elements. Jo me l'he llegit..., me l'he llegit, eh? No he passat per sobre del contingut, senyor Rañé, com veu, de la proposta i, per tant, m'agradaria poder-ho discutir en el marc del debat del Servei d'Ocupació a Catalunya.

Per les raons que he dit, per unes de forma i per altres de contingut, en aquest cas, ens abstindrem, esperant que reprenguem el debat abans dels torrons.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'il·lustre diputat senyor Rañé avui ha jugat amb avantatge quan ha pujat a la tribuna i ha dit que sabia i coneixia el vot o el possible vot de la resta de companys d'il·lustres diputats, que, a més, constitueixen la Ponència del Servei d'Ocupació. Doncs, la veritat és que ha jugat amb aquest avantatge, perquè tots ho hem estat comentant. I, fins i tot, ha jugat amb un avantatge afegit que és que aquesta diputada li havia comentat, amb to cordial, a més, que fins i tot esperava, donat que s'espera un plenari llarg –un plenari llarg–, doncs, esperava fer una intervenció curta, una intervenció limitada donat que semblava que la iniciativa, la Proposició de llei, no anava a prosperar; no perquè no volgués esgotar el temps que es correspon a l'estudi d'una proposició de llei, sinó pel consens unànim que semblava que, per qüestions formals, aquesta iniciativa, doncs, no anava a tindre un resultat positiu amb l'aprovació, avui, en aquesta cambra.

Com que veig que els altres companys han utilitzat el temps..., per això dic que ha jugat fins i tot amb aquest avantatge, perquè, d'alguna manera, ha compellit el Grup Popular, també, a haver de sortir aquí i exposar el que considera en aquesta iniciativa.

Nosaltres compartim amb el Partit Socialista i amb el diputat proposant l'anàlisi, la diagnosi que ha fet, en gran part –en alguns aspectes no–, sobre les polítiques d'ocupació, sobre la situació de l'atur en aquests moments; i, sobretot, sobre l'anàlisi històrica que ha anat realitzant de quines eren les polítiques que es duïen a terme –per cert, gran part també pel Partit Socialista–, també. Vostè ha reconegut en alguns aspectes que no eren les més idònies; després, que es varen incrementar a partir d'uns determinats anys polítiques actives, i, després, ens ha explicat la fase que tots coneixem, la fase europea d'increment de les polítiques actives en substitució de les passives, que incrementen aquest tipus de polítiques.

Evidentment, compartim aquesta diagnosi i, a més, compartim la diagnosi afegida, l'actual; és a dir, què està passant amb un dels problemes més importants que ara actualment tenim en el món, tenim a Europa i tenim a Espanya i a Catalunya, junt amb altres problemes, però, en aquest cas, el de l'ocupabilitat, el de l'ocupació.

Tenim dades molt negatives aquests darrers mesos. El senyor Rañé deia –i semblava també que així li ho havia dit al senyor Nadal– que portàvem ja set mesos, doncs, en pujada d'atur aquí a Catalunya. És una dada que és certa, però és una dada que no havia estat tan espectacular fins, especialment, aquest darrer mes, de les darreres dades d'atur; no solament a Catalunya, sinó també a la resta d'Espanya, a més, amb el reconeixement del Govern espanyol que la dada no era positiva, perquè no és així.

És a dir, tenim sobre la taula una de les prioritats més importants que és incrementar les polítiques d'ocupabilitat, les polítiques actives per aconseguir reduir la nostra taxa d'atur. I, a més, amb uns objectius fixats, com vostè molt bé ha dit, que són els de la darrera Címera de Lisboa. Si volem arribar a una taxa d'ocupació del 70% i a una taxa femenina del 60%, la veritat és que estem molt lluny de poder-hi arribar si la recessió i la desacceleració econòmica ens porten a uns increments d'atur tant..., a Catalunya, que ha estat, per cert –senyor conseller, vostè ho sap com tots els altres–, el més alt, dels més alts de tot Espanya.

Nosaltres creiem, evidentment, que amb aquesta anàlisi la situació ha de canviar, i no perquè totes les polítiques d'ocupació que s'hagin estat fent des de la Generalitat de Catalunya –que suposo que també el diputat de Convergència i Unió ho explicarà– hagin estat poc útils i s'hagin de cercar noves polítiques d'ocupació útils. Algunes han tingut utilitat; ha estat una comunitat amb un atur que gairebé consideràvem d'ocupació tècnica –algunes n'han tingut–, i en d'altres aquesta mateixa diputada ha sigut molt crítica, com han estat les polítiques de formació professional, en gran cas les polítiques d'orientació i, també, fins i tot, les polítiques d'intermediació que demà en aquesta cambra, també, passarem a exposar. Tot i que, com conec per part del diputat López Bulla, doncs, fins i tot aquest aspecte també, en aquest cas –ho suposo que també serà amb benevolència–, també serà tractat i no serà votat per Iniciativa, perquè també s'ha de debatre en el marc de la Ponència del Servei d'Ocupació.

Ho veu? Jo suposo que em farà també el mateix tractament que li ha fet avui al senyor Rañé, perquè també la meua Moció, derivada d'una interpellació en matèria d'intermediació, que és una de les altres polítiques d'actuació importants, doncs, no es farà, perquè s'ha de debatre en el marc de la Ponència del Servei d'Ocupació.

Doncs bé, nosaltres, la primera raó per la qual no acceptarem i no podrem donar el nostre suport a aquesta Proposició de llei és fonamentalment aquesta. És a dir, creiem que hi ha una ponència per generar el Servei d'Ocupació, per crear, per constituir un servei d'ocupació eficaç i eficient i que aconsegueixi l'objectiu que ens hem plantejat: reduir aquest atur i millorar l'ocu-

pabilitat, com molt bé deia el senyor Rañé –i ho diem tots–, dels treballadors i treballadores de Catalunya.

Jo aquests dies, com tots vostès, em quedo sorpresa, també, quan veig plantejaments i iniciatives en les quals, doncs, trobem que manca mà d'obra i sentim i continuem sentint a les patronals, a PIMEC o a Foment que manca mà d'obra, fins i tot ara sembla que no es posen d'acord per l'adequació del contingent d'immigració, perquè algunes patronals voldrien més mà d'obra i, en canvi, doncs, tenim una taxa d'atur que està pujant a Catalunya.

La veritat és que, senyor conseller i il·lustres diputats i diputades, serà difícil explicar als ciutadans catalans com, veritablement, pujant l'atur a Catalunya i a la resta d'Espanya, necessitem un contingent que també és necessari per a unes determinades ocupacions, perquè molta de la mà d'obra a Catalunya i a Espanya no accedeix a aquests oficis per manca d'idoneïtat, pel que deia el senyor Rañé i que jo mateixa he repetit en la Ponència del Servei d'Ocupació, que és la manca d'idoneïtat de l'oferta i de la demanda de la mà d'obra que demanen els empresaris i la que ofereixen per part dels treballadors.

Sens dubte, nosaltres creiem que això ha de ser debatut en el marc del Servei, de la Ponència del Servei d'Ocupació. Però, a més, li voldria fer dos petites reflexions, senyor Rañé. I unes eren: vostè no ha entrat a explicar el contingut dispositiu d'aquesta Proposició no de llei, doncs, perquè, molt bé, ja sabem que la resta de grups l'anàvem i li anàvem a dir que això s'havia de debatre en el marc de la Ponència del Servei d'Ocupació. Però jo en una qüestió sí que hi estic d'acord: amb el nivell legislatiu que vostè ha donat a la redacció dels pactes territorials. Crec que una de les millors apostes que es va fer en l'estratègia europea per l'ocupació, una de les millors apostes que es va fer, després de les cimeres de Florència i de Dublín, van ser aquests pactes territorials. Jo crec que n'hem parlat poc, d'aquests pactes territorials. En aquesta sembla que hem parlat més de criticar o no el text, o de fer una valoració per part dels ponents al text o al document que tenim en el Servei d'Ocupació. Que tampoc ningú ha de considerar que és una bíblia ni molt menys, és un document important, un document que parteix del consens dels interlocutors socials, però que la nostra responsabilitat és debatre-ho.

Però vostè ha posat sobre la taula els pactes territorials i jo aquí sí que volia fer una reflexió respecte a la importància del desenvolupament legislatiu que aquests pactes territorials no es deixin, es deixin de regular per decret –per decret com es venia fent fins ara– i s'elevi al rang normatiu d'aquests pactes territorials. És a dir, s'elevi el marc normatiu de la regulació i el desenvolupament d'unes eines tan importants com són els pactes territorials. Per què? Perquè estem parlant del principi de subsidiarietat. Estem parlant del principi que es regulen les polítiques d'ocupació i les polítiques de formació, orientació, intermediació des del territori, des dels ens locals. Estem parlant que la veu de la gent del territori ha de ser sentida, s'ha d'articular i s'ha de regular.

Això jo crec que és una reflexió que avui sí que els representants i els membres d'aquesta Ponència haurem de tenir en compte. És a dir, com farem, en el marc d'aquest pacte o d'aquest Pla d'ocupació, quin paper tindran els pactes territorials i quin paper hauran de tenir a l'hora de regular encara que establim unes disposicions mínimes o unes disposicions generals en aquesta Ponència que avui debatem.

Això sí que li ho volia dir, perquè la veritat és que el nostre Grup ho havia valorat i ho havia pensat: el fet d'elevat el rang normatiu dels pactes territorials. Primer, perquè hi han hagut valoracions extraordinàriament positives, dels pactes territorials a Catalunya –alguns d'ells, com vostès coneixen, com són els del Vallès–, i n'hi han hagut alguns que no han tingut aquesta valoració tan bona. N'hi ha alguns que no s'han articulat així. I, evidentment, també, hauríem d'analitzar quines han estat les causes per les quals no ha funcionat i per les quals no s'ha realitzat.

A part d'això, jo el que sí..., no volia entrar en el contingut concret de la part dispositiva, que, a més, també havíem parlat, fins i tot, amb algun altre diputat que ha utilitzat l'ús de la paraula, i eren alguns aspectes concrets sobre la representativitat de les persones que havien de negociar els concerts amb l'Administració de la Generalitat de Catalunya i els representants –que no sé..., no ho he vist en el text com s'havien d'escollir, aquests representants, qui havien de ser–, d'aquests acords territorials.

Això sí, ja li ho dic i li ho avanço, que no ens ha agradat el text, entre altres estructures organitzatives, del text dispositiu concret, eh? I, a banda, i que això sí que ho discutirem en el marc de la Ponència, perquè la veritat és que no compartim aquesta opció.

El que sí vull dir –i ho vull repetir– és que nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, considerem que una de les prioritats per a aquesta legislatura són les polítiques d'ocupació. Considerem la importància que té aquesta Ponència, i encara que partim d'un document –ho repeteixo–, un document important, un document consensuat pels interlocutors socials, crec que la responsabilitat que aquestes polítiques, aquesta Llei del Servei d'Ocupació sigui eficaç i eficient també depèn de la nostra tasca, com molt bé ha dit el senyor López Bulla, en aquesta Ponència legislativa. I que, sens dubte, els pactes territorials, que ja van ser un mandat europeu, constituïran un element important en aquesta negociació.

Solament recordar, també, senyor Rañé, que malgrat que vostè deia que no hi havien hagut pactes territorials, doncs, n'hi han hagut –n'hi han hagut–, encara que no hi hagués una regulació, com diríem, com Déu mana; és a dir, una regulació per norma legal i sí una regulació per decret. Però n'hi han hagut –les coses s'han de dir pel seu nom–, han existit, alguns han funcionat, d'altres no –ho repeteixo–; però, evidentment, la seva era una proposta que podíem compartir o no des del punt de vista intern...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

...i, en aquest cas, no ho era. Senyor president, ja acabava.

Moltíssimes gràcies, il·lustre senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sento molt que el senyor López Bulla hagi tingut un disgust i estigui trist, espero que ho superi, té la meua solidaritat i els meus ànims, perquè aquesta contradicció, d'altra banda passatgera, doncs, la pugui superar bé.

Senyor Rañé, miri, podríem estar d'acord amb l'anàlisi que ha fet de la situació preocupant. Preocupant perquè, home, no tenim bones notícies respecte a la marxa de l'ocupació: des de l'any passat la creació d'ocupació, doncs, es va al ralentí; l'atur està trucant a la porta d'una manera contundent, sobretot aquesta darra dada que tenim fa uns dies, doncs, és preocupant; podríem estar d'acord amb molta part del que vostè ha dit, respecte a l'anàlisi de la situació.

Però he sentit des de la tribuna que es deia que s'estava d'acord amb vostè –i, en canvi, a vostè no li ho he sentit dir– que hi havia una paràlisi, que estaven d'acord amb la diagnosi sobre la paràlisi. La paràlisi, de què? I comparat amb què? Paràlisi de les polítiques actives de creació d'ocupació? Comparat amb qui tenim paràlisi? Perquè admeto la preocupació que mostra el senyor Rañé, però si ens comparem amb la resta dels veïns, tant del sud com del nord, estem molt més bé; si ens comparem amb la resta de l'Estat estem molt millor; si ens comparem amb Europa tenim algunes xifres coincidents.

Podem discutir de la població activa. Podem discutir que aquesta població activa, la taxa de la població activa és més baixa i hauria de ser més alta... També està creixent, perquè hi han dones que, afortunadament, es van incorporant al món del treball. És a dir, home, fer una anàlisi i una diagnosi de paràlisi negativa, doncs, no em sembla correcte. I no em sembla correcte perquè..., primer, perquè no és veritat, i, després, perquè ens porta a un estat de pessimisme que tampoc es correspon amb la realitat. La realitat objectiva és que hi ha una situació que ens ha de fer estar alerta, que ens ha de fer que es posin en marxa tots els instruments que els governs tenen, a través dels seus pressupostos, per crear, per créixer econòmicament i per crear activitat i, per tant, treball.

D'altra banda, avui parlem d'aquest tema, dels pactes d'ocupació locals, com si fos una cosa *ex novo*, i no és veritat. Vostès ho saben. Fa anys que això està funcionant –fa uns anys que està funcionant. I està funcionant bé. I està funcionant a través de què? No vam començar fent una llei per fer funcionar els pactes d'ocupació. Vam fer un acord, això sí, la Conselleria de Treball va fer un acord amb la Federació Catalana de Municipis,

amb l'Associació Catalana de Municipis, van signar un protocol i varen començar a treballar. I, després, han fet una consulta àmplia, han fet un test, una ordre, que l'han consensuada amb l'Associació Catalana de Municipis, amb la direcció del Servei d'Ocupació, amb les forces sindicals; l'han portada al Consell de Treball. El Consell de Treball, per unanimitat, ha considerat que els pactes, que els que es deia en aquesta Ordre eren suficients. Ho tenim encarrilat! L'única cosa que falta, en tot cas, és, d'acord amb els recursos que tenim i que tindrem i que puguem tenir dels fons europeus, l'única cosa que fa falta és incentivar, és dinamitzar, i d'això ja hi han zones, ja hi han comarques que ara se n'estan preocupant, i s'està fent.

Per tant, estaríem d'acord amb part de la diagnosi, no estem d'acord amb l'instrument, senyor Rañé, perquè em sembla que, en aquest moment, fer una llei de la característica que vostè exposa seria posar un «trajo», una cotilla a l'activitat, que em sembla que no és precisament el que necessitem en aquest moment. I no ho necessitem per allò que ja li han dit –com que li ho han dit tots els companys, jo no li ho repetiré–, perquè tenim oberta una plataforma de diàleg, tenim oberta una ponència, en la qual aquelles coses que es consideri que es poden i s'han de regularitzar..., doncs, utilitzem aquest instrument, utilitzem la Ponència, que, com molt bé ha dit el senyor López Bulla, el compromís que tenen i que vostès han manifestat és acabar ràpidament, acabar al més aviat possible, per tant, no *ad kalendas graecas*, sinó dintre de quatre dies, i a veure com queda, i, sobretot, a veure quants plans d'ocupació podem dinamitzar per tot el territori de Catalunya.

A mi no em sembla bé..., a veure, considero que és legítim i, a més, és habitual que passi a tot arreu el mateix; és a dir, quan un puja a la tribuna i està a l'oposició, és normal que faci una crítica, i una crítica al més dura possible, sobre les polítiques, en aquest cas d'ocupació, del Govern. Però, home, si arribem a fer una reflexió al més equilibrada possible, al més serena possible, això no és bo, en aquest cas no és bo, perquè a Catalunya, amb els instruments que tenim, les polítiques laborals que fem, no les fa el Govern de la Generalitat sol, no les fa aquest conseller o l'anterior o el que vingui en el futur: es fan d'acord amb les forces socials d'aquest país, amb els instruments que tenim. I no està tan lluny el Pacte per l'ocupació que vam signar amb les forces socials, amb els sindicats majoritaris, les associacions empresarials d'aquest país. I estem treballant en aquesta línia, i va bé. El fet que va bé ho demostra que estiguem ben situats respecte a la resta de l'Estat. No estem al darrere: estem endavant, estem al cap.

Per tant, no em sembla bé, perquè acabarem tenint tots aquell complex que tot ho fem malament i llançant un missatge a la societat que les coses van malament. I no van malament, i estan orientades. I no es pot dir: «És que l'absència de política laboral...» No, perdonin: hi ha una política laboral, amb els instruments que té aquest Govern i amb les possibilitats que té aquest Govern de remoure l'economia, de fer créixer el país, i, per tant, de fer créixer la possibilitat de llocs de treball.

Per aquestes raons i perquè vostè té un camí obert en la Ponència que en aquest moment està estudiant la pos-

sibilitat del Projecte de llei del SOC, per aquestes raons, senyor Rañé, avui, sense tenir aquest mal de cor que té el company Lluís López Bulla, li haurem de dir que no. Que no és un no definitiu; és un no provisional, fins que vostè convenci els companys de la Ponència que el seu raonament té el suficient pes com perquè s'inclogui en el Projecte de llei que ens portaran en aquesta cambra dintre d'un parell de mesos.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat.

Fet el debat, passem a la votació. *(Pausa.)*

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 67 en contra i 17 abstencions.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 2/1979, del 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional, perquè els magistrats nomenats a proposta del Senat ho siguin en representació de les comunitats autònomes (presa en consideració) (tram. 270-00018/06)

El punt desè és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional, perquè els magistrats nomenats a proposta del Senat ho siguin també en representació de les comunitats autònomes. Ho presenta, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó, que té la paraula.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostès saben, finalment, després d'un estira-i-arronsa que ha durat pràcticament deu mesos, la setmana passada, just fa una setmana, el Congrés dels Diputats va donar llum verda a l'acord entre el Partit Popular i PSOE per cobrir les trenta-sis places vacants dels denominats «òrgans constitucionals», entre ells, els magistrats del Tribunal Constitucional, i avui tot just, també, em sembla que prometien o juraven el càrrec la majoria d'ells.

Jo crec que no és precisament o no ha estat precisament una excel·lent notícia, i no ho ha estat no només des d'una perspectiva catalana o de l'interès general d'aquest país, perquè no ha estat ni tan sols una excel·lent o una bona notícia ni per al PP ni per al PSOE. Perquè, mirin, al marge de determinades polèmiques que podríem judicar de puerils, sobre determinats xan-tatges de què ha pogut ser objecte algun partit en algun moment, altres polèmiques –segurament més esperables– sobre l'excessiu perfil polític d'algun dels candidats, o sobretot pel seu, fins i tot, extremisme ideològic,

al final de tot, la percepció de l'opinió pública és que tot plegat s'ha vist reduït a un simple exercici de piconadora parlamentària, a un exercici d'aritmètica parlamentària implacable; d'aritmètica parlamentària d'aquell 80% dels diputats de què parlava el senyor Caldera fa alguns mesos.

I, sent encara més generosos, jo crec que, en el millor dels casos, l'opinió pública ha percebut tot aquest episodi com un compromís entre els dos grans partits a nivell d'Estat, però que no deixa de ser, en alguns moments, un exercici i un acord frívol i antipedagògic, perquè no em negaran, senyories, que tots plegats hem assistit a unes negociacions en què en determinats moments es tensaven i es trencaven les negociacions, per qüestions aparentment de principi, però que al final de tot, després s'han resolt, com vostès saben, amb un simple intercanvi de cromos.

Tampoc ha estat, d'altra banda, una excel·lent notícia, amb els matisos que vostès vulguin –després ja en parlarem–, per a Catalunya. Mirin, la marginació de què ha estat objecte Catalunya –i el País Basc també– crec que és un greu error, i un greu error, sobretot, dels patriotes constitucionals. I ho diu una persona i un diputat que pertany a un grup parlamentari que no creu en aquesta Constitució, i, de fet, hi treballem per canviar-la. I creiem que és un error dels mateixos patriotes constitucionals perquè desconeix els delicats equilibris de l'Estat de les autonomies; perquè ni tan sols ha servit per compensar, d'una o altra forma, l'absència d'un senat que sigui una autèntica cambra territorial, que garanteixi també la presència dels territoris en aquests organismes constitucionals, i perquè, la veritat, després de vint-i-tants anys d'aplicació d'aquesta carta magna, sembla que tant PP com PSOE han semblat més aviat alliberats del famós «pacte constitucional», entès com aquella voluntat de sumar el màxim de consensos, sempre al voltant de les qüestions de caire institucional.

I fins i tot, paradoxalment, aquests patriotes constitucionals d'un i altre signe jo crec que han donat ales, fins i tot, al nacionalisme dels altres, que vostès saben que tant asseguren uns i altres que els preocupa molt, almenys a nivell d'Estat, i a Madrid és un discurs recurrent. O és que ara, en aquests moments, per exemple, no té el PNB més legitimitat o més arguments, per exemple, per avançar en la via sobiranista, en la mesura que no han trobat aquella sensibilitat que ells esperaven, quan han volgut participar en tot aquest tema?

Crec, sincerament, que PP i PSOE han fet un pas més perquè el sistema polític i institucional de l'Estat no s'adapti a la realitat plurinacional de l'Estat. Catalunya, com a país i també com a entitat política –i això crec que és el més trist–, ha demostrat també en tota aquesta història que no té cap pes específic a l'hora d'elegir, a l'hora d'influir en la composició d'aquests òrgans. I dic «una vegada més», i ho dic amb tota rotunditat, perquè, a pesar de les aparences, que són interessades per part d'uns i altres, jo crec que Convergència i Unió, l'any 93, va aconseguir de col·locar un magistrat al Constitucional que ha fet una excel·lent tasca..., per cert, gràcies a l'aritmètica parlamentària en aquell moment històric.

El PSC, o potser hauríem de dir el PSOE, en aquesta ocasió ha situat, ara, un candidat que no desafina, interpretant la partitura que marca el Partit Popular. I aquesta és la gran virtut del senyor Eugeni Gay Montalbo. Però, sobretot, perquè ni Convergència i Unió ni PSC, o PSC-PSOE, no han obtingut mai –i ja portem deu anys de llarga història amb el Tribunal Constitucional i amb la possibilitat d'escollir alguns dels seus magistrats–, mai no han garantit una presència catalana que tingui un aval institucional d'aquest Parlament de Catalunya.

Per tant, ahora volem deixar molt clar que hem assistit també a una negociació mal plantejada, no només per fracassada, sinó també per partidista, encara que ara es vulgui emmascarar tot plegat, involucrant o intentant involucrar el Govern de la Generalitat com a institució i aquest Parlament en tota aquesta negociació. I tan partidista ha estat ara com ho va ser fa deu anys, en honor a la veritat. Perquè aleshores..., vaja, no recordo que ningú, des de cap instància governamental, des de cap força política interessada, es dirigís a aquest Parlament per poder consensuar el nom o la persona del futur magistrat que representés aquesta sensibilitat autònoma catalana.

I un fracàs també –no s'oblidi–, un fracàs que, amb pinça o sense pinça amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, ve determinat, en aquest cas, pel vot decidit del que ha estat l'aliat estable i permanent de Convergència i Unió i del Govern de la Generalitat, no des d'ara, sinó des de fa pràcticament sis anys.

Per tant, m'hauran de reconèixer que, si deixem de banda aquesta polèmica partidista i, si vostès volen, ja una mica passada –perquè, de fet, en tenim per nou anys per endavant a partir d'avui mateix, i, de fet, no hi podem fer res, durant aquests nou anys que tenim per endavant–, el cert és que estem davant d'un problema que no és nou. De fet, és un problema..., i ho dèiem fa poques setmanes, quan debatíem una iniciativa presentada pel senyor Ribó, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Verds, en una comissió del Parlament; dèiem que era un problema que no és nou, que és un problema que s'arrossega des del moment mateix de l'aprovació de la Constitució, des de l'aprovació mateixa de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, de l'any 1979, perquè aquesta Llei s'ha de recordar que va ser una llei polèmica, una llei que no es va consensuar fins al seu darrer tràmit parlamentari. Un fet que, com vostès saben, explica en bona part també algunes qüestions tan polèmiques com la seva naturalesa com a òrgan jurisdiccional o com a òrgan polític, o un altre tema polèmic, que és el que ens porta ara, avui i aquí, a debatre aquesta iniciativa, com és la seva composició. Una composició que ve determinada, per una banda, a través de l'elecció d'origen parlamentari: quatre magistrats per al Congrés, quatre per al Senat, dos magistrats a proposta del Govern de l'Estat.

És a dir, les comunitats autònomes, històriques o no, estan tan absents ara del Tribunal Constitucional com ho havien estat o com ho han estat durant vint anys, quan, pel que sembla, ningú es queixava, ningú tenia cap urgència, i a pesar que el Tribunal Constitucional, com la resta d'aquests òrgans constitucionals, són òr-

gans vitals per a la configuració territorial de l'Estat, a diferència, per exemple, de la Constitució republicana, de l'any 31. La Constitució republicana del 31 preveia la possibilitat que, de manera progressiva, les aleshores «regions autònomes» poguessin designar i poguessin influir en la composició del Tribunal de garanties.

Ara, però, i en to constructiu, jo crec que tots els diputats i diputades, tots els grups de la cambra coincidiran que es tracta, lògicament, d'introduir aquelles reformes estructurals perquè no es torni a reproduir aquest problema en el futur. Es tracta..., i el desitjable és que la representació del conjunt de comunitats autònomes de l'Estat, però especialment de les nacions històriques com Catalunya, no estigui condemnada necessàriament –necessàriament– al joc de l'aritmètica parlamentària. I tampoc que estigui diluïda, i aquesta és una singularitat que jo crec que des de Catalunya estant hem de reclamar: que no estigui diluïda tampoc en el marasme de les autonomies, perquè no ens enganyem: no totes les comunitats autònomes de l'Estat tenen el mateix nivell competencial. A còpia o a cop de conflicte jurídic constitucional, es pot refermar el nostre marc competencial. I com a mostra un botó. No oblidin vostès que una de cada deu lleis catalanes és recorreguda al Tribunal Constitucional. Resten pendents per resoldre per aquest alt tribunal gairebé 200 recursos, dels quals 40 corresponen a normes i a lleis aprovades per aquest Parlament.

La iniciativa que avui els proposem –i ja m'anticipo al que poden dir alguns altres portaveus– és una iniciativa de caire possibilista, pragmàtic. És una iniciativa, a banda, que el nostre Grup Parlamentari va presentar el desembre de l'any 1999. Per tant, ja veuen vostès, fora del context o de l'àmbit d'aquesta polèmica suscitada recentment. És una proposició de llei que planteja la modificació d'un precepte, de l'article 1 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, perquè entenem que, a l'espera de reformar de forma global la Constitució en aquest punt, una iniciativa que segurament serà objecte de discussió en el marc de la Comissió de l'Estudi de l'Autogovern en aquest Parlament, evidentment, hi ha molt poc marge, perquè es tracta d'una matèria que està gairebé constitucionalitzada tota ella. I, per tant, el que proposem avui és, amb el poc marge de maniobra que ens dona la Llei orgànica, intentar per la via dels magistrats que ha de designar el Senat i a través –i aquesta és la nostra proposta– de la Comissió General d'Autonomies de la cambra alta, a través, per tant, del Senat, que es puguin designar els magistrats fins a un total de quatre que puguin representar els interessos tant de Catalunya com del conjunt de comunitats de l'Estat.

En un futur, com deia, i esperem que sigui immediat i vinculat –hi insisteixo– als treballs de la Comissió d'Autogovern, jo crec que no només hem de garantir la representació de Catalunya en el Tribunal Constitucional, atesa la importantíssima funció que s'atribueix a aquell òrgan en la configuració d'un model d'organització territorial de l'Estat descentralitzada, sinó també perquè, des d'una perspectiva fins i tot federal, des d'una perspectiva federal i per analogia amb el que passa en altres estats federals –si és que l'Estat espanyol ho és o si és que té tendència, com algú vol veu-

re, a la seva federalització—, també Catalunya i també el conjunt de comunitats han de poder dir-hi la seva, han de poder participar en el que és l'elecció de la resta de membres del mateix Tribunal Constitucional, en tant que es tracta d'un òrgan constitucional general i no central de l'Estat.

Per tant, avui, fem, per tant, un pas modest, però un pas molt important, per portar a les Corts Generals una reforma que, com s'ha dit, com tothom hi ha insistit aquests últims dies, és tan urgent com necessària.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per Iniciativa per Catalunya-Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Ridaó, nosaltres ja anunciem que votarem favorablement aquesta presa en consideració, però, modestament, li indiquem que seria bo haver dut aquest tema al si de la comissió que estudia la reforma de l'autogovern. I estic convençut que, a més, formarà part de les conclusions que proposaran diversos grups parlamentaris. Li ho dic per molts motius. Els mateixos que em serviran per justificar el nostre sí.

Primer, aquest és un tema molt seriós. Parlar del Tribunal Constitucional és parlar de l'àrbitre suprem. Després del Tribunal Constitucional, excepte en algunes matèries que es van obrir amb la construcció europea, especialment sobre drets individuals, no hi ha cap altra instància a acudir. I encara agafa més serietat si vostè recorda que el Tribunal Constitucional va variant, lògicament, per raons d'oportunitat, per raons d'evolució social i per raons de renovació, va variant la jurisprudència, i, per tant, en moltes matèries, també algunes de les que vostè ha citat, no és el mateix una sentència recent com la de fa uns anys. El Tribunal Constitucional, en definitiva, hauria de ser tractat per part de tots nosaltres segurament amb un respecte que, de vegades, menystenim.

Aquest tema té una rabiosa actualitat, o la tenia, perquè s'acaba de votar la renovació dels quatre magistrats que provenen del Congrés dels Diputats, com acaba de recordar en Joan Ridaó. Jo vull citar els noms de tres dels magistrats que han acabat el seu mandat, i ho vull fer perquè són eminentment proautonomistes. I quan dic «eminentment proautonomistes» no vull dir eminentment pro tal o qual opció política de tal o qual nacionalisme, vull dir eminentment magistrats que han defensat amb profunditat un desenvolupament autonomista de la Constitució del 78. El seu president, Pedro Cruz Villalón; el seu vicepresident, Carles Viver i Pi-Sunyer, i el magistrat Julio González Campos. I perdonin—som pocs, és tard, potser estem cansats—, perdonin que els digui amb molta humilitat: «Els trobarem a faltar.» I si no, al temps.

S'ha fet una relació, al nostre entendre, errònia. Renovar càrrecs per a nou anys és renovar càrrecs que—se-

nyor Ridaó, permeti'm que el corregeixi— tenen data de caducitat molt més llunyana que la de l'inspirador ara de l'onada de patriotisme constitucional—com a cap de Govern, eh?, que se m'entengui perfectament. La data de caducitat d'aquests magistrats acabats de nomenar és molt més llunyana que la d'aquell que vol induir-nos a tots al patriotisme constitucional òbviament espanyolista.

I ara arribem tard. S'han renovat i, per tant, arribem tard. Es van renovar amb una negociació molt mal enfocada per part del Partit Popular i per part del Partit Socialista Obrer Espanyol, dos partits que es van erigir en garants de tota la voluntat de la ciutadania, que es van negar a cap tipus de diàleg per fer una designació plural i, sobretot, que van cometre l'error monumental del que a Itàlia en diuen *il pacchetto*, que és posar en una sola negociació coses tan diferents com el Tribunal de Cuentas, com el Consell General del Poder Judicial i com el Tribunal Constitucional, intercanviant cartes partidistes per veure com podien anar situant el més proper a les seves opcions.

Torno a dir, a part que trobarem a faltar aquests noms, fins i tot el Partit Popular i el PSOE—i perdonin la petulància—, d'aquí a poc temps, reconeixeran l'error d'aquesta opció. No vull entrar a qualificar alguns dels proposats i nomenats ja magistrats. Jo ho vaig dir en comissió, i ho dic amb tot respecte, algun d'ells de clara ideologia feixista. I això és greu des de la perspectiva del que és un òrgan que té l'encàrrec de ser àrbitre suprem. És cert que el Govern de Convergència i Unió no va saber tampoc influir en aquesta negociació.

I permeti'm la segona correcció, senyor Ridaó: Carles Viver i Pi-Sunyer va ser nomenat magistrat del Constitucional abans de la correlació de forces de les eleccions del 93, abans que Convergència i Unió fos allò que en diuen «decisiva», que aleshores, certament, ho era, perquè era una de les dues opcions per donar majoria i estabilitat al Govern de Felipe González.

El nostre model de Tribunal Constitucional, com diu el preàmbul de la Proposició de Llei, s'inspira, com tota la Constitució, amb el de la Segona República, que passa després per Itàlia i agafa elements de l'actual Constitució alemanya. Per què no haver aconseguit no només l'orientació política—i a mi no em fa por parlar d'orientació política, malgrat que en el preàmbul sembla que se la critica—, per incloure també l'orientació territorial que s'ha donat a Alemanya al Tribunal Constitucional? Què impedia i què impedeix anar a un ordenament constitucional que doni la possibilitat que a Catalunya hi hagi un tribunal similar com hi ha en els *Länder* d'Alemanya, òbviament referint-se a l'ordenament propi? I més tenint en compte que, a diferència d'Alemanya, l'Estat espanyol és un estat plurinacional i que, per tant, es diria més, en definicions com la que hi ha a l'article segon de la Constitució, el fet que s'hagués emprès la via tant en el Tribunal Constitucional de l'Estat com en la possibilitat d'aquests tribunals, es diguin com es vulguin dir—se'n deien «de cassació»— amb la terminologia més actual, a les comunitats autònomes, començant per Catalunya.

Mirin, el Tribunal Constitucional ha estat objecte d'iniciatives legislatives i programàtiques en aquesta cam-

bra per part de diversos grups parlamentaris. Jo recordo darrerament la proposta del PSC - Ciutadans pel Canvi, la proposta d'Esquerra Republicana i la proposta d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Cap d'aquestes propostes les hem sabut portar a tractament parlamentari dins d'un calendari que hauria, si més no, influït en aquella errònia negociació que ha dut a la renovació darrerament del Tribunal Constitucional. En les diverses propostes es contemplen vies molt diferents. Senyor Ridao, per què no la de la reforma constitucional? Evidentment, vostè pot pensar que, com que és una via tan agosarada, no té cap possibilitat.

El que planteja la seva Proposició de llei tampoc mereix tractament de llei orgànica. Purament i simplement, que el Reglament del Senat digués que a l'hora de proposar els noms del Senat, aquests sorgiran de la Comissió d'Autonomies, a proposta de les comunitats autònomes, no cal reformar ni una llei orgànica. Cal purament i simplement canviar el Reglament del Senat. Per tant, encara li facilito més la tasca, fins i tot pensant que tard o d'hora –i espero que molt d'hora– això vagi a petar a la Comissió d'Estudi sobre la Reforma de l'Autogovern. Però encara seria més potent si hi afegíssim –no pas en aquest primer estadi, torno a dir, més al seu favor– que, d'acord amb la plurinacionalitat i amb un Senat autènticament representant de les nacionalitats, per al qual no queda altre remei que la reforma constitucional, amb un senat tipus Bundesrat, on hi ha poder de veto per a les mesures que atempten contra el principi de distribució territorial de poder, s'obligués que, a més de l'autonomització del Tribunal Constitucional, es respectés el criteri de la plurinacionalitat.

I aquest seria el nostre posicionament si em demana a quina estació d'arribada voldríem portar aquest tren.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Volia formular una precisió inicial, senyores i senyors diputats, i és que, al marge del posicionament, sapigüeu, si se'm pot explicar, què hi pinta l'article 1 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, en esta Proposta de resolució? Què hi pinta l'article 1 de la Llei orgànica, en esta Proposta de resolució?

Senyores i senyors diputats, com vostès ja saben, fa poques setmanes, concretament lo 26 de setembre passat, en la comissió primera del Parlament se va aprovar una proposta de resolució via proposició no de llei que, en lo seu apartat primer, determina, diu: «Impulsar la modificació de la legislació vigent perquè les comunitats autònomes participen en l'elecció dels òrgans constitucionals i, de manera específica, que la Generalitat participe en l'elecció dels membres del Tribunal Constitucional.» Este redactat, que va ser i que és conseqüència d'una esmena transaccional entre els grups socialista, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya, va rebre el vot a favor de Convergència i

Unió i, naturalment, va rebre lo vot en contra del Grup Popular.

Ara, com ja s'ha dit, quaranta-un dies després d'este acord del Parlament de Catalunya, que implica, entre altres, la modificació legislativa del Tribunal Constitucional, ara, quaranta-un dies després, Esquerra Republicana sotmet a la consideració de la cambra una proposta de resolució que implica exactament lo mateix objectiu i la mateixa finalitat, encara que, com demostrarem, una proposta carregada d'imprecisions de forma i de defectes de forma que, per atenció política i per lògica jurídica, haurien de fer inviable la seua aprovació. En tot cas, sembla oportú, a este diputat i al Grup Popular, que represento, afrontar este debat amb lo que és l'anàlisi de l'examen d'una situació que fins ara era absolutament normalitzada i usual i que ha generat un problema sobrevingut de naturalesa innecessària a partir de quan Convergència i Unió –i amb paraules literals del senyor Jaume Camps– «s'ha sentit foragitada» i on, més enllà de les opinions contraposades, l'elecció dels magistrats del Tribunal Constitucional ha provocat la disputa i la polèmica, quan no l'enfrontament, sobretot entre Socialistes de Catalunya i Convergència i Unió, ja siga en l'espai dels propis partits o ja siga en l'àmbit parlamentari de la comissió competent.

Perquè –no nos enganyéssim a nosaltres mateixos– no és la reforma legislativa la que genera un problema ni tampoc és lo sistema d'elecció, ni molt menys és la qualificació dels magistrats designats; tot lo problema, tota la polèmica i tot lo drama tenen lo seu origen a partir de quan Convergència i Unió no entra en lo pacte formalitzat entre el PP i el PSOE a l'última renovació del Tribunal Constitucional. I si no és així, a sant de què Convergència i Unió en dos anys encara no ha fet efectiu allò que concreta al seu programa electoral relatiu a la reforma del Tribunal Constitucional? Senzillament no ho ha fet efectiu perquè mentre, en legislatures o en designacions anteriors, Convergència i Unió podia col·locar o colar un magistrat de la seua preferència, lo sistema d'elecció era correcte –no meneallo–, en segon terme complia desitjos que resultaven còmodes i en tercer lloc era adequat des del punt de vista de resoldre interessos i de neutralitzar sensibilitats.

Ara, sense el concurs de Convergència i Unió, lo mateix tipus de pacte, lo mateix sistema d'elecció, lo mateix estil d'acord institucional i la mateixa votació, ara, tot això és incorrecte, és inadequat, és un bloqueig i és una expulsió del criteri autonomista del Tribunal Constitucional. Magnífic. És a dir: amb uns o sense uns..., sense uns tot és superflu, amb estos uns tot és elemental.

I com és costum, senyor Ridao, en los últims mesos, i aprofitant que el Pisuerga passa per on tots sabem i que *a río revuelto ganancia* de qui tots coneixem, com és costum –deia–, apareixen los de sempre al mig de la «camorra» en cerca de legítims rendiments però al final acaben com ja nos deia sant Agustí: que corren molt de pressa però corren per fora del camí.

Per què quan cap article de la Constitució previst al títol novè d'aquesta parla de les comunitats autònomes, quan tampoc la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, en els articles 16 al 26, preveu la participació de les comunitats autònomes en la designació dels magis-

trats i quan l'article 16.1 del Tribunal Constitucional expressa que la proposta queda limitada a les Corts Generals, al Govern de l'Estat i al Consell General del Poder Judicial, quan tot això és qüestionable per Esquerra Republicana, per què Esquerra Republicana també ha tengut dos anys retenguda, congelada i paralytada esta Proposta de modificació del Tribunal Constitucional, quan vostè mateix diu que la va presentar el 30 de novembre de 1999?

És que potser han valorat vostès, des d'Esquerra Republicana, que lo prioritari, encara que sigui melancòlicament prioritari, mai perd la naturalesa de prioritari? Probablement l'han retengut i no l'han substanciat pel respectable principi de llibertat que tenen tots los grups parlamentaris de resoldre les seues iniciatives quan millor els convinga, o segurament per aquella famosa expressió del senyor Carod-Rovira quan de manera solemne afirmava que «farem lo que nos done la republicana gana», o potser podem entendre que esta Proposta ha tengut dos anys de paralisi perquè la Llei ha modificat el Tribunal Constitucional –sempre és inconvenient– i perquè la Llei, pel seu origen i per la seua consistència, pot resistir qualsevol envestida política que no vingui garantida pel necessari acord, pacte, diàleg i consens.

I amb estos criteris vull recordar que, quan totes les forces polítiques que en lo seu dia van intervindre en lo pacte constitucional van resoldre la intel·ligent forma de configurar conceptes abstractes, que avui en dia tenen la condició moderna de conceptes jurídics indeterminats, com poden ser l'autonomia o la tutela judicial efectiva o el dret a la vida o la interdicció de l'arbitrarietat dels poders públics..., si les forces polítiques en lo seu dia van configurar este concepte jurídic indeterminat, és indiscutible que el Tribunal Constitucional, a més de ser l'únic i suprem intèrpret de la Constitució, a més, és l'únic que diu lo que la Constitució diu. I si tots assumim que el Tribunal Constitucional és l'únic que diu lo que la Constitució diu, a sant de què esta trifulga organitzada sobre si este o aquell diputat és de Madrid, de Barcelona o d'Algesires quan lo vertaderament substancial és considerar que l'origen dels magistrats és infinitament menys important que assegurar la seua veritable categoria jurídica i professional, la seua autoritat moral i personal, i la seua solidesa i independència com a valedor i garantia en l'exercici de la seua funció.

Per consegüent és més important –entenem nosaltres– elegir bé que complicar l'elecció, perquè la complicació que ara substanciem a través d'esta Proposta tampoc resoldria una elecció adequada.

Però és que a més d'estos antecedents volem examinar i posar al descobert alguns defectes de forma que apareixen en esta Proposta de resolució, perquè si bé és cert que mai dubtarem de la millor de les voluntats en la seua presentació també és veritat que el seu contingut no és lo millor exemple de diligència i d'aplicació respecte del tractament legislatiu que reclama un òrgan constitucional de l'Estat.

Primerament, la Proposta pretén una certa regionalització del Tribunal Constitucional quan precisament lo

manteniment del seu caràcter supraautonòmic ha sigut la millor garantia de funcionament independent.

La segona consideració que volem fer és la constatació que la Proposta no aporta cap millora qualitativa que no estigui ja prevista a la Constitució i a la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, perquè és evident que l'actual fórmula de proposició del Senat de quatre dels magistrats implica automàticament lo debat previ per donar a compliment a l'exigència que es desprèn de la pròpia llei del Tribunal, és a dir, que «los magistrados ejerzan su función de acuerdo con los principios de imparcialidad y de dignidad inherentes a la misma».

I per últim –i amb lo rigor i la serietat que mereixen determinat tipus de manifestacions–, vull afirmar que la present Proposta de resolució és inconstitucional de forma claríssima i indiscutible a partir de quan lo seu redactat diu literalment que «els magistrats proposats pel Senat seran designats en representació» –i subratllo lo de «representació»– «de les comunitats autònomes».

I este, senyores i senyors diputats, no és només un d'aquells casos de vulneració constitucional que no oferix dubtes ni de lectura ni de discussió ni d'interpretació, sinó que a més és un cas de vulneració constitucional per desobediència a la mateixa Constitució. Los articles 159.4 i 159.5 prohibeixen expressament que es faci allò que Esquerra Republicana vol fer a través d'esta Proposta de resolució. De manera inequívoca, estos articles determinen i obliguen que els magistrats han de ser independents i la seua condició és incompatible amb qualsevol mandat representatiu –i repetixo lo de «representatiu». Per consegüent, los magistrats no poden ser elegits representant ningú, no poden ser nomenats en representació de ningú, los magistrats designats no poden representar ningú.

I –ja per acabar– amb estes consideracions, quan la renovació dels membres del Tribunal Constitucional com a òrgan constitucional de l'Estat està emparada per la regulació que fixa la mateixa Constitució, quan la seva composició se deriva del redactat que li done la Constitució i quan les seues funcions i competències emanen directament de la Constitució, per consegüent, legítimament constitucional, quan tot això concorre, i al marge de la posició d'inconstitucionalitat d'esta Proposta de resolució, lo Grup Popular reiterem lo nostre vot en contra en correspondència amb lo mateix criteri expressat a la Comissió Primera del Parlament.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Molt honorable president, senyores diputats, senyors diputats, en nom del nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, exposo quina és la nostra posició sobre aquesta Proposta de resolució.

L'assumpte, com s'ha dit aquí a la tribuna, és important, i les contingències del calendari parlamentari han fet

que aquesta resolució arribi justament quan han passat uns dies de l'últim episodi d'una –podríem qualificar– accidentada renovació del Tribunal Constitucional. Em sembla que aquest episodi ha deixat clar que les formes de designació del Tribunal, els mecanismes de renovació no són –per dir-ho amb termes moderats– prou afinats, o prou refinats, i tenen aspectes clarament negatius.

Vull recordar alguns d'aquests aspectes negatius: en primer lloc, manca de transparència del procés; en segon lloc, percepció pública que hi ha una apropiació dels llocs a proveir per part dels grups polítics que proposen candidats; en tercer lloc, utilització de les persones nominades com a moneda de canvi o com a peça de regateig; finalment, retard en el compliment de terminis per a la renovació i situacions perllongades d'interinitat.

Però el resultat més negatiu podria ser l'afebliment de l'autoritat de la mateixa institució; l'afebliment de l'autoritat en el sentit original –l'*auctoritas* dels clàssics–, que ha de ser la principal qualitat d'aquest tipus d'institucions, és a dir, aquella capacitat per a persuadir l'opinió pública que el que decideix el Tribunal es basa en criteris d'honesta interpretació del pacte constitucional, criteris deslligats de biaixos partidistes, territorials o corporatius.

Crec que no seríem justos si no diguéssim que el Tribunal Constitucional espanyol s'ha convertit en una institució clau del nostre sistema democràtic constitucional. I sense ignorar el desacord amb algunes de les seves resolucions, nosaltres volem reconèixer el paper que ha tingut en aquests vint anys de democràcia quan més fràgil era aquest edifici del nostre sistema democràtic. I precisament per això hem de lamentar que pugui accentuar-se una tendència que no afavoreix la institució. I quan parlo de «tendència» em refereixo a la tendència a situar la renovació d'aquest Tribunal en una espècie de mercat protegit en el qual els que hi són no volen deixar entrar ningú més per tal de no disminuir la seva quota, mentre que els que no hi són reclamen ser-hi per participar en la repartidora.

L'assumpte no és de petita entitat. Els tribunals constitucionals com a institucions, com a instàncies especialitzades, són organismes que tenen un paper més decisiu justament en aquells països amb menys tradició democràtica o que han patit dificultats en els processos històrics de democratització. És en aquestes societats on el paper del Tribunal Constitucional s'ha demostrat més profitós, perquè asseguren que les majories polítiques més o menys circumstancials no s'aprofitin de la seva posició temporal per a desvirtuar pactes de convivència de llarga durada com són els que es contenen en les constitucions.

I deixeu-me dir de passada, diríem, que els tribunals constitucionals són un invent d'un teòric precisament quan en un món en què regna el predomini del pragmatisme, moltes vegades la teoria no és prou valorada. Aquest teòric, Kelsen, afirmava que la minoria ha de ser protegida, en un estat democràtic, contra la imposició de la majoria, i que la posició predominant de la majoria només és suportable si s'ajusta a les regles jurídiques pactades de manera acordada.

Per això és important tot el que fa referència al Tribunal Constitucional en una societat com la nostra que té una breu tradició constitucional i democràtica. I el que vol el nostre Grup, el que desitja el nostre Grup és que el Tribunal Constitucional reforci la legitimitat d'origen que ha de derivar d'una composició per damunt de sospites de parcialitat. Aquesta legitimitat recolza sobretot en la selecció dels seus membres que han de sobresortir per la seva competència professional i per la seva visió del que són les regles estables de convivència entre els ciutadans i els pobles d'Espanya.

Per això som partidaris d'introduir alguns canvis en els mecanismes de renovació del Tribunal Constitucional i, per tant, de debatre –de debatre– quins avantatges i quins inconvenients presenten les diverses alternatives que s'han avançat fins aquest moment.

Nosaltres entenem també que un estat compost, com l'Estat espanyol, com tots els estats federals o parafederals, ha de tenir en el Tribunal Constitucional una instància protegida de les incidències dels conflictes partidistes..., ha de comptar des de la seva formació amb la màxima autoritat basada en la qualitat professional dels seus membres i ha de comptar també –ha de comptar també– amb la sensibilitat adequada per anar marcant la interpretació del pacte constitucional d'acord amb l'evolució de les demandes socials de la ciutadania.

La nostra posició és en principi favorable –en principi– a una intervenció més destacada del Senat en aquesta designació; d'un senat constituït en autèntica cambra de nacionalitats i regions, tot sabent i tot recordant que el Tribunal Constitucional no s'ocupa únicament de qüestions referides a la relacions entre comunitats autònomes i entre comunitats autònomes i l'Estat.

No entraré en el contingut de la Proposta que se'ns ha fet per part d'Esquerra Republicana, però he de dir que té el mèrit de posar damunt la taula una qüestió que l'experiència demostra –l'experiència recent demostra– que no ha estat del tot ben resolta –l'experiència, la passada, demostra que no ha estat del tot ben resolta. És una qüestió que serà objecte dels treballs de la Comissió per a l'Aprofundiment de l'Autogovern, on té el marc, en aquests moments, on té el seu marc adequat. Tot i així, la votarem favorablement per fomentar un debat públic sobre aquest assumpte en què podrem fer les nostres propostes.

I confiem, per acabar, que el contrast entre propostes diverses serà profitós per perfeccionar el funcionament d'aquesta institució i per enfortir la seva autoritat en el conjunt del sistema democràtic espanyol.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Molt breument, perquè jo no seria capaç de superar, ni tan sols d'igualar, les brillants

partitures i peces oratòries dels oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula. Com que no les podria ni tan sols igualar, ho faré molt més senzill: algunes són un monument a la incoherència, realment; perquè, comparades amb aquella frase del senyor Caldera, de dir «vostès» –referint-se al PP– «i nosaltres, som el 80%, i per això votem el que ens dona la gana», és realment fabulós que es pugui oferir aquesta peça oratòria, de brillant catedràtic de dret constitucional.

De tota manera, en la Comissió Primera, que recordava el senyor Curto amb tota coherència, la seva intervenció –que quedí clar que no anava per vostè el tema de la incoherència–, el 26 de setembre de 2001, la Comissió Primera va votar que el Parlament de Catalunya considera que els òrgans constitucionals haurien de reflectir la plurinacionalitat de l'Estat espanyol. Hi estem d'acord.

En aquest sentit, el Parlament de Catalunya acorda impulsar una modificació de la legislació vigent, per tal d'assegurar que la provisió de places dels òrgans constitucionals contempli una participació efectiva de les comunitats autònomes en la intervenció del Senat en aquest procediment. Hi estem d'acord i vam votar-ho.

Igualment, cal garantir la participació de la Generalitat en l'elecció dels membres del Tribunal Constitucional, en tant que òrgan constitucional general i no central de l'Estat. Hi estem d'acord, i, per tant, ho vam votar. I, a més, ho tenim en el programa electoral.

I, finalment, la Comissió mandatava que en l'actual procés de renovació –es referia al que ha culminat de forma, diguem-ne, accidentada els últims dies– el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat, que li dona el suport, perquè negociï la presència autonòmica catalana en la futura composició del Tribunal Constitucional.

És aquesta negociació que hem fet, aquesta negociació que ha blasmat el senyor Ridao –evidentment, és el que toca fer blasmar Convergència i Unió, no?, sempre que es pugui, al Govern de la Generalitat sempre que es pugui– però, nosaltres responíem com nosaltres al Parlament, que no ens n'hem sortit. És cert, hem fracassat. En l'última oportunitat vam tenir la possibilitat de col·locar en el Tribunal Constitucional, a instàncies nostres, algú amb sensibilitat autonòmica com el magistrat Carles Viver i Pi-Sunyer. Ai las!, en aquesta ocasió no hi haurà aquesta sensibilitat autonòmica amb tot el respecte a tots els digníssims membres del Tribunal Constitucional.

Malgrat això, nosaltres esperarem nou anys. I, ens mandati o no ens mandati el Parlament, seguirem negociant perquè el Tribunal Constitucional recuperi, al més aviat possible –no abans de nou anys, òbviament–, aquesta sensibilitat autonòmica, li agradi al senyor Ridao o no li agradi.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. (*Veus de fons.*) Senyor Ridao, em demana la paraula...?

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president. Si m'ho permet, per ordenar la votació.

El president

Per...?

El Sr. Ridao i Martín

Per ordenar la votació...

El president

No. Això és una feina del president, ordenar la votació. Si em vol ajudar, li ho agrairé molt.

El Sr. Ridao i Martín

Doncs per ajudar el senyor president a l'hora d'ordenar la votació –ho preciso.

El president

Molt bé.

El Sr. Ridao i Martín

I, senzillament, començo dient que té la raó el senyor Curto en una sola cosa –en tot cas, no entraré en el contingut de la seva intervenció–: té raó en el seu *excursus* inicial perquè deia que, efectivament...

El president

Perdó, senyor diputat. Una cosa és donar raó al senyor Curto i l'altra cosa és ajudar-me a mi a...

El Sr. Ridao i Martín

Permeti'm, senyor president. Ja veurà que els ajudaré a tots dos, al senyor Curto i a vostè mateix.

(*Remor de veus.*)

El president

Li agrairé la seva capacitat d'ajudar. (*Rialles.*)

El Sr. Ridao i Martín

D'acord. Té raó el senyor Curto quan diu que no hi veu exactament què té a veure l'article 1 de la Llei orgànica del 79 en aquesta Proposta de resolució. Efectivament, es tracta de l'article 69.1, i, per tant, els efectes de posar a votació un text que solucioni materialment aquest error de transcripció, doncs, és per això que faig avinent que el senyor Curto té raó, i també l'ajudo, a vostè, a l'hora de posar a votació aquesta Proposta de resolució.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per tant, amb aquesta... (*Veus de fons.*) Senyor Curto...?

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president...

El president

També em vol ajudar a mi?

El Sr. Curto i Casadó

Efectivament.

El president

Gràcies. Continui.

El Sr. Curto i Casadó

Quan heu dit que es feia càrrec d'este error que s'ha produït, que aquesta Proposta no volia tractar l'article 1 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, la impressió que este diputat té és que tampoc vol tractar l'article que ha dit a continuació, sinó que es refereix a l'article 16.1, de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional. Miri-ho bé, en tot cas, senyor Ridaó. (*Forta remor de veus.*)

El president

Amb tot, com que el propietari del text és el senyor Ridaó es votarà amb aquesta precisió que ha fet ell, eh?, exactament s'ha de fer així. Sotmetem a votació aquest text.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 39/1999, del 5 de novembre, per a promoure la conciliació de la vida familiar i la laboral de les persones treballadores, amb la finalitat d'introduir un permís de paternitat en els supòsits de part (presa en consideració) (tram. 270-00045/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 39/1999, de 5 de novembre, per a promoure la conciliació de la vida familiar i laboral de les persones treballadores, amb la finalitat d'introduir un permís de paternitat en els supòsits de part. (*Remor de veus.*) La presenta la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon... Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que facin l'esforç de deixar començar aquesta intervenció. (*Persisteix la remor de veus.*) Hi han senyors diputats que no fan aquest esforç i els pregaria que el fessin. Moltes gràcies.

Comenci, senyora diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Proposta de resolució que posem a la seva consideració consisteix a introduir la possibilitat que els homes puguin demanar quatre setmanes de permís immediatament posteriors al part de la dona, sense que aquestes quatre setmanes de permís vagin en detriment de les setze setmanes de què pot gaudir la dona com a permís de maternitat.

És una proposta que representa un pas més en l'afavoriment de la conciliació de la vida familiar i la laboral. Voldria explicar una mica el perquè i en quin marc s'inclou aquesta proposta.

És evident que en els darrers anys s'han produït canvis molt importants en la vida de les dones. I que un factor d'aquests canvis consisteix, justament, en el que s'anomena com la incorporació de les dones en el món laboral. I dic «s'anomena» perquè a mi no m'agrada dir-ho d'aquesta manera, perquè sembla que la incorporació en el món laboral sigui d'ara, quan el que ha canviat és el cicle dins la vida de les dones del moment en què hi ha o es dona aquesta participació laboral. Anys enrere eren les dones joves, abans normalment de casar-se, les que estaven fent activitats remunerades i moltes d'elles deixaven l'activitat laboral en el moment de casar-se o de tenir fills. En aquests moments el significatiu, el canvi important és que són les dones casades o en la situació legal que sigui, amb responsabilitats familiars, les que trobem en el mercat de treball.

I el moment, el punt d'inflexió d'aquest procés el trobem, precisament, a l'any 86. Fins a l'any 86 la taxa d'ocupació de les dones començava a baixar a partir dels vint-i-cinc anys; en canvi, a partir de l'any 86, és en la franja d'edat entre vint-i-cinc i cinquanta-quatre anys on es donen les màximes taxes d'ocupació; de manera que les últimes dades disponibles fan que aquesta taxa d'ocupació se situï en un 69,6%.

Però cal dir, en aquest context, precisament, que les dones catalanes estan sobrecarregades de feina. Perquè a més a més de fer aquestes activitats laborals, està calculat que fan unes quaranta-quatre hores de mitjana de feines a casa seva –quaranta-quatre hores de mitjana setmanal de feines de treball familiar. I això vol dir, bàsicament, atendre persones dependents, criatures, grans, persones malaltes, discapacitades, i també les dones atenen molt sovint persones que poden valer-se per elles mateixes com són gent jove o homes adults.

I, a més a més de fer aquestes activitats, moltes d'elles tenen el seu horari laboral. Podríem dir, fins i tot, que aquesta sobrecàrrega és molt superior a la que qualsevol dona de països de la Unió Europea té en aquests moments. I, per tant, no és estrany que a Catalunya tinguem els índexs de natalitat més baixos d'Europa. A

més a més, això va acompanyat, moltes vegades, d'un sentiment de frustració, perquè moltes dones no tenen la possibilitat d'elegir la maternitat; és a dir, de tenir-la en el moment que voldrien, que desitjarien. I això per què? Per una doble dificultat.

Per una banda, per la manca evident de serveis d'ajut a la família. No m'hi referiré, vull referir-me a l'altra dificultat que és la manca d'implicació dels homes en el treball familiar. Està calculat, també, si abans deia que la mitjana de treball de les dones en feines familiars és de quaranta-quatre hores setmanals que la mitjana de treball dels homes, a Catalunya, és de sis hores / setmana. La comparació, evidentment, no resisteix poder dir que es tracta d'una situació equivalent. I això, evidentment, és un problema per a les dones. És un problema perquè estan afectades per les dobles i triples jornades laborals. I per això les dones són molt sensibles a la qüestió de la gestió del temps: donem molta importància, precisament, a la necessitat de poder tenir temps per realitzar tota una sèrie d'activitats.

Però deia que si això és un problema per a les dones, també –i això ho vull dir–, és un problema per als homes. I també aquesta Proposta va en aquesta línia. Perquè en aquesta situació els homes, o molts homes, són dependents d'altres persones, de les dones, per realitzar actes elementals de la vida quotidiana, eh? Homes molt ben posats, que són molt competents en determinades activitats professionals, poden ser perfectament inútils a l'hora de realitzar activitats de la vida quotidiana. Però, també, i sobretot des del punt de vista qualitatiu, resulta que se'ls resta l'oportunitat, als homes, d'incorporar a les seves vides les experiències i els valors relacionats amb el creixement humà i tot el que implica l'atenció, la cura de les altres persones.

En aquest sentit, cal dir que la societat hauria d'acceptar que l'home és igual que les dones en la família i en el treball. I ho dic perquè això implica un canvi cultural, també. Fins ara s'han fet esforços per incorporar les dones en mons que eren masculins. Cal fer esforços, també, per incorporar els homes en mons o activitats tradicionalment femenines, i positivitzar justament el valor d'aquestes activitats.

Cal dir que en aquest terreny s'han començat a produir canvis. Ha variat la concepció cultural de la maternitat com també ha variat la concepció cultural de la paternitat. I, avui dia, molts homes, sobretot joves, s'estan plantejant d'una manera diferent la relació amb els fills, que volen viure d'una manera més intensa, més propera, més emotiva.

I, aquest és un marc general on emmarcar el perquè modificar la Llei de conciliació de la vida familiar i laboral. És una llei que es va aprovar el 99, que va significar –ho ha significat– avenços importants, cal dir-ho; que va incloure algunes demandes sindicals, i que la valorem positivament des del punt de vista dels avenços que va significar; però, també, en alguns aspectes resulta insuficient –els mateixos sindicats també ho estan dient. I resulta insuficient, justament, per repartir de manera igualitària el treball familiar.

Dit d'una altra manera, aquesta Llei està feta des de l'òptica d'afavorir que les dones puguin fer compatibles les seves responsabilitats familiars amb les labo-

rals, però no està vista des de l'òptica que els homes puguin fer compatibles les seves responsabilitats laborals amb les familiars fins que arribi un moment que s'equilibrin unes i altres.

És per això que nosaltres entenem que cal disminuir la desigualtat encara existent, perquè l'actual Llei de conciliació, malgrat representar un avenç, com he dit, contribueix a reproduir l'actual desigualtat en el repartiment de les taques familiars. I això té repercussions evidents per a les dones en el terreny laboral des del punt de vista que continuen tenint més desavantatges, perquè són elles justament les que assumeixen, principalment, les tasques familiars.

Diverses modificacions a la Llei són possibles –ho diem nosaltres, ho diu un sindicat com Comissions Obreres–, no només cal arribar a una individualització dels drets del permís de maternitat i paternitat, sinó que cal garantir que les vacances s'independitzin dels períodes de permís, per exemple. Cal fer la transposició de la Directiva 92/85 sobre maternitat. Cal considerar la situació dels treballadors en condicions precàries d'ocupació i contractació, perquè puguin tenir les mateixes condicions de flexibilitat que els altres. I, evidentment, cal negociació col·lectiva, cal canvis culturals en les relacions de parella i cal una redistribució diferent de l'ús del temps.

Nosaltres, què és el que proposem com a modificació? És molt senzilla, però qualitativament molt significativa. És aquesta introducció del permís de paternitat que ara ja està contemplat en la Llei de conciliació. Ara un home pot demanar deu setmanes, a partir del sisè mes –que són els primers sis mesos de descans obligatori de la dona–, i en aquest període després del sisè mes es pot tenir, de manera simultània o alternada, home o dona, tenir permís de paternitat o maternitat; un resta de l'altre, el total són setze setmanes. El que nosaltres diem és que els homes puguin tenir, a més a més, quatre setmanes. I que aquestes quatre setmanes siguin immediatament després del naixement del seu fill. I que aquestes quatre setmanes, per tant, no es restin d'aquest còmput global de les setze setmanes que pot fer una dona, senyer, o que pot repartir-se, una part, amb els homes.

Per tant, el que plantegem són les modificacions necessàries per aconseguir aquest objectiu i que, al seu torn, modifiquen l'Estatut dels treballadors, la Llei general de la Seguretat Social i la Llei de reforma de la funció pública. És –i en som conscients– un pas que no resol tota aquella problemàtica que abans presentàvem, però és un pas necessari per a una major implicació paterna i respon –vull insistir en això– al creixent nombre d'homes que no vol sacrificar la seva vida familiar a la laboral i que està invertint els valors predominants fins aquest moment. És un tipus de mesura equivalent al que ja s'ha instaurat a Suècia, a Dinamarca i a Finlàndia, i també ara a França. És una mesura que, com a mínim, pretén incrementar aquest minso percentatge de permisos de paternitat que en aquests moments s'estan demanant i que se situen, a Catalunya, al voltant d'un 1,4% del total de permisos demanats. És a dir, de cada cent permisos, només un 1,4% són demanats pels homes com a permisos de paternitat a partir del que ara està establert.

És, en definitiva, una proposta de modificació que –hi insisteixo–, a més a més, d'anar en la línia de donar més oportunitats a les dones en aquestes conciliacions de la vida familiar i la laboral, també fa possible donar més oportunitats o –jo ho diria– noves oportunitats als homes perquè també ho puguin fer.

Senyores i senyors diputats, els demano el vot a aquesta Proposta de resolució. Una proposta de resolució que nosaltres entenem positiva, que entenem avançada, que va en la línia de les noves demandes socials i que obre noves oportunitats a la conciliació entre la vida familiar i la laboral.

És un vot que demano, evidentment, a tots els grups i que penso que per coherència s'hauria de donar. Voldria esmentar, específicament, el Grup de Convergència i Unió, des del punt de vista que, hi votin o no, a més a més, pot ser significatiu perquè tiri endavant aquesta proposta, també per coherència: perquè el president Pujol en el debat de política general va dedicar força temps a aquesta qüestió i deia que era molt important impulsar-la; perquè el conseller en cap, el senyor Mas, ha anunciat diferents mesures de foment a la igualtat d'oportunitats per a les dones –i aquesta és una d'elles–; perquè el mateix Govern ha presentat una llei per afavorir la conciliació en el cas dels treballadors i treballadores de les administracions públiques catalanes i fóra ben contradictori que expressessin ara el seu rebuig a una proposta com aquesta. Si ho fan, no serà per motius de contingut, serà per altres motius de relació política amb altres grups dels quals depèn la governabilitat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per posicionar-se, per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Demà se substanciaran dues interpellacions sobre polítiques familiars, de suport a les famílies, en les quals tindrem ocasió –almenys per part del nostre Grup Parlamentari– de comentar alguns dels temes que la senyora Comas ha esmentat en la seva exposició, i d'entrar-hi una miqueta més a fons.

Nosaltres donarem suport a aquesta Proposta de resolució. Essencialment compartim la filosofia que s'ha expressat. Segurament que a la literalitat, doncs, alguna esmena hi voldríem fer; en qualsevol cas, no té més importància que aquesta. I, en tot cas, també, manifestar una mica la sensació del nostre Grup Parlamentari que aquesta és una qüestió que hauríem d'abordar tots plegats... –no em refereixo ara, concretament, a aquesta iniciativa del Grup d'Iniciativa, i perdonin la redundància–, hauríem d'enfrontar tots plegats d'una manera molt més seriosa. Ho dic perquè fins a cert punt el paper d'aquest Parlament en aquesta qüestió, doncs, no ha deixat, en part, de menystenir-se. Fa dos anys, més de dos anys –més de dos anys–, de l'anterior legislatura, que hi ha una proposta de llei damunt la taula i que no avança, –que no avança. Proposta de llei que, col·lateralment, tocava algun tema d'aquests, que volia

complementar-se amb altres iniciatives parlamentàries a nivell d'altres cambres, però que, en definitiva, la qüestió és aquesta, no? Demà tindrem ocasió de parlar-ne, a bastament, amb el Govern i, per tant, poder contrastar opinions, parers i propostes amb relació a aquesta qüestió.

I, pel que fa a la proposta concreta de resolució del Grup d'Iniciativa - Verds, el seu parlamentari hi votarà a favor.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alcía Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, esmentar tres reflexions per part del Grup Parlamentari Popular.

En primer lloc, reconèixer a la diputada proposant la idoneïtat d'aquesta iniciativa, en el sentit que tots els grups treballem per una millora de la igualtat de la dona en el món laboral i que tot els grups parlamentaris estem treballant en la conciliació de la vida laboral i familiar. Però, dir i esmentar que sí que hi han diferències. És a dir que grups parlamentaris com el Grup Parlamentari Popular sí que va portar a terme una llei, una proposta de llei que després va resultar llei, del any 99, la Llei de conciliació de vida laboral i familiar, que ha permès, no solament aquest permís de maternitat, i el permís de paternitat, també, en supòsits específics, sinó que, a més, també, ha reconegut altres mesures que permeten aquesta millor conciliació de la vida laboral i familiar de les dones.

Estem d'acord, també, amb el que ha dit la diputada proposant que, evidentment, les dones ja anaven treballant abans i estaven treballant abans. Ara s'ha produït un progrés augment del nombre de dones que sortosament poden incorporar-se al mercat de treball, encara que estem molt llunyans de taxes, com serien les taxes d'activitat de les dones de la Unió Europea o dels Estats Units.

Ara bé, nosaltres volíem fer dos precisions. En primer lloc –fins que la diputada proposant no ho ha explicat, no sabem ben bé si aquest permís de paternitat existia o no abans–, recordar que el permís de paternitat ja existia des de la Llei 3/89 en la qual el pare tenia la possibilitat d'aquesta prestació de paternitat en els supòsits de mort de la mare i, també, en el supòsit de les quatre darreres setmanes de la percepció de la prestació de la, llavors, anomenada incapacitat temporal per contingència de maternitat. És a dir, ja existia, des de la Llei 3/89 es va tornar a mantenir amb la Llei de conciliació de vida laboral i familiar amb el supòsit que no havien de ser aquestes quatre darreres setmanes, sinó que podien ser a elecció de la mare l'oportunitat i la idoneïtat de l'ús d'aquesta prestació de paternitat per part del pare, a part de les sis setmanes del descans obligatori. És a dir, no estem parlant d'una prestació nova, sinó que estem parlant d'una prestació ja existent que, en el cas, sí, aquest grup suposa l'ampliació amb quatre setmanes addicionals.

Nosaltres no hem vist, en el text dispositiu, si aquestes quatre setmanes de disposició addicional, a més de la suspensió temporal suposaven, també, a mesures addicionals que ja té la dona en aquestes prestacions, com són la del cost zero. És a dir, si en el cas que substituïssin aquest pare també suposaria l'absència de cotitzacions de la persona que amb el contracte d'interinitat està substituïnt o no aquest pare. No ho diu la disposició. Li ho dic perquè eren deficiències tècniques que la disposició no diu, perquè únicament recull les modificacions de la Llei general de Seguretat Social i de la Llei de reforma de mesures de l'Administració pública en el sentit de recollir només la denominació de la prestació –que ja li ho dic que ja existeix–, però no aspectes tècnics que si vostè volia afegir a aquesta iniciativa, doncs, no les recull.

Nosaltres creiem que per presentar iniciatives en aquest sentit –que ja li dic que, des del punt de vista programàtic, ho compartiríem– creiem que calen estudis seriosos. És a dir, aquesta quantificació del cost d'aquesta prestació de paternitat de quatre setmanes addicionals, s'ha de saber quin seria el cost de totes aquestes prestacions a nivell nacional i a nivell de Catalunya.

I, a més, una tercera reflexió. Si aquesta és una proposta de resolució que ha d'anar al Congrés dels Diputats per modificar una prestació del sistema de la Seguretat Social com és aquest, donada la manca de competència d'aquest Parlament, home, nosaltres, el nostre Grup Parlamentari tenim coneixement que hi ha una proposta en el Congrés dels Diputats –jo crec que l'única diferència que té amb aquesta és que està traduïda al castellà, a l'espanyol, presentada pel seu representat allà el senyor Joan Saura, que va en aquesta mateixa línia –ja li dic línia, perquè és fil per randa.

Llavors, nosaltres, el que sí creiem és que ja que està presentada allà, aquesta on l'han de debatre és allà. I el nostre Grup Parlamentari, per les raons que li he dit perquè no es presenten totes les competències tècniques i, a més, perquè no hi ha aquest estudi, nosaltres creiem que aquesta proposta que es presenta aquí no s'ha de debatre en aquesta cambra, sinó que s'ha de debatre –ja li ho he dit– la que ha presentat el seu company, el senyor Joan Saura.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. M'agradaria molt que aquesta posició negativa aquí fos només perquè ho presentem aquí i allà es votés. Però molt em temo, i esperarem el temps que calgui, per veure que ni aquí ni allà –ni aquí ni allà– s'aprovarà aquesta Proposta; però, en tot cas, no anticipem les coses: hi han altres elements on es demostra o no la voluntat quant a això.

I permeti'ns que expliquem una situació que nosaltres creiem que es fonamental quant a aquest tema. A Ca-

talunya s'ha produït un fenomen en els últims quinze, vint anys, on el nombre de dones que volen treballar o que treballen ha passat de les cinc-centes mil al milió cent-mil. S'ha quasi doblat o s'ha doblat aquesta quantitat. I això les dones ho han fet a pols, s'ho han tret de la seva esquena. I la societat catalana ho hem pagat amb taxa de natalitat. Aquí només hi han dues opcions: o dir que les dones tornin a casa –cosa que no hi coincidim– o jugar a favor que la maternitat i la paternitat, si les entenem com un bé social, les comencem a recolzar. I això vol dir esforços i diners –esforços i diners. I des d'aquesta perspectiva d'esforços i diners i de coresponsabilitat de les dos parts que formen aquest tema, sembla evident que hem de superar alguns elements que fins ara han estat simptomàtics i culturals, alguna trava. És més, jo diria que, donada la remor de veus que hi havia al principi en aquesta cambra, molts dels homes que estem aquí ja tenim decidit que a nosaltres no ens afectarà aquesta Llei, que no tindrem cap fill o cap filla més, perquè si tinguéssim aquesta perspectiva possiblement estaríem una mica més atents i més interessats en aquest tema. Però són molts joves, moltes persones joves que estan plantejant-se la paternitat i la maternitat, que desitgen –i ho necessiten, també– que la conciliació de la vida laboral i familiar no sigui una cosa de dones, com s'ha plantejat, com s'ha vist moltes vegades, com tots pels nostres fenòmens culturals hem entès. I possiblement no podia ser d'una altra manera fins ara, i possiblement hem hagut de fer aquest esforç. Però o fem un gran pas endavant i juguem seriosament en aquest tema, o, si no, estarem fent una situació en què, a les dones, els direm que conciliïn la seva vida familiar amb la laboral i els homes tindrem sempre l'excusa que nosaltres no hem de decidir, i, com que, a més, no podem, que ens deixin la part del permís maternal que vulguin les dones, que ens el deixin. Per això és necessari reconèixer el dret, per això és necessari reconèixer el dret de *paternitat* i establir un dret de paternitat, amb tot el que això comporta.

Si volem fer això, ho hem de plantejar. I, aquesta, jo crec que és la direcció. Possiblement –i és veritat– quan aprovem això aquí, si ho aprovem –si tots som conseqüents amb el nostre discurs ho aprovarem–, ho prendrem en consideració, ho portarem a comissió i aleshores esmenarem; esmenarem des de qüestions com allà on diu «podrà tenir», fins a si la determinació del permís s'ha d'anunciar al principi o es pot fer al llarg de les setze setmanes, o si alguna de les frases on diu «el treballador» ha de dir «la persona que treballa», o qualsevol d'aquestes coses que són de menor estil, perquè el que estem discutint no és la forma, no és la quantificació, sinó el fons de la proposta. I el fons de la proposta –perdonin que els ho digui amb tota claredat– és si juguem o no que en això de la conciliació de la vida familiar i laboral que tots hem suportat durant molt de temps donem un pas endavant i fem que això sigui possible o senzillament seguim considerant que això de conciliar la vida familiar i laboral és cosa de dones, i la resta, com que ja no estem en aquesta situació, passem una mica en aquest tema.

Res més i moltes gràcies. Per tant, donarem el nostre vot favorable a la Proposició de llei que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Conxita Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Gràcies, senyor president. A mi em passa, com fa un moment, fa una estona, en el punt número 9, que s'ha debatut en aquesta cambra per part del senyor López Bulla, quan parlava dels plans territorials d'ocupació, que també em debato en una mena de contradicció. La filosofia d'aquest text que ha presentat la senyora diputada, la compartim –la filosofia, la compartim–; hi ha alguns matisos, hi ha algunes coses que probablement esmenaríem i que, fins i tot, crec amb possibilitats de poder arribar-hi a algun acord. O sigui, la filosofia ens sona bé i la compartim.

El que passa és que, senyora diputada, a mi..., el que estem fent aquí és una presa en consideració de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 39/1999, de 5 de novembre, de conciliació de la vida familiar i laboral. I, aquesta presa en consideració per portar-la a Madrid, hem vist, mirant i comentant i mirant el *Butlletí Oficial de les Corts*, que, quatre dies abans o cinc dies abans que vostè ho presentés aquí, això ja estava presentat a Madrid, al Congrés dels Diputats, i que és una modificació d'una llei estatal, i que nosaltres creiem que els nostres grups parlamentaris, que també tenen representació a Madrid, debateran, parlaran allà sobre aquesta modificació i és allí on ens posicionarem.

Jo el que li voldria demanar, a la senyora diputada, és si volgués retirar aquesta Proposició no de llei. Però, en cas que no la retiri i que la sotmeti a votació, nosaltres, fins i tot agradant-nos la filosofia, no la hi podríem votar favorablement.

Però voldria també comentar-li, senyor Rañé..., hi ha un moment –que m'ha precedit ara en l'ús de la paraula– que deia que si votaríem aquí o allà. Jo voldria recordar-li que la major part d'iniciatives en aspectes de família que s'han portat al Congrés dels Diputats han sigut a proposta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió –per no dir totes, sí que li dic la gran majoria–, i que en èpoques en què vostès van tenir responsabilitats de govern, durant molts anys, i que van poder fer-hi aquestes propostes no es van fer, i va ser a iniciativa de Convergència i Unió que molts d'aquests aspectes en temes de la família es van portar a terme. És per la coherència que vostès deien.

Nosaltres..., senyores diputades, senyor diputat, torno a repetir la demanda de retirada d'aquesta presa en consideració del Congrés dels Diputats, i, en cas que no fos així, anunciem el nostre vot negatiu.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. (*Veus de fons.*) No han sigut alludits ni contradits en res del que hagin dit vostès...

El Sr. Boada i Masoliver

...una petició de retirada i hi hauria una resposta sobre aquesta petició.

Gràcies.

El president

Molt bé. A veure, hi han dues paraules demanades; un minut cada una d'elles. Primer, la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Bé. És per dir que no retirem aquesta Proposta de resolució i, per tant, la sotmetem a votació, perquè l'argument que s'ha donat no ens val, perquè nosaltres entenem que en aquest Parlament es pot parlar del que sigui de tot allò que afecta els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que no ens serveix dir que, perquè es discutirà allà, a Madrid, no ho podem discutir i aprovar aquí, en el Parlament de Catalunya. Això, senyors i senyores diputats i diputades, senyores diputades que ho han dit, és devaluar el Parlament, és renunciar a exercir l'autonomia i no voler decidir des d'aquí el que afecta ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

El president

Moltes gràcies. Senyor Rañé, vostè ha estat alludit.

El Sr. Rañé i Blasco

Sí, senyor president, he estat alludit i per una qüestió molt, molt concreta de la senyora Tarruella. Jo quan he parlat que ni aquí ni allà, no havia sentit la seva intervenció, per tant, no em referia al Grup de Convergència i Unió, que allà no és decisiu; li deia el grup majoritari d'aquella cambra, el Partit Popular. Però, en tot cas, si se sent alludida, no és la meva responsabilitat ni la meva intenció.

El president

Moltes gràcies. Passem, per tant, a votació del text.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Control del compliment de la Resolució 267/VI del Parlament de Catalunya, sobre el desenvolupament i el compliment de la Llei 2/1995, de la iniciativa legislativa popular (tram. 340-00409/06)

El dotzè punt de l'ordre del dia és el Control del compliment de la Resolució 267/VI del Parlament de Catalunya, sobre el desenvolupament i el compliment de la Llei 2/1995, de la iniciativa legislativa popular. Per fixar la posició sobre aquest punt de l'ordre del dia, té la paraula en primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

(*Veus de fons.*)

Doncs, té la paraula el senyor Ridao –m'han escrit malament el guió.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa algunes setmanes recordaran que discutíem en aquest mateix Ple del Parlament dues mocions impulsades pel senyor Sirera, del Grup Popular, i pel senyor Benach, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre el compliment i sobre la qualitat del compliment per part del Govern de diferents mandats parlamentaris, però també de l'atenció que mereix al Govern la resposta a les preguntes i sol·licituds d'informació fetes pels diputats i diputades d'aquesta cambra.

Recordaran que la gota que va fer vessar el got de la paciència d'alguns grups d'aquesta cambra va ser, per exemple, la Moció incomplerta en relació amb els concerts educatius –la mateixa consellera d'Ensenyament l'endemà mateix de l'aprovació d'aquella Moció va dir que no ho pensava complir, en nom del Govern–; la Moció relativa a la supressió del peatge de la Llagosta; la Moció, també, sobre l'encàrrec al Govern de realitzar el Pla director dels camps de golf. I recordaran, vostès, que el balanç sobre el compliment de resolucions a la passada legislatura no era, en opinió del conjunt de grups d'aquesta cambra, gaire més galdós: segons les dades que en aquell debat es van utilitzar, de les 847 resolucions i 175 mocions aprovades la passada legislatura, només 483 es van realitzar completament.

La conclusió –i dic compartida per la majoria de grups d'aquesta cambra, que no per la majoria de diputats, perquè només un sol grup parlamentari, el que donava suport al Govern, es va oposar a aquella Moció– és que el Govern menysté tot sovint la funció d'impuls i de control del Parlament. I no cal dir que la democràcia consisteix, entre altres coses, també que tothom faci la seva funció. I no es permet exercir aquesta funció quan no es responen les preguntes, quan les respostes són tòpiques o es dissimulen, quan són falses o inexactes, o quan, per exemple, es diu, fins i tot, al diputat o a la diputada allò que ha de fer.

A pesar dels esforços –que ens consten, ho haig de dir– per part de la Direcció General de Relacions amb el Parlament i del Departament de Governació, a partir d'aquell debat de les dues mocions, la situació val a dir que no ha millorat ostensiblement. I no ha millorat ostensiblement –i, de fet, avui ens porta aquí l'incompliment d'una resolució, la 267/6 del Parlament, sobre el desenvolupament reglamentari de la Llei de la iniciativa legislativa popular, la Llei 2/1995–, primer –primer–, perquè l'informe sobre el compliment –o en aquest cas hauríem de dir sobre l'incompliment– d'aquella Moció va arribar extemporàniament, és a dir, quan aquest Grup Parlamentari va demanar al Govern que complís i canviés el seu informe; i, en segon lloc, perquè quan arriba aquest informe de compliment el Govern ens diu que després d'estudiar-ho no li veu el què i que –i llegeixo literalment un informe que té escassament nou ratlles– se'ns diu que «no creu necessària la reglamentació de la Llei de la iniciativa legislativa popular».

Anem a pams. Jo admeto amb tota modèstia que dogmàticament aquesta no és una qüestió fàcil; ni tan sols el mandat parlamentari era fàcil de complir. I m'explico. Primer, perquè el Govern, amb bona lògica, ha de fer un desenvolupament reglamentari de la Llei d'acord amb el Parlament; i trobem saludable que el Govern hagués fet cas dels precedents i de l'experiència acumulada per aquest Parlament. En segon lloc, ens sembla totalment lògic, contràriament al que diu l'informe dictat pel Govern, que no sigui pas el Reglament del Parlament el lloc adequat per reglamentar la iniciativa popular. Per què? Perquè el Reglament del Parlament, encara que reguli alguns aspectes que són procedimentals, alguns aspectes no substantius, allò que es diu «de naturalesa procedimental», el cert és que no és una norma de rang menor; el Reglament del Parlament és una llei formal, és una llei de rang ordinari, per tant, no és un reglament amb què es pugui desenvolupar una llei. Per tant, no es limita aquest Reglament del Parlament a regular aspectes diguem-ne adjectius.

Ara, de la mateixa manera que dèiem amb tota modèstia que no és senzilla aquesta qüestió, afirmem amb tota rotunditat, per contra del que diu l'informe del Govern, que l'obstacle per reglamentar la Llei no és que la Llei 2/95 sigui una llei detallada i exhaustiva. Si algú hi té particular interès –i jo crec que el Govern l'hauria d'haver tingut–, podria haver consultat, per exemple, l'informe que va encarregar el lletrat major d'aquesta cambra a un lletrat –un informe que porta per data el 16 de març de 1998– al voltant de la dificultat de portar a la pràctica una iniciativa concreta que era –recordaran vostès– la d'incineració de residus. I ens deia en aquell moment el lletrat –i, per tant, és un informe oficial d'aquesta cambra i, per tant, tots hem de ser respectuosos amb el que deia aquesta cambra–, ens deia: «Un segon ordre de consideracions es refereix als aspectes procedimentals atès que la Llei 2/95 no conté una regulació completa i exhaustiva del procediment.» Això, d'entrada –d'entrada–, ja entra en oberta contradicció amb allò que diu el Govern.

Per què ho diu, això, el lletrat d'aquesta cambra? Hi poso dos exemples molt palmaris. El primer: article 7 de la Llei, Junta de Control, que, com vostès saben, és l'organisme que garanteix el procediment de la recollida de signatures per part de la comissió promotora; mirin, diu l'informe literalment: «Hi ha una autèntica parquedat en la regulació legal d'aquest precepte.»

I per què ho diu el lletrat? Perquè efectivament, si vostès comproven el precepte, si llegeixen l'article 7 de la Llei, veuran que la Llei només descriu les funcions i la composició d'aquesta Junta de Control i, a més a més, ho fa amb una redacció molt equívoca, perquè es parla que en aquesta comissió hi haurà dos representants dels grups parlamentaris. Què hem d'entendre? Que són dos diputats designats per aquest grup parlamentari, dues persones de la confiança designades per aquests dos grups parlamentaris? Per tant, ja ho fa amb una redacció equívoca. Però és que a més a més l'article 7, que és fonamental i que ha hagut de portar la Mesa del Parlament a omplir amb una interpretació aquest precepte, no prescriu ni com, ni qui ha de constituir, per exemple, la Junta de Control, ni si es tracta d'un òrgan permanent o d'un òrgan extraordinari o *ad hoc* per cada

vegada que es tramita una iniciativa popular i per a més inri, fins i tot, l'Informe al lletrat acaba de forma conculcent dient: cal una tasca interpretativa per fer efectiu el compliment de la llei.

Per tant, em remeto a l'Informe de 16 de març del 98 i em remeto també per un segon exemple que els vull citar..., n'hi haurien més, però em remeto, per exemple, a les actes de la Junta de Control, concretament a una acta del 17 de juny de l'any 98 en què la mateixa Junta de Control ens diu que, una vegada examinada la documentació pel que fa als terminis i al còmput dels terminis de la recollida de signatures, és evident que cal interpretar que cal omplir el buit que hi ha a la llei pel que fa al termini que es pugui donar per prorrogat a l'hora de recollir signatures. I això ho diu, també, aquesta acta de la Junta de Control.

Ara, jo ja, sincerament, els admetia que estem davant d'una qüestió complexa. Però, mirin, el que no estic disposat, sincerament, a admetre és..., i això el Govern jo crec que ho desconeix o ho ignora en el seu compliment, és que el Govern no ha fet ús de l'habilitació que la disposició final primera de la Llei li donava l'any 95 per fer el reglament d'aquesta Llei. I no ho ha fet. Com tampoc estic disposat, sincerament i amb tota modèstia, a admetre que el Govern incompleixi un mandat, una resolució d'aquest Parlament, que li atorgava un termini de sis mesos per fer el reglament de la Llei. I, de fet, aquest és un mandat parlamentari que vull recordar que va ser assolit i va ser adoptat per la unanimitat de tots els grups de la cambra, inclòs el grup parlamentari que dona suport al Govern. Per tant, major contradicció no hi pot ser.

De tota manera, si sincerament ha de servir d'alguna cosa aquest debat, és per plantejar alguns canvis a la Llei. Jo crec que en l'horitzó dels propers anys..., i segurament en la mateixa Comissió de l'Autogovern en podem parlar, jo crec que el que cal és modificar la normativa catalana de la ILP de l'any 95, que ja va arribar –ho deuen recordar alguns de vostès– tardanament a aquesta cambra i, a més a més, de forma amputada. Vam ser l'última comunitat autònoma de l'Estat que hi va legislar. I una llei, a més a més, que sembla tenir por, segurament, del dubtós crèdit democràtic d'algunes tècniques de democràcia directes del tardofranquisme, per exemple, els famosos plebiscits.

Una llei, a més a més, que consolida contràriament i paradoxalment el sistema de partits com a únic referent de la nostra democràcia representativa. Una llei, doncs, que -insisteixo- reclama una revisió a fons, una lectura innovadora que vigoritzi aquesta institució, una pràctica que en aquesta cambra, per a desgràcia nostra, és totalment testimonial, però que sobretot, a més a més, com vostès recorden ha permès...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

Acabo senyor president. Utilitzacions absolutament perverses com quan la ILP sobre la incineració de residus va entrar en aquesta cambra amb un propòsit molt

clar com era prohibir la incineració i al final del seu tràmit parlamentari se li va donar la volta com a un mitjà. I al final la Llei, el que va permetre, precisament, és el contrari: la incineració de residus.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Tots sabem que les mocions són mandats polítics i no tenen altra característica que ser mandats polítics. Jo tinc una amiga catedràtica que té una *penchant* d'anar sempre als tribunals, d'acudir als tribunals. És evident que aquí no podíem anar als tribunals perquè és purament i simplement el compliment o incompliment d'un mandat polític. I ho dic perquè una de les frases de la justificació del Govern sobre aquest compliment o no-compliment sona una mica a provocació: la que diu que «el Govern no creu necessari», que és exactament respondre allò que se'n diu vulgarment a la boca el mandat polític que va fer aquesta cambra.

Jo recordo quan en aquesta cambra la majoria del Govern ens enviava..., per boca del senyor Jaume Camps sempre, que li tocava fer aquest paperot, ens enviava al congelador, que dèiem afectuosament, la iniciativa legislativa popular. Sortosament al final la vam descongelar i la vam posar en marxa.

Caldria reformar la Llei i fer un reglament. Això és evident. Arguments s'han donat abans i jo en donaré més. Nosaltres hem intentat totes les legislatures la reforma de la Llei i se'ns ha respost o purament i simplement amb la negativa frontal o amb el congelador. Els proposants de la iniciativa haurien de poder intervenir en el Ple; haurien de poder tenir capacitat de retirar la iniciativa, com ha dit molt bé el senyor Ridao, quan es capgira el sentit de la mateixa. Hauríem de ser més generosos. Per què no una mica més de generositat pel que fa al nombre de signatures, als terminis, l'ajut en el compliment d'un exercici democràtic? No siguem gassius i, en general, sense ironies, caldria entrar –i d'això s'omplen la boca a vegades els del Govern i darremament la consellera de Governació– en la democràcia a la societat del coneixement, en els mecanismes electrònics. Si diem això, que és celeritat i immediatesa, com podem dir que no creiem necessàries les reglamentacions ni la reforma en aquest sentit? Fins i tot amb una excusa de mal pagador quan es diu que això pot tocar el Reglament del Parlament de Catalunya, que aquest ja no està al congelador: aquest està fòssil, aquest ja està fossilitzat. Per tant...

El president

Senyor diputat, l'està fent servir en aquests moments.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, sí, senyor, però quan dic fòssil vol dir que va ser trobat fa no milions d'anys perquè no existia el Parlament,

però fa bastants anys, senyor president. Vostè sap perfectament que la Ponència que s'ha tornat a nomenar per reformar el Reglament corre el perill de convertir-se, també, en estàtua.

Senyores i senyors diputats, jo crec que es dona de bufetades defensar la democràcia electrònica, la participació a la societat del coneixement, etcètera, i donar respostes com la que –perdonin el que vaig a dir ara– quasi de forma insultant ens donen als diputats i diputades sobre aquesta qüestió. Per tant, hi ha motius més que suficients per a subratllar l'incompliment.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. El Grup Popular discrepa gairebé de totes les afirmacions que s'acaben de fer sobre la necessitat d'encarar una reforma de la Llei de la iniciativa legislativa popular i sobretot les característiques que hauria de tenir aquesta reforma. En qualsevol cas, el que estem tractant aquí no és la reforma de la Llei. El que estem tractant és un control de compliment. És a dir que hi ha un mandat polític al Govern perquè faci una determinada cosa. En aquest cas, perquè elabori un reglament que desenvolupi la Llei 2/1995.

Si un mira la literalitat del que era el mandat polític d'aquest Parlament i del que van ser no només la literalitat de la resolució, sinó el que van ser també les diverses intervencions que es van produir en la Comissió d'Organització, Administració i Govern Local, la voluntat és clara. La voluntat és que el Govern fes el reglament d'aquesta Llei. La resposta que rebem és que el Govern considera que la Llei és prou minuciosa i que, en aquest sentit deixa poc marge al futur desenvolupament reglamentari. Que deixi poc marge no vol dir que no s'hagi de fer desplegament, però, en qualsevol cas, ben segur que, per arribar a aquesta conclusió, no es deu haver pres d'una forma irreflexiva. Ben segur que deu haver estat motiu d'estudi, motiu de dictàmens, motiu de consideració: quina és l'extensió de la Llei; la minuciositat amb què tracta les qüestions; quin tractament es dona a la resta de comunitats autònomes o a l'Estat; si s'ha fet desplegament reglamentari o no, també, a les quinze comunitats autònomes que tenen llei d'iniciativa legislativa popular.

Sabem que no han fet desplegament reglamentari com no n'ha fet l'Estat. Ho sabem, senyora consellera, però aquí no estem parlant de si és necessari o no, perquè, en definitiva, això ho varem votar a la Comissió. Aquí del que es tracta..., és a dir, si el Govern arriba a la conclusió que no cal fer aquest desenvolupament reglamentari el que ha de fer és comunicar-ho als grups, reunir-se amb els grups i en qualsevol cas modificar aquest mandat que ha rebut del Govern.

El Grup Popular li diu, honorable consellera, que podríem analitzar la qüestió, podríem veure si és necessari o no fer aquest desplegament, però, en qualsevol cas, de la lectura del control de compliment que ha fet el Go-

vern, el Grup Popular considera que no ha estat complert i que aquest canvi de posicionament que vam fer a la Comissió... Vam considerar que calia un reglament. En qualsevol cas, requeriria per part del Govern que ens lliurés els corresponents informes i en qualsevol cas que hi hagués una negociació amb tots els grups parlamentaris per canviar aquest mandat polític fet pel Parlament al Govern. Per tant, en aquest sentit, senyores i senyors diputats, el Grup Popular considera no complerta la resolució, el mandat polític, que va fer aquest Parlament al Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume... (*Remor de veus.*) Perdó, té tota la raó. Perdó, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. El nostre Grup també considera insatisfactòria la resposta del Govern i, per tant, considera que no s'ha complert la moció que va aprovar la comissió corresponent. Creiem que aquesta resposta és més insatisfactòria quan es refereix a un assumpte sensible que és la possibilitat que té, a través de la iniciativa legislativa popular, estimular la cooperació entre la ciutadania i les institucions representatives.

Tots sabem que per desgràcia aquesta relació no és tan fluïda ni tan accessible com desitjaríem i entenc que el president és un dels que més ha maldat per aquesta aproximació. Per això mateix, creiem que en una qüestió d'aquest caràcter, en què es podria fer avançar la participació ciutadana en els treballs del Parlament, en la funció legislativa del Parlament, és més lamentable que el Govern no hagi complert allò que el mateix Parlament li ha manat.

Nosaltres creiem que això és una nova prova de la desconsideració, el menysteniment, que el Govern aquest ha acostumat el Parlament quan s'ha tractat de funcions d'impuls i de control, i per això mateix, en aquest episodi volem constatar aquesta situació.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Ara sí, per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Nosaltres entenem que el Govern ha complert. Entenem... No, no em treguis això que, si no, em cauran els papers. No, no, no. Perdó, senyor president, és que em treien el suport de la pape-rassa. Nosaltres creiem que el Govern ha complert. Ha complert en contestar al Parlament. Certament, un cop superat el termini, tampoc molt extensament, però superat el termini i això és evidentment cert, però ha com-

plert en el sentit de justificar... Jo intentaré justificar els motius pels quals el Govern ha entès que el desplegament reglamentari de la Llei d'iniciativa legislativa popular no era oportú o no es podia fer.

En primer lloc, hem de recordar què és un reglament. Un reglament és un text normatiu que ajuda a complir la llei. Mai pot ser una interpretació de la llei, per tal com no estem en l'època del Romanones que deia allò de «deixeu-me..., que facin la llei i deixeu-me fer el reglament». El reglament no pot superar, en absolut, la llei.

I llavors ens trobem amb una llei que explica el Govern en la seva resposta, que és una llei extremadament minuciosa. Regula amb tota minuciositat, excepte en els articles 13 i 14, en què realment –i ho reconeixia el mateix senyor Ridao– hi ha una confluència amb la legislació que hauria de fer el Parlament.

Naturalment, no s'ha establert la forma de colegislació entre l'Executiu fent un decret d'acord amb el Parlament i aquesta és una dificultat objectiva, però ens preguntem: hi ha realment marge? Miri, mirin, senyores i senyors diputats, les lleis d'iniciativa legislativa popular són molt semblants. Ens les hem copiat gairebé totes les comunitats, fins i tot la de l'Estat. Doncs mirin, la de l'Estat no té reglament. La Llei de 5/1988, de 17 d'octubre, dels ajuntaments d'Andalusia no té reglament. La Llei 7/84, de 27 de desembre, de les Corts d'Aragó no té reglament. La Llei 84, de 5 de juny, del Principat d'Astúries no té reglament. La de 13 de març del 91 de les Illes Balears tampoc té reglament. La Llei 10/86, d'11 de desembre, de Canàries no té reglament. Tampoc en té la de Castilla - La Mancha, de 8 de maig de 1985. Ni tampoc la de 5 de juliol del 85, de Cantàbria, ni de la Comunitat Valenciana, ni la d'Extremadura, ni la del Parlament de Galícia, ni els ajuntaments de la Comunitat de Madrid, ni els ajuntaments i comarques de Múrcia, ni la de Navarra, ni del País Basc, ni de La Rioja. Tots aquests parlaments han legislat amb lleis molt similars, molt anàlogues, a la nostra i cap d'elles té reglament. Per què? Perquè són lleis minucioses que expliquen i que no poden ser objecte d'interpretació.

Però vegem quins arguments donava el senyor Ridao. El senyor Ridao donava en principi un argument: la condició de membre de la Comissió Promotora, segons ell, havia de ser objecte de desplegament reglamentari. Doncs, bé, l'article 6 de la Llei explicita per exclusió qui pot ser membre de la Comissió Promotora, i, òbviament, per via d'exclusió explícita quines persones poden formar-ne part. El Reglament no pot –ni que volgués– modificar la condició de membre de la Comissió Promotora. I, pel que fa a l'indemnització, si és que es volia referir a això, òbviament, si no està previst a la Llei, tampoc ho pot preveure el Reglament.

Citava com una altra oportunitat de reglamentar el fet de la composició de la Junta de Control, és a dir, l'ar-

ticle 7, la composició –que no els detallo, els en faig gràcia per allò del principi de *iura novit curia*–, explica qui forma part d'aquesta Junta de Control. Ni que el Reglament volgués podria modificar-se tampoc.

I finalment, explicitava l'article 8 el procediment un cop admesa la proposició, el termini de recollida de signatures o els terminis i el seu còmput, que tampoc són objecte ni poden ser objecte de reglament. A més, la Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú ja ho té perfectament establert.

En conclusió, si bé responent amb certa tardança, el Govern entenem que ha donat compliment al mandat d'aquest Parlament.

Aquests són els arguments jurídics i els arguments polítics que jo els he explicat. Ara bé, senyor president, no ens enganyem, aquest no és el joc. Naturalment, quan hi ha la voluntat –voluntat legítima– de picar-nos el crostó i de fer-nos perdre una votació, davant d'aquesta massissa profusió d'arguments, aquest diputat es veu en la impossibilitat de contraargumentar. I per això, cesso en la meua explicació.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. (*El Sr. Huguet i Biosca demana per parlar.*) Senyor Huguet, em demana la paraula per...

El Sr. Huguet i Biosca

Fent ús de l'article 131.5, de demanar posar a votació aquest control de compliment, i que quedi clar quin és el sentit del vot, perquè, veient el desconeixement que té aquest Grup sobre si Ceuta i Melilla tenen reglament, creiem que Catalunya n'ha de tenir i que el mandat del Govern era de tenir-lo.

El president

A veure, per aclarir aquesta votació: votar «sí» s'entendrà que sí que el Govern ha donat compliment a la Moció; votar «no» s'entendrà que el Govern no ha donat compliment a la Moció.

Per tant, sotmetem a votació el control de compliment.

Comença la votació. (*Pausa.*)

El resultat de la votació és de 56 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i set minuts.

Edició i subscripcions: Departament d'Edicions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 500

A/e: edicions@parlament-cat.es

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**.

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

ISSN 0213-7984 · Dipòsit legal: B-27.966-1980 Imprès a Multitext, SL, Barcelona

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

6.000 PTA
13.000 PTA
120 PTA

} IVA inclòs

